VIRGINIE GRIMALDI

Era și timpul să aprind iar stelele

VIRGINIE GRIMALDI

ERA ȘI TIMPUL SĂ APRIND IAR STELELE

Traducere și note de Alex Vlad
Titlul original: *Il est grand temps de rallumer les étoiles,* 2018

Editura Univers, 2019

Versiune ebook: v1.0, noiembrie 2022

Ea avea niște ochi în care era așa de bine să trăiești, încât niciodată n-am mai știut de atunci unde să mă duc.

Romain Gary, *Promisiunea zorilor*

Fiilor cu mame încă în viață, nu uitați că mamele voastre sunt muritoare. Ar însemna că n-am scris în zadar dacă unul dintre voi, după ce a citit cântul meu de moarte, este mai blând cu mama sa. Iubiți-o mai bine decât am știut eu să-mi iubesc mama. Să-i faceți o bucurie în fiecare zi, asta v-o spun cu dreptul regretului meu, cu gravitate, de la înălțimea doliului meu.

Albert Cohen, *Cartea mamei*

Pentru mama mea

ANNA

— Anna, să vii la mine când termini treaba! Trebuie să-ți spun ceva.

Îmi leg șorțul la mijloc și mai verific o dată sala, înainte de venirea primilor clienți. Știu ce-o să mă anunțe Tony, am surprins ieri o discuție. Era și timpul.

De trei luni, Hanul Alb a urcat în fruntea clasamentului celor mai bune restaurante din Toulouse. Aveam deja destui clienți, dar acum e arhiplin. Nici n-apuc să debarasez o masă, că se și așază altcineva la ea. Sunt singură la servit, Tony acceptă să mă ajute când n-are de făcut altceva.

Lunea trecută, când aduceam o cremă de zahăr ars la masa 6, mi s-au înfundat urechile, mi s-a împăienjenit vederea și mi s-au înmuiat picioarele. Desertul a aterizat pe capul clientului, și eu, în biroul patronului.

A început să țipe, dar sunt obișnuită cu asta: însemna că era îngrijorat. Într-o bună zi mi-a mărturisit că este *situs inversus*: are inima în partea dreaptă și ficatul în stânga. În mod evident, și conversația este inversată.

— Ce naiba ai făcut, Anna?

— Ce să fac? Am făcut o prostie.

— Dar de ce-ai făcut asta?

— Ce întrebare! Ca să înviorez atmosfera! Era cam prea liniștită în seara asta, nu-i așa?

I-a trecut furia și, oftând adânc, a trecut la faza de empatie.

— Bine. Și cum merge treaba?

— Mai bine. Mă întorc la ea.

— Lasă, mă ocup eu de tot astă-seară. Dar să fii prezentă mâine, OK?

— Am lipsit eu măcar o dată?

A zâmbit. Am profitat de ocazie.

— Sunt obosită, Tony. Mă apropii de patruzeci de ani, nu mai rezist în ritmul ăsta. Tare bine ar fi să mai angajezi pe cineva.

— Știu asta, mi-ai mai spus. O să văd ce pot face.

A luat receptorul și a sunat-o pe Estelle, amanta lui, ca să-i spună ce mult ar vrea să fie chiar acum în patul ei. Deci am dedus că discuția noastră se încheiase.

Vecinul meu, Paul, spune c-ar trebui să-mi schimb serviciul. El a preluat tutungeria tatălui său și crede, evident, că locurile de muncă sunt aduse de berze, care s-au reorientat când piața de desfacere a bebelușilor le-a fost suflată de verze și de trandafiri.

Adevărul este că n-am alte competențe. Totuși am făcut studii și am un BTS[1] de contabilitate și gestiune. Am aflat că eram însărcinată în ultima zi de examen, Mathias câștiga destul de bine și ne-am hotărât ca eu să mă ocup de Chloé. Peste trei ani, când am dat-o la grădiniță, am răspuns la zeci de oferte de lucru în domeniul contabilității și administrației. N-am obținut decât un interviu, în cursul căruia am înțeles că acumulasem toate defectele: n-aveam experiență deloc, îmi permisesem o pauză de trei ani ca să-mi drăgălesc bebelușul și avusesem neobrăzarea să răspund „nu” la întrebarea „Există cineva care s-ar putea ocupa de copilul dumneavoastră în caz de urgență?”. Nu puteam face față numeroșilor candidați căliți și plini de diplome, a căror prioritate nu le trăise în uter.

Am acceptat deci propunerea lui Tony, un prieten de-al lui Mathias, care-și deschisese un restaurant. În primii șapte ani, n-am lucrat decât la prânz, și asta-mi permitea să am timp și pentru fiicele

mele. Până când n-am mai avut ce face și am început să lucrez și seara.

Tocmai am coborât perdeaua și Tony mă strigă din birou. Mă duc acolo și mă așez în fața lui.

— Știi cât țin la tine, Anna.

Situs inversus. Începe rău.

— De când lucrezi aici, de zece ani?

— De paișpe.

— De paișpe! Cum trece timpul… Mi-aduc aminte de interviul tău, erai complet…

— Care-i problema, Tony?

Își masează tâmplele cu vârful degetelor și oftează.

— Estelle și-a pierdut slujba și aș vrea s-o angajez.

— Ah! M-am liniștit, credeam c-o să-mi dai o veste rea! Îți mărturisesc că nu știu dacă e o idee grozavă, dacă mă gândesc la nevastă-ta, dar la urma urmei e treaba ta. Când începe să lucreze?

Dă din cap.

— Aș vrea s-o angajez *în locul tău,* Anna.

Trec mai multe secunde până când informația găsește drumul spre creierul meu.

— Cum adică în locul meu? Dar nu-mi poți face una ca asta!

— Știu că n-am nici un motiv să te concediez, deși poți găsi mereu unul când cauți bine. Dar n-o să-ți fac așa ceva, fiindcă nu meriți. Vreau să-ți fac o propunere: ne despărțim amiabil, facem o înțelegere și îți ofer o mică sumă drept mulțumire.

Nu știu cât timp am rămas acolo, fără nici o reacție. Destul ca să mă gândesc la toate facturile pe care deja nu reușesc să le achit. Destul ca să-mi văd frigiderul și mai gol decât este. Destul ca să înțeleg că somațiile de plată se vor dubla. Destul pentru a-mi

imagina ce figură vor face fiicele mele când le voi anunța că mama lor este șomeră.

— Ei, ce spui?

Împing scaunul și mă ridic.

— Du-te dracului, Tony.

CRONICILE LUI CHLOÉ

> Mai întâi, țin să vă mulțumesc pentru toate comentariile voastre. Acum un an, când am creat acest blog, nu-mi închipuiam că veți fi atât de numeroși cei care veți citi ce gândește o adolescentă de șapteșpe ani nemulțumită de viața ei. Mulțumesc.
>
> Chloé

Mi-am aranjat căciulița și m-am uitat încă o dată în oglindă. Era perfect. La adăpostul fondului de ten și al rujului, eram gata să înfrunt ziua.

Am coborât în goană cele trei etaje, punându-mi căștile-n urechi. Jos, ușa era tot stricată și vântul rece pătrundea în casa scărilor. Măcar de-ar putea să ia cu el mirosul de urină.

Lily era deja în stația de autobuz. Mi-a făcut semn din mână, dar am ignorat-o și mi-am continuat drumul. Nici azi-dimineață nu m-am urcat cu ea.

La ce bun să merg la liceu? Viitorul meu e bine stabilit. Peste trei luni o să iau bacul cu mențiune și-o să mă înscriu la Facultatea de Litere. N-o să pun piciorul pe acolo.

Studiile, în cel mai rău caz, sunt cu plată, iar în cel mai bun, nu rentează. Ieri-dimineață, mama a primit din nou o recomandată. A ascuns-o sub pantaloni, lângă celelalte, dar nu-s așa de proastă. Pe lângă slujba de la restaurant, ea calcă rufe pentru vecini. Nu mai pot trăi pe spinarea ei. La anul o să muncesc.

Am traversat orașul, privindu-l cum se trezește la viață. Dimineața, el miroase a speranță. Poate că asta-i ziua în care se va

schimba totul. O întâlnire. O idee. O soluție. O plecare.

În fiecare dimineață îmi scriu cu creionul în minte visele. În fiecare seară le șterg.

Îi salutam cu un gest din mână pe cei pe care-i întâlneam. De cinci ani, de când trăim aici, cunosc pe toată lumea. Leïla, care îi ducea pe Assia și pe Elias la școală. Doamna Lopez, care își bea cafeaua la fereastră. Ahmed, care urca în mașină. Marcel, care își plimba cei doi căței chihuahua. Nina, care fugea ca să nu piardă autobuzul. Jordan, care nu reușea să-și pornească scuterul. Ludmila, care fuma o țigară în fața intrării în blocul D.

— Te așteptam, mi-a spus ea deschizându-mi ușa.

Locuiește la etajul șapte, într-o garsonieră. Era prima dată când veneam la ea. Mi-a făcut semn să mă așez pe canapeaua rabatabilă.

— Malik m-a asigurat că ești de încredere, a început ea, luând un pachet de sub masa foarte joasă. E adevărat?

— Sunt de încredere.

— De obicei, de la cine cumperi?

— N-am cumpărat niciodată, e prima oară. Trag din jointurile prietenilor.

— OK. Arată-mi inelul.

I-am întins inelul de aur și ea l-a cercetat ca o cunoscătoare.

— Face un zece, OK?

Am dat din cap cu convingere ca să nu se vadă că nu știam ce înseamnă „un zece”. Mi-a arătat un mic cub maroniu, l-a ambalat în folie de aluminiu și mi l-a strecurat în palmă.

— Dacă te întreabă cineva, să spui că ți l-a vândut Jo.

Am pus pachetul în rucsac, printre caietele și cărțile de școală, apoi m-am îndreptat spre ușă. Tocmai când o închideam, Ludmila m-a întrebat brusc:

— Ia spune, nu ești tu tipa care a câștigat concursul de compunere anul trecut?

M-am prefăcut că n-am auzit-o și am închis ușa.

LILY

3 martie

Dragă Marcel,

Sâmbătă, când am împlinit doișpe ani, Marianne mi-a făcut cadou un jurnal intim: pe tine. E foarte amabilă, desigur pentru a compensa dinții ei de castor, dar aici a abuzat grav. Mai întâi că n-am înțeles niciodată la ce-i bun un jurnal intim și am și-așa destule teme de făcut. Dar, pe deasupra, te-a ales cu copertă roșie cu inimioare. Nu mai lipseau decât paietele.

N-aveam de gând nici să m-ating de tine, te lăsasem în bucătărie sperând că mama sau Chloé te vor arunca la coș odată cu pliantele cu reclame, dar tocmai mi s-a întâmplat un lucru pe care trebuie neapărat să-l povestesc cuiva și pe care nu-l pot povesti nimănui. Atunci am colorat coperta ta cu un marker roșu, am adăugat un lăcățel (decât să dai cioara din mână, mai bine sufli și-n iaurt) și ți-am găsit o ascunzătoare perfectă, dar n-o s-o dezvălui. (Chloé, dacă citești asta, oprește-te imediat sau îi spun mamei că îi șterpelești sutienele.)

De fapt, te cheamă Marcel, sper că-ți place numele. Asta pentru că ești roșu ca Marcel Musson, chelul de la unu.

Nu știu dacă-ți voi scrie des, e ca și cu loțiunea contra acneei, voi uita două seri din trei, dar voi încerca.

Deci să-ți povestesc.

Azi-dimineață, mă durea burta în autobuz. Nici nu-mi putusem termina cerealele de la micul dejun, era ceva bizar, dar credeam că-i din cauza lucrării de control la engleză, nu știam toate verbele neregulate, și asta mă stresa. Numai că după lucrare tot mă mai

durea. Deodată m-am gândit că era din cauza mâncării de aseară. Împreună cu Chloé, am încălzit rasolul pe care-l adusese mama de la restaurant, chiar își merită numele, nu-ți mai spun. La sport, am jucat baschet. Am țipat la Théo să-mi paseze vreo zece minute și el m-a ascultat chiar în clipa când îmi legam părul. Am primit mingea în nas, care a început să sângereze, iar proful m-a scos din joc.

Eram pe marginea terenului, cu capul dat pe spate, cu hârtie igienică în nări (n-am găsit vată), când am auzit râzându-se pe înfundate în spatele meu. Erau doi tipi și o fată dintr-a șaptea C, care stăteau pe bănci. Toți se uitau la mine. Un brunet scund cu o față de chiuvetă m-a întrebat dacă am încasat o minge în fund. Am răspuns că nu, numai în nas. Ei au făcut haz, uitându-se la fesele mele, și dintr-odată am înțeles. Asta explica durerea de burtă, mama îmi spusese de mai multe ori cum funcționează ciclul. Și trebuia să-mi vină chiar în ziua când port trening alb!

Am mers cu spatele până la ușă și de-a lungul zidului până la vestiar. Eram plină de sânge, nu știam că va curge atât de mult, chiloții mei arătau ca scena unei crime. Am curățat cum am putut și am pus câteva foi de hârtie igienică pentru a proteja, dar am văzut repede că nu era de ajuns, atunci am turtit ruloul și l-am pus tot în chiloți.

Am mers ca un crab toată ziua, cu haina legată la mijloc, și se pare că nimeni n-a văzut nimic. Trebuie să-i spun mamei să cumpere tampoane.

Te pup, Marcel.
Lily

P.S.: te pomenești că nu-i vorba de ciclu, ci de o hemoragie cerebrală care curge prin partea de jos, din cauza mingii încasate în

cap, iar mâine o să mor.

ANNA

Toate micile dejunuri seamănă, la noi: la început interzic să se deschidă televizorul, încerc să încep o conversație, care se lovește de tăcere, și până la urmă mă conving că a sta cu ochii ațintiți la același ecran este un mijloc ca oricare altul de a privi în aceeași direcție. Lily, captivată de un desen animat, își toarnă lapte în bol.

— Mama, data viitoare o să poți cumpăra cereale adevărate?

— Dă sonorul mai încet, te rog. Dar astea nu-s adevărate?

Părăsește ecranul un moment și mă fixează cu globurile sale verzi.

— Știi bine că nu-s de marcă, parcă ar fi polistiren! Trebuie luate cele de pe raftul din mijloc, cele de jos sunt scârboase de tot.

N-am timp să răspund, căci Chloé își bagă capul prin deschizătura ușii, ne aruncă un „bye-bye!" și dispare. O ajung din urmă în clipa în care se cufundă în casa scărilor.

— Chloé, vii să stai câteva minute cu noi?

Se întoarce oftând. Parcă și-a aplicat fondul de ten cu pistolul.

— Nu mi-e foame.

— Știu, ca-n fiecare dimineață. Dar poți totuși să vii să stai puțin cu noi, nu-i așa? E singurul moment din zi în care ne putem vedea.

— Și cine-i de vină? îmi aruncă ea, fulgerându-mă cu privirea, înainte de a coborî în goană scările.

Rămân nemișcată în mijlocul palierului, când sună interfonul. Nu răspund, nu aștept pe nimeni și – în nouă cazuri din zece – sună cineva care vrea să-mi vândă jaluzele rulante sau să mă invite la o întâlnire cu Iehova.

După două minute, cineva bate la ușă. Mă apropii de vizor în vârful degetelor. Dincolo de ușă, un bărbat ce pare la fel de atrăgător ca o colonoscopie. Știu deja care va fi continuarea scenei, dar nu mai am ce face. Deschid.

— Doamna Moulineau? Bună ziua, sunt executorul judecătoresc Renard; pot să intru?

Întrebarea e retorică, fiindcă este deja în apartamentul meu înainte de-a o pune. Consultă un dosar, din care scoate o filă. Închid ușa salonului, să nu ne audă Lily.

— Mă bucur să vă văd; îmi imaginez că n-ați primit numeroasele mele mesaje?

— Ba da, le-am primit. Îmi pare rău…

— Atunci știți de ce-am venit, mă întrerupe el. Vă înmânez direct ordinul de a plăti suma de 5.225 de euro în contul Cefitis.

Iau documentul și stiloul pe care mi-l întinde, citesc în diagonală, mă sprijin de perete și semnez.

— Pot să vă pun o întrebare, domnule Renard? îi spun eu, dându-i actul.

— Vă rog.

— Dacă n-am reușit să achit mai multe rate lunare, chiar credeți că voi putea achita 5.225 de euro dintr-odată?

Ridică din umeri și schițează un zâmbet compătimitor.

— Îmi pare rău, creditorul a avut răbdare, dar nu v-ați respectat angajamentul.

— Vă asigur că fac tot ce pot! Plătesc 110 euro pe lună pentru a rambursa creditul ăsta, de mai mulți ani, cu trei excepții când n-am putut. *Chiar* n-am putut. Nu pot să-mi ceară plata integrală pentru asta!

— Ba pot. Cefitis v-a propus o reeșalonare pentru recuperarea întârzierii și n-ați respectat-o decât o vreme. Aș fi putut să vă propun alte aranjamente, dar nu mi-ați răspuns. Din nefericire, e prea târziu ca să mai discutăm.

Aș vrea să protestez, să mă rog. Să jur că nu sunt de rea-credință, că încerc să respect blestemata asta de reeșalonare, ca și pe cele ale

celorlalți creditori, că tot ce câștig se duce pe plata datoriilor, că uneori reușesc să mă mențin la suprafață câteva luni, dar vine în mod fatal un val care mă îneacă. Ba se strică suspensia mașinii, ba mașina de spălat, ba trebuie să plece Lily cu școala în excursie, ba este nevoie de un sutien mai mare pentru Chloé. Unora le plac surprizele, eu mi-aș dori să nu le mai am. Aș vrea să-i spun că banii ăștia nu i-am folosit ca să merg la mare, nici ca să-mi cumpăr bijuterii. Că, dacă n-aș fi ajuns cu adevărat cu spatele la zid, n-aș fi împrumutat niciodată cu o dobândă așa de delirantă. Aș vrea să-i spun toate astea, dar tot ce reușesc să fac este să gem ușor și să izbucnesc în lacrimi.

Executorul este stânjenit, eu sunt stânjenită că-l fac pe el să se simtă stânjenit. În timp ce încerc să-mi revin, el tușește ușor, își întinde mâna spre umărul meu înainte de a-și aminti că nu sunt prietena lui, apoi își frunzărește documentele.

— Îmi pare rău, reia el.

— Și dacă nu pot plăti, ce se va întâmpla?

Oftează.

— Trebuie să sesizăm tribunalul pentru a recupera creanța prin toate mijloacele pe care le avem la dispoziție. Credeți-mă, v-o spun din experiență: se va accepta.

— Un sechestru?

— De exemplu.

— Perfect, atunci am găsit soluția! Mașina mea are aproape douăzeci de ani, geamurile și viteza a treia nu mai funcționează, 30 de euro tot scoatem pe ea, mai trebuie numai 5.195. Dacă nu, aș putea subînchiria apartamentul, patru camere într-un bloc HLM[2] cu lift capricios trebuie să aducă bani frumoși, ce credeți…

N-am timp să-mi termin fraza, că ușa salonului se deschide și apare Lily, cu gura împodobită cu lapte. Se încruntă văzându-mi

lacrimile de pe față.

— Ce-ai pățit?

— Nu-i nimic, îi răspund, ștergându-mă cu dosul mâinii.

Mi-l arată pe executor cu bărbia. Se pare că a auzit totul.

— De ce plângi? Din cauza domnului Corbeau?

— Domnul Renard[3], o corectează el. Tocmai plecam, vă doresc o zi bună.

Deschide ușa, îmi aruncă o ultimă privire și o ia pe scări. Înainte să închid ușa de tot, Lily își strecoară capul în deschizătură și îi strigă:

— Penajul dumneavoastră nu-i rău, dar vorba vă pute a cașcaval!

Apoi își pune hanoracul și rucsacul și dispare la rândul ei.

CRONICILE LUI CHLOÉ

Joia e cea mai bună zi ca să chiulești de la ore. Lily pleacă de la școală la ora cinci și mama nu se întoarce acasă după-amiaza – o vizitează pe bunica. Tot apartamentul este numai al meu, nu sunt nici sora, nici fiica nimănui. Pot face ce vreau, pot primi pe cine vreau.

Am început să ies cu Kevin de șase zile. Cred că sunt îndrăgostită de el. E drăguț. Lucrează la brutăria din partea de jos a orașului, pare mereu bucuros să mă vadă, când trec să cumpăr pâine, ieșind de la liceu. Nu-i foarte frumos, dar nu mai am încredere în tipii frumoși.

Vinerea trecută a început povestea noastră. Am comandat bagheta obișnuită, îl zărisem în spate în timp ce băga fursecurile la cuptor. Mi-a zâmbit și mi-a făcut semn să-l aștept afară. A ieșit după câteva minute, cu o țigară între buze.

— Salut, mă numesc Kevin.

— Eu sunt Chloé.

Avea făină pe obraz și ochi albaștri.

— Locuiești pe-aici?

— Da, în blocul C.

— Îmi place să te văd în fiecare seară.

Mi-am plecat fruntea și mi-am simțit obrajii înroșindu-se. Totdeauna sunt jenată când mi se face un compliment, ca și cum aș primi un cadou prea scump.

Mi-a prins bărbia cu degetele și mi-a ridicat fața cu blândețe.

— Ies de la slujbă la ora opt, vii să mă aștepți?

La ora opt, făcusem duș, eram coafată, machiată, încercasem trei ținute, o lăsasem pe Lily la televizor punând-o să-mi promită că nu-i va spune nimic mamei și mă găseam în fața brutăriei.

La unsprezece, chiar înainte de venirea mamei, m-am strecurat în pat și-mi proiectam filmul serii. Sendvișurile pregătite de Kevin, banca de lângă iaz, piciorul lui lipit de-al meu, gura lui peste gura mea, vocea lui care-mi șoptește că sunt frumoasă, mâinile lui reci care se strecoară sub puloverul meu, bazinul lui care-mi apasă pântecul. I-am spun nu când mi-a propus să intrăm în mașina lui, am simțit că asta l-a dezamăgit. Fuma în tăcere, avea sprâncenele încruntate, atunci m-am lipit de el și i-am băgat mâna în chiloți. După aceea a fost tandru toată seara.

Azi-dimineață, când i-am spus că dispuneam de apartament toată după-amiaza, a acceptat imediat să vină. I-am dat codul de la interfon, a venit la ora două. Nu era murdar de făină, era ziua lui liberă. Mi-a întins o pungă mică. Prăjiturele.

Ne-am așezat pe canapea, telefonul meu difuza o muzică romantică. Mi-am pus capul pe umărul lui și i-am luat mâna. Mi-a mângâiat palma cu degetul mare. Părea tandru Kevin. Nu ca tipii pe care i-am cunoscut mai înainte, pe care nu-i interesa decât un anumit lucru, care luau fără să dea nimic. Acest gest mic ce părea banal, acest deget care-mi atingea ușor mâna, însemna că poate el era cel potrivit. Poate că-l interesam *cu adevărat.* Poate că mă va copleși cu iubire și cu tandrețe, poate vom face planuri, poate că voi însemna ceva. Și eu îi voi arăta că el înseamnă ceva. Probabil că nu avea prea multe șanse să întâlnească pe cineva lucrând într-o brutărie. Mi-am întors fața spre el și i-am întins buzele. S-a ridicat, obligându-mă să fac la fel, și s-a bătut cu mâinile pe coapse.

— Ei, îmi arăți camera ta?

LILY

16 martie

Dragă Marcel,

Sper că te simți bine și că nu ești tare supărat pe mine că te-am ascuns în spatele caloriferului. Credeam că mama îl închisese.

Mie, dacă tot mă întrebi, îmi merge așa și-așa. La începutul anului, n-aveam nici o problemă cu Manon și Juliette. Toată lumea le adoră, mai întâi pentru că sunt gemene (un produs plătit și altul gratuit). Pe deasupra, tatăl lor este vărul vecinei coaforului mamei lui Kev Adams[4] și toată lumea îl place pe Kev Adams, în afară de „intelectualii" care fac greacă și latină, dar cine vrea să fie simpatizat de cei care fac greacă și latină?

Mie nici nu-mi plăceau, nici nu-mi displăceau, dar am terminat-o când au observat că exist. Toate astea pentru că am candidat la alegerea delegatei elevilor, nimeni nu-mi spusese că Manon voia să fie singura. N-am primit decât un vot și nu era al meu (mulțumesc, Clelia), dar am înțeles când gemenele au început să fie răutăcioase. Ei bine, având în vedere că ele n-au inventat roata, totul se limitează la câteva piedici puse sau la cocoloașe de pâine aruncate în cap la cantină, dar preferam vremea când nici nu mă vedeau.

În vacanța de Crăciun, i-am spus surorii mele despre ele, nu ca să le pârăsc (nu sunt pârâcioasă), ci pentru că-l auzise vorbind despre asta pe fratele Nahimei (el chiar e pârâcios). Am pus-o să-mi promită pe Grand Corps Malade[5] că n-o să spună nimic, ea mi-a promis, dar a venit să le prindă pe gemene la ieșirea de la școală, săracul Grand Corps Malade! Le-a spus că sunt fragilă, că-mi făceau rău, că ar trebui să se pună ele în locul ei și ar face același lucru pentru a-și

proteja surioara… Ele se înroșiseră de tot, cu capul în eșarfă, doar dădeau din cap. Juliette a promis să nu mă mai necăjească, Manon a spus că-i părea rău. A doua zi dimineața, toată clasa îmi spunea „pârâcioasa” (eu nu sunt pârâcioasă). Era pentru prima și ultima dată când îi încredințam un secret sur

Scuză-mă, Marcel, m-am dus să-mi schimb pixul, că nu mai scria. Pe scurt, mă grăbesc că trebuie să înceapă *Thalassa*[6].

De câteva săptămâni gemenele se liniștiseră, nu știu de ce, nu le-am întrebat. Până azi-dimineața, la ora de chimie, trebuia să ne grupăm câte doi ca să facem un experiment și Mathis s-a așezat lângă mine, în locul Cleliei. Chestia e că Mathis e tipul lui Manon, toată lumea știe asta, în fiecare pauză stau cu gurile lipite, parcă ar fi niște pești care curăță sticla acvariului. Pe scurt, când m-am întors, Manon mă cotonogea cu privirea, i-am adresat un scurt surâs în genul „Nu-ți face griji, nici nu-l ating”, dar, de vreme ce a ridicat degetul mijlociu, presupun c-a crezut că o sfidam.

În pauză, stăteam pe jos, cu Clelia, sub copertina din curte, gemenele au venit și m-au întrebat dacă am vreo problemă. Am spus că nu, pentru că nu aveam, Manon a replicat că ea are una care se numește Lily. I-am răspuns că e prea comic, eu am același nume cu problema ei, ea s-a încruntat, atunci am încercat să-i explic că n-aveam treabă cu Mathis, că aveam alte obiective decât să intru într-un cuplu într-a șasea și că, mai ales, tipului ăstuia îi pute botul de nu se mai poate, ai zice că mănâncă tartine cu roquefort[7] la micul dejun, deci putea fi liniștită. Juliette a râs scurt, Manon i-a ordonat să-și țină gura, apoi s-a lăsat în jos până la mine, și-a apropiat fața de a mea, destul ca să simt că roquefortul se transmite prin salivă ca mononucleoza, și mi-a șoptit că nu eram decât o curvă mică, la fel ca soră-mea.

Nu știu ce m-a apucat, poate din cauza reportajului despre preoții lamaiști pe care l-am văzut în weekend, i-am aruncat un scuipat mare în mutră. Juliette m-a apucat de păr, Clelia a apucat-o de păr pe Juliette, Manon a apucat-o de păr pe Clelia, eu am apucat-o de păr pe Manon, am rămas așa, fără să ne mișcăm, până ce-a sunat soneria, iar apoi am mers la ora de geo.

Nu știu ce-a vrut să spună despre Chloé. Știu foarte bine că sora-mea e o proastă, dar nu-i curvă.

Te pup, Marcel, o seară bună!
Lily

P.S.: nu sunt o pârâcioasă.

ANNA

— Mamă, e verde! strigă Lily.

Bag în viteza întâi, zâmbindu-i în retrovizor, apoi mă cufund iar în gândurile mele.

Am făcut socoteala. Ca să-mi plătesc toate datoriile, mi-ar trebui 12.689 de euro. Am început să plâng. De câteva luni, de când am înțeles că n-o voi scoate la capăt niciodată, de când stomacul meu fabrică ulcere și somnul meu coșmaruri, m-am transformat în struț. La ce bun să înfrunți un inamic dacă știi că te va face KO?

Am încetat să mă mai gândesc la ziua în care, pentru a răscumpăra creditele pe care le-am contractat amândoi și ale căror rate lunare îmi devenise imposibil să le plătesc singură, am subscris la un împrumut cu dobânzi mai mari decât capitalul. Nu mi-am mai consultat contul bancar, unde fiecare refuz de plată, fiecare sold debitor sunt însoțite de taxe exorbitante. N-am mai deschis plicurile. N-am răspuns la apelurile de la numere necunoscute. Am trăit luni întregi anesteziindu-mi o parte din viață. Trezirea e dureroasă. Ea costă 12.689 de euro.

— Am ajuns, urlă Lily.

Parchez mașina în fața casei tatălui meu, cu ștergătoarele de parbriz combătând vitejește potopul. Pe scaunul din față, Chloé s-a cufundat în contemplarea telefonului de când am plecat de acasă.

— Chloé, am ajuns.

— Foarte bine.

— Străduiește-te puțin, bunicul se bucură să vă vadă.

Dă din umeri și-și desface centura. Bărbia îi tremură.

— Ce ai, puișor?

— N-am nimic, răspunde ea, făcând un vizibil efort să-și țină lacrimile.

O mângâi pe obraz:

— Ești sigură?

— Termină, mamă, îți spun că n-am nimic.

Coboară din mașină, închide portiera și își ajunge din urmă sora la intrarea în casă, ascunzându-și pletele sub rucsac.

Tatăl meu și mama mea vitregă, Jeannette, ne sărută de patru ori pe fiecare, pentru cazul că n-am înțeles primele trei. Zâmbesc atât de tare, că li se văd măselele de minte.

— De-abia așteptam să veniți, vrem să vă arătăm ceva! ne anunță tata, efervescent.

Lângă el, Jeannette aplaudă. Ultima dată când i-am văzut în starea asta tocmai își tatuaseră numele pe inimă. Papoute și Poupoune.

Tata deschide ușa de sticlă și ne conduce în grădină.

— Veniți după mine!

— Bunicu', plouă! obiectează Chloé.

— Doar câteva picături, replică Jeannette împingându-ne afară.

La colțul casei, tata ne face semn să ne oprim.

— Sunteți gata?

— Da! exclamă Lily.

— Stai! intervine Jeannette. Le lăsăm să ghicească?

El aprobă, surescitat. Papoute și Poupoune sunt jucăuși.

— Ați cumpărat un câine? propune Chloé, gata să intre în depresie.

— Un tigru? presupune Lily, cu măsură.

— O mașină nouă?

— Te apropii, Anna! răspunde Jeannette. Mai mare decât o mașină!

— O navă spațială? încearcă Lily.

— Un camping-car?

Ochii tatălui meu clipesc. Ne dă voie să înaintăm, apoi deschide brațele:

— Hocus-pocus!

În spatele lui tronează un impozant vehicul alb. Cuprinde cu brațul umerii Jeannettei, ea toarce mulțumită.

— Ne-am hotărât să ne facem o plăcere la pensionare, vrem să plecăm în Italia la vară. Nu-i nouă, dar are numai zece ani, nu puteam pierde ocazia asta. Intrați s-o vizitați!

Descuie ușa și ne invită să urcăm în reședința lor de vacanță rulantă, după ce ne-a cerut să ne descălțăm.

Înăuntru e cam îngust, dar funcțional. Este o cameră cu pat dublu, rafturi peste tot, un mic salon a cărui banchetă se transformă în culcuș, o chicinetă și chiar o cabină de duș în care pot cu siguranță să-mi introduc un picior.

De afară, cu ploaia șiroindu-le pe frunte, Papoute și Poupoune pândesc reacțiile noastre. Le fac un semn din cap fetelor, care înțeleg imediat mesajul, apoi mă extaziez:

— Este cu adevărat sublim, o să vă simțiți așa de bine în el!

— Și perdelele astea sunt de-o frumusețe! continuă Chloé mângâind țesătura cu flori mari galbene.

Lily se uită împrejur în rulotă, căutând inspirația, apoi fața i se luminează:

— E practic, e așa de îngust, încât puteți pregăti mâncarea în timp ce faceți caca!

După un prânz uriaș, când trecem în salon să bem cafeaua, Chloé se izolează în bibliotecă. Tot timpul prânzului, moralul ei a fost ba sus, ba jos și atârna doar de telefon. De fiecare dată când îl consulta, ochii i se umpleau de lacrimi sau de stele. Situația meteorologică este instabilă în adolescență.

Când merg după ea, o găsesc așezată pe niște perne, cu *La răscruce de vânturi* în mână.

— Cum te simți?

— Bine, îmi răspunde ea fără să-și ridice ochii din carte.

Mă așez lângă ea.

— Știi că poți să vorbești cu mine?

Ridică din umeri.

— Știi asta, Chloé?

— Știu, mamă, dar…

— Dar ce?

— Nimic.

— Dar ce, puișor?

— Nimic, e în regulă, mamă. Poți doar să mă alinți puțin?

Bineînțeles că pot să te alint, bebelușul meu mare. Deschid brațele și ea se cuibărește între ele, cu fruntea lipită de gâtul meu, cu părul gâdilindu-mi nasul. Iar mi-a șutit parfumul.

Lui Chloé i-a plăcut întotdeauna s-o mângâi. Când era mică, nu putea adormi decât lângă mine. În fiecare seară, când mergeam la culcare, o găseam în patul nostru. Asta-l scotea din sărite pe taică-său. Eu bombăneam, savurând în același timp aceste momente de tandrețe, pe care le știam trecătoare. I se întâmplă și acum să vină lângă mine noaptea, pretextând că are un coșmar sau c-o doare burta. Nu mai protestez, dau pătura la o parte și îi las locul cald, fără să-i mărturisesc că nu-i nevoie să născocească o scuză.

Se desprinde încetișor și își aranjează pletele înainte de a se cufunda din nou în lectură. Mă ridic încet.

— Știi că sunt aici dacă simți nevoia să-mi vorbești.

Ies din bibliotecă și trag ușa după mine. Aproape am închis-o când ajunge la mine vocea lui Chloé.

— Atunci când nu lucrezi.

ANNA

În fiecare dimineață, ajung la restaurant sperând că Tony a înțeles faptul că propunerea lui nu e acceptabilă. În fiecare seară, îl părăsesc sperând că va fi lovit de amnezie noaptea.

Dar nu uită. Nu renunță.

— Ei, ți-ai schimbat părerea?

Proțăpit în spatele barului, se uită la mine cum dau cu mopul printre mese.

— Tot nu, Tony.

— De ce nu vrei?

— Ți-am spus de-o sută de ori: la treizeci și șapte de ani, o să-mi fie imposibil să găsesc un loc de muncă.

— Dar tu singură spui că aici e prea mult de muncă! De altfel, se vede că ești cam obosită în ultima vreme, îți pierzi suflul repede, te plângi tot timpul.

Mopul se oprește brusc. Mă întorc spre el:

— Nu-ți bate joc de mine! Nu căuta un motiv de concediere, fiindcă n-o să-l găsești, toată lumea poate depune mărturie că sunt o profesionistă. Fac singură treaba a două persoane, dacă obosesc este din cauză că tu nu vrei să mai angajezi pe nimeni!

Își toarnă un pahar și-l bea dintr-o înghițitură.

— N-o să-ți fac asta, sunt corect. Dacă nu eram, nu-ți propuneam o înțelegere. Știi, o iubesc mult pe Estelle, nu-i doar pentru sex.

— Nu vreau să știu, îi răspund eu, încercând să nu vizualizez nimic.

Cu ambele palme puse pe tejghea, el continuă, cu vocea îmblânzită:

— E o fată bună, aș vrea cu adevărat să lucreze cu mine. Ea e de acord, cu condiția s-o iau și pe soră-sa.

— Pe soră-sa? Vrei să spui că o să fie două la servit?

— Ăsta-i planul.

Fără o vorbă, reiau curățirea podelei încercând să ignor mopul, care mă roagă să-l arunc în cealaltă parte a barului.

— Anna, tu refuzi din cauza neveste-mii?

— Poftim?

— Din solidaritate feminină? Sau din gelozie?

Las mânerul și mă apropii de patron furioasă.

— Crezi că totul se învârte în jurul tău, Tony? Știi, poți să te culci cât vrei cu Estelle, poți chiar s-o regulezi pe Estelle, pe soră-sa, pe bunicu-său și pe hamsterul ei dacă ai chef, mie nu-mi pasă. Poate n-o să înțelegi, dar eu mă gândesc la mine, la fiicele mele, la viitorul meu, la contul meu bancar. Nu din cauza ta te refuz, ci pentru mine. Deci, te rog, nu-mi mai vorbi despre asta. N-o să accept.

Își toarnă un alt pahar și-l soarbe în tăcere. Eu iau mopul ca să termin de spălat pe jos. Pe măsură ce muncesc, furia mi se risipește, alungată de oboseală. Nu mai sunt decât o carcasă goală când înconjor barul ca să-mi iau poșeta. Patronul meu nu s-a mișcat din loc.

— Noapte bună, Tony. Pe mâine!

— Anna, insistă el, chiar nimic nu te poate face să-ți schimbi părerea?

Simt cum mi se zburlesc țepii, gata să împroaște cu venin. În loc să fac asta, mă întorc spre el și-mi aud vocea scăpându-mi din gură:

— Poate c-ar fi ceva…

CRONICILE LUI CHLOÉ

Kevin nu mă mai iubește. În sfârșit, el n-a spus cu adevărat asta, a pretins că sunt prea bună pentru el, că nu mă merită. Am trecut prin fața brutăriei de peste zece ori azi, speram să-l văd și să vorbesc cu el. După tot ce-am trăit împreună, aș fi vrut mai mult decât un SMS cu „terminat" scris greșit. L-am văzut, dar numai de departe, când făcea pauză. Clara nu-i prea bună pentru el, se vede.

M-am așezat în holul clădirii, așteptând poștărița, și m-am gândit.

Nu înțeleg. Am făcut lista: am ieșit cu șapte băieți în viața mea. Primii patru m-au părăsit pentru că nu voiam să mă culc cu ei. Ultimii trei m-au părăsit imediat după ce m-am culcat cu ei. Totuși credeam că asta așteaptă, îmi transmiteau mesaje clare, deloc subliminale. De ce, atunci, când le dau ce vor, nu mai vor?

De fiecare dată, cred în ei. Sunt tandri, atenți, vorbesc la plural și la viitor, cum să nu mă îndrăgostesc?

Inès spune c-ar trebui să aștept, să-i las să mocnească, să le las timp să mă cunoască. Marion pretinde că probabil nu știu să mă comport în pat, că există tutoriale de perfecționare pe YouTube. Charlotte trage concluzia că toți sunt niște porci. Eu nu știu. Poate că bărbații sunt ca Cenușăreasa: se transformă după ce fac dragoste.

De obicei, poștărița din cartier este Sonia, cu care făcusem înot sincron în clasele primare. Ea acceptă totdeauna să-mi dea scrisorile în loc să le pună în cutie. Azi nu era ea, ci un tânăr cu părul cârlionțat. Și-a rezemat bicicleta de perete și s-a uitat perplex la zecile de nume. M-am ridicat:

— Dacă vă vine mai ușor, dați-mi ce a venit pe numele Moulineau.

— Mă descurc, o să găsesc, mulțumesc!

— Vă rog… Aștept o scrisoare urgentă și mi-am uitat cheia.

A refuzat dând din cap.

— Nu sunt sigur că am dreptul să fac asta.

I-am adresat cel mai convingător zâmbet al meu, asigurându-l că mă numesc Moulineau. Mi-a cerut cartea de identitate, i-am arătat-o justificându-mă:

— De acord, nu mă numesc Moulineau, părinții mei sunt divorțați, dar acesta e numele mamei mele.

S-a uitat la fotografie, apoi la mine, apoi la fotografie, apoi la mine.

— Sunteți mai drăguță în realitate.

Am zâmbit, și de data asta nu era ceva forțat.

A scotocit în geantă, a scos două plicuri și mi le-a întins. L-am păstrat pe cel care avea ștampila liceului și l-am pus pe celălalt în cutie.

Mă îndreptam spre scări când m-a strigat.

— Moulineau! Ați vrea să ne revedem?

Îl cheamă Lucas, are douăzeci și unu de ani, tocmai a fost angajat la Poștă datorită mamei sale, care lucrează la un ghișeu, el cântă la chitară într-o trupă și mergem la cinema miercuri după-amiază.

N-am luat liftul, am urcat scările în fugă pentru ca inima mea să aibă un motiv să bată tare. Mama era plecată la lucru de o oră, parfumul ei mai plutea în apartament. M-am închis în camera mea, i-am dat bună ziua fotografiei tatei, care rămâne mereu lângă capul meu, cea în care am doi ani și el mă ține în brațe, m-am întins pe pat și mi-am imaginat cum se va desfășura miercurea. Sper că vom vedea un film de dragoste.

LILY

21 martie

Dragă Marcel,

Îmi pare rău că nu ți-am scris de mai multe zile, dar aveam gripă, deci ce să-ți mai spun. La un moment dat, aveam așa o febră că nu mai îndrăzneam să mă așez pe scaunele din plastic. Nu te îngrijora, mi-e mai bine, chiar dacă mai am încă puțin vocea lui Garou[8] când mă trezesc.

Astăzi e grevă la școală, profii defilează, făcând parada modei pe stradă, și, cum Chloé era la liceu, mama voia să merg la bunicu', dar să-mi petrec ziua cu oameni de șaizeci de ani, mersi frumos, eu nu-s anticar. Așa că am mers la Clelia, tatăl ei era de acord să stea cu noi, dar în realitate a stat mai mult cu televizorul.

Îmi place mult să merg la Clelia, mai întâi pentru că are un câine tare drăgălaș pe care-l cheamă Rocky, dar mai ales pentru că are șobolani. Sunt foarte cool șobolanii, toată lumea crede că sunt murdari, de fapt sunt foarte curați și pe deasupra sunt superinteligenți. Am văzut într-un reportaj că nici n-au nevoie de răsplată ca să sară în ajutorul altor șobolani în pericol, poate mi-ar plăcea mai mult oamenii dacă ar fi ca ei.

Șobolanii Cleliei se numesc Rature și Ratiche. Ea credea că-s două femele, dar, cum Rature a avut șapte pui, fie Ratiche e mascul, fie poți rămâne însărcinată dacă mănânci morcovi (sper că nu). Tare aș fi vrut să iau unul, dar, cu mare părere de rău, a trebuit să refuz. Odată, când eram mică, am văzut un șoarece pe scări. Mama a țipat așa de tare că mi s-au sinucis timpanele câteva minute, apoi a coborât scările de parcă mergea pe schiuri. De aceea mă duc la Clelia

de câte ori pot, îi luăm pe Ratiche și pe Rature pe umeri și ieșim la plimbare, ei ne beau din gură punându-și lăbuțele pe buzele noastre, sunt foarte drăguți.

După aceea, m-am întors acasă să-mi scriu lucrarea despre aurorele boreale, Chloé era încă închisă în camera ei să asculte muzică, n-a răspuns când am bătut și n-a ieșit să mănânce pastele gratinate pe care ni le pregătise mama înainte de-a pleca.

Acum mă duc să mă culc, pentru că nu știu cum ești tu, dar eu sunt frântă. O să mă spăl mâine pe dinți, sper că mama n-o să simtă asta când vine să mă sărute la întoarcere.

Te pup, Marcel, și noapte bună!

Lily

P.S.: mi-e frig la picioare și mi-am pus foehnul pe cearșaf, dar, până să-l duc la loc, s-au răcit iar.

ANNA

Sunt șomeră. De când m-am trezit, îmi tot repet asta obsedant, ca și cum aș vrea să mă conving. E aproape miezul zilei, m-am culcat la loc după ce-au plecat Chloé și Lily la școală. De multă vreme n-am mai zăcut în pat, nu mi-am permis să lenevesc. E plăcut, dar nu trebuie să mă învăț cu asta. Chiar din după-amiaza asta voi începe să-mi caut alt loc de muncă. Când voi fi găsit unul, și doar atunci, le voi spune fetelor. E inutil să le stresez, sunt eu destul așa pentru toate trei.

Tony nu mi-a acceptat propunerea imediat. La început a râs, până a înțeles că vorbeam serios. Fie ceda el, fie rămâneam eu. N-a mai vorbit cu mine două zile, apoi, aseară, mi-a întins un plic.

— Parcă mi-ai spus că preferi bani gheață, nu?

Erau bancnote de toate culorile, aveam impresia că țin banca la Monopoly. L-am urmat în birou, am semnat rezilierea de comun acord și el mi-a înmânat toate documentele de terminare a contractului.

— Astăzi este ultima ta zi de serviciu, a adăugat el. Te scutesc de preaviz.

— Nu sunt sigură că putem face…

— Anna, după ce ți-am dat așa o sumă, sper că n-o să mă agasezi?

Am lăsat capul în jos, mi s-a pus un nod în gât. Era ultima dată când mă aflam acolo. Nici măcar nu avusesem timp să-mi iau rămas-bun de la clienții fideli, de la André și Josiane care veneau în fiecare miercuri de zece ani, la masa de lângă fereastră, de la Bertrand, Jamel și Dylan care luau meniul expres la fiecare prânz și lăsau ceva în plus față de prețul de pe notele de plată, de la Marlène care venea

să soarbă o cafea în fiecare seară, pentru a amâna cu câteva minute singurătatea.

— Bine, mulțumesc mult, Tony. Știi, era greu, dar îmi plăcea să lucrez aici.

Mi s-a părut că ochii i-au strălucit. S-a întors spre intrare.

— Știu, ai făcut treabă bună. Hai, nu-i vorba de asta, trebuie să închid, mă așteaptă nevastă-mea!

Afară era frig. Tony a început să coboare grilajul de la intrare, apoi m-a sărutat stângaci pe obraz.

— Sper să găsești ceva bun.

N-am putut răspunde, am ajuns la mașină poruncindu-le lacrimilor să rămână la ele acasă.

În mașină, am numărat bancnotele.

Nu ajungeau pentru un castel, dar erau suficiente ca să-mi plătesc toate datoriile și – strângând cureaua – să nu ne mai temem de executori două-trei luni. Cu puțin noroc, poate voi găsi un serviciu mai bine plătit, care mi-ar permite să am venituri mai mari decât cheltuielile. Până la urmă, poate că această terminare a contractului era un lucru bun, m-am gândit eu demarând.

După aceea, a venit angoasa neinvitată. Și dacă-mi ia câteva luni ca să găsesc o slujbă? Și dacă n-o s-o găsesc niciodată? Și dacă ajungem în stradă?

Mă scol înainte ca gândurile negative să-mi înfrângă voința. Îmi scot dopurile înfundate în urechi azi-dimineață, când vecinul de deasupra se credea Mariah Carey care l-ar fi înfulecat pe Garou, și ies din cameră.

Închid oftând ușa de sticlă a salonului. Lily o lasă sistematic deschisă, și iarna, și vara, ca și cum funcția „a roti mânerul” ar fi fost ștearsă din creierul ei. Farfuriile murdare din ajun sunt încă pe

măsuță. Dacă le pun la loc, fetele vor continua să creadă că e treaba mea. Dacă le las, peste o lună nu mai poate fi folosită încăperea. Împing ușa de la toaletă hotărându-mă să găsesc o metodă de a le face să ia parte la treburile menajere, când un fund, un fund foarte alb și necunoscut, îmi apare în fața ochilor. Un bărbat gol este pe cale să urineze în toaletă.

— AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAH! spun eu.

— AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAH! răspunde fundul.

Închid la loc ușa și țin bine de mâner ca să-l împiedic să iasă, continuând să țip. Tocmai mă gândesc cum să anunț poliția de la telefonul din camera mea, când Chloé apare în fugă, cu părul zburlit.

— Chloé, nu te apropia, e un bărbat gol pușcă în toaletă!

Ea roșește. Înțeleg.

— Chloé? Ce faci aici, nu ești la liceu?

Nici un răspuns. Chiar mai am nevoie de el, dac-o văd pe fiică-mea în chiloți?

Deschid ușa de la toaletă, fundul fuge în camera lui Chloé fără să mai aștepte. În două minute s-a îmbrăcat și a părăsit apartamentul. Rămân singură un moment, încercând să-mi stăpânesc tremuratul și să asimilez dureroasa informație: fiica mea nu mai are cinci ani, apoi mă duc la ea.

— Nu crezi că trebuie să-mi explici?

Întinsă pe patul ei desfăcut, ea se uită fix în tavan. Obrajii îi sunt acoperiți de lacrimi.

— Chloé, răspunde-mi. E prietenul tău? De multă vreme? Nu aveai ore?

Mă apropii de ea și mă așez alături. Se aruncă în brațele mele, cu trupul zguduit de hohote. O resping cu hotărâre.

— Chloé, trebuie să vorbești cu mine. De când te culci cu băiatul ăsta? Ce faci acasă?

Își șterge lacrimile, se așază rezemându-se de perete, își strânge genunchii la piept și mă privește drept în ochi:

— Dar tu ce cauți acasă?

CRONICILE LUI CHLOÉ

Lucas nu-mi mai răspunde la mesaje. I-am explicat că nu știam că mama e acasă, că nu se va mai întâmpla, face pe mortul.

Am așteptat pe balcon să treacă să împartă scrisorile, dar a fost trimis în alt cartier deoarece Sonia și-a reluat serviciul. Aș fi mers să-l văd, dar sunt pedepsită. Mama nu-mi dă voie decât să merg la liceu și pe balcon, este infernal. Pe deasupra, acum ea e tot timpul acasă. Mă mir că nu trebuie să cer voie și să merg la toaletă. Aș vrea să accelerez timpul și să mă trezesc peste trei luni, trei săptămâni și o zi ca să fiu majoră.

Pentru prima dată în viață sunt consemnată. E greu, dar este ceva și mai rău: mama nu mai are încredere în mine. Am dezamăgit-o.

Mi-a pus o sumedenie de întrebări, voia să știe tot. Nu răspundeam, așa că mi-a scotocit prin lucruri. Și, când cauți, găsești.

Când a descoperit cutia cu prezervative, s-a albit la față.

Când a reperat folia cu pilule, s-a înroșit.

Când a găsit chiștocul de iarbă, a ieșit din cameră.

Am mers la ea mai târziu, seara. Se uita la televizor cu Lily. Avea ochii roșii. I-am spus că-mi pare rău. Și-a deschis brațele și m-am cuibărit la pieptul ei. M-a mângâiat pe cap, auzeam ce repede îi bate inima.

— Vorbește cu mine, puișor, mi-a șoptit ea. Spune-mi ce nu merge. Cum te pot ajuta?

N-am răspuns. Nu știu ce nu merge. Nu știu cum mă poate ajuta. Am început doar să plâng tare, îndelung.

Mai târziu, mama a venit să mă sărute în pat. Mi-a spus că nu poate sta fără să facă nimic, că nu poate să mă lase să mă distrug așa.

A adăugat că fără îndoială nu asta era soluția, dar că mă va pedepsi, pentru a mă proteja.

— Nu mă poți împiedica să ies în oraș, am replicat eu.

— Ba da, Chloé. Sunt mama ta, tu ești minoră, pot foarte bine să te împiedic să ieși în oraș.

Furia mi s-a răsucit în stomac.

— Vrei să mă sinucid, nu-i așa?

Am văzut cum îi apare frica în privire, dar m-a sărutat pe frunte și a plecat din camera mea. Am adormit plângând, cu fotografia tatei la piept.

LILY

25 martie

Dragă Marcel,

Mai înainte, la buletinul de știri, au zis că este ziua procrastinării. Deci îți voi scrie mâine.

Te pup
Lily

ANNA

Directorul liceului lui Chloé se numește Martin Martin. Așteptând în fața biroului său, mă întreb ce le-a putut trece prin cap părinților săi când i-au ales prenumele. Două opțiuni se impun: ori nu-și iubeau fiul, ori erau bâlbâiți.

— Doamna Moulineau, puteți intra!

Bărbatul, în vârstă de vreo cincizeci de ani, îmi ține ușa deschisă. Îi strâng mâna și mă așez pe scaunul pe care mi-l indică.

— Sunt bucuros să vă întâlnesc în sfârșit, declară el așezându-se la rândul său.

— În sfârșit?

— Da, de mult timp doresc să vă văd. E vorba de Chloé, nu?

Mă cuprinde o senzație dezagreabilă care precede în general veștile rele. Îi explic directorului îngrijorările mele, el mă ascultă atent, cu mâinile împreunate sub bărbie. Ultimele note ale lui Chloé erau excelente, profesorii îi lăudau și munca, și comportarea. Adesea m-am socotit norocoasă că sunt mama unui copil atât de bun. Se adapta la lumea înconjurătoare ca un cameleon, cu ușurință și curiozitate. De ceva vreme, cameleonul pare să se fi fixat la aceeași culoare și ea este mai curând întunecată. Mă simt dezarmată. Poate că directorul sau vreun profesor a remarcat ceva?

Martin Martin clatină din cap de mai multe ori și își potrivește ochelarii.

— N-ați primit scrisorile mele? mă întreabă el.

— Scrisorile dumneavoastră?

— Bine. Mi se părea surprinzător că nu răspundeați, dar Chloé mă asigura că aveați mult de lucru. V-am trimis numeroase scrisori. Fiica dumneavoastră a adunat o grămadă de absențe în ultimele săptămâni, nu mai este motivată deloc. Am chemat-o aici de mai

multe ori ca să încerc s-o înțeleg, ea mă asigură că totul e în regulă. Există vreun eveniment care să explice această schimbare de comportament?

Cuvintele sale sunt respinse de creierul meu.

— Sunteți sigur că vorbiți de fiica mea? Chloé Leroy?

Este sigur. Timp de treizeci de minute enumeră absențele, insolențele, îmi dă să citesc bilete de scuze cu semnătura mea, îmi vorbește despre fiica mea, blânda, sensibila mea Chloé, iar eu am impresia că-mi descrie o străină. O străină care este gata să-și arunce viața în aer.

Spaima mi se citește probabil pe față, Martin Martin îmi întinde un șervețel. Eu iau tot pachetul.

Pachetul se golește, ca și cisterna mea de lacrimi, când directorul mă conduce până la ușă urându-mi mult curaj.

Conduc fără țintă câteva minute. Ziua asta nu trebuia să se desfășoare așa. Planificasem o cină frumoasă cu fetele ca să sărbătorim sfârșitul grijilor: domnul Renard mi-a acordat o întâlnire săptămâna viitoare pentru a-mi plăti datoriile. Ar trebui să plutesc ușor, nu să cântăresc tone întregi. Cum am putut să nu văd nimic? Credeam că Chloé nu-mi ascunde nimic. Trebuie să se simtă atât de singură. Trebuie să se simtă atât de rău. Fără să mă gândesc, parchez cu două roți pe trotuar și înșfac telefonul.

Răspunde după trei apeluri.

— Salut, sunt Anna.

— Salut, Anna, îmi pare bine că te aud. Totul e în regulă?

Vocea lui blândă face să țâșnească mii de amintiri. Îmi dreg vocea.

— Nu tocmai. Chloé are probleme, cred că trebuie să-ți vorbesc despre ele.

— Ai făcut bine. Te ascult.

Îi povestesc. Lacrimile, tăcerile, absențele, minciunile, băieții, liceul. Nu omit decât canabisul, fiind incapabilă să-l menționez cu voce tare.

— Astea sunt strigăte după ajutor, starea ei e gravă. Probabil că se simte singură, între mine, care muncesc prea mult, și tine, care trăiești la Marsilia.

— N-ai motive să te simți vinovată, Anna, faci tot ce poți. Și eu la fel. Le sun pe Skype cel puțin o dată pe săptămână și le iau la mine cât de des posibil.

— E mai mult de un an de când nu te-au văzut.

Face o pauză de mai multe secunde.

— Știu, știu, mă doare asta, reia el. Mama e prea obosită acum, nu le pot primi la ea. De-aș putea măcar să-mi plătesc drumul… Știi cât de dor îmi e de ele.

Vocea i se frânge. Începe să respire sacadat.

— Câteodată îmi pare rău că am plecat așa departe. Ar fi trebuit, fără îndoială, să mă gândesc dinainte, dar era o problemă de supraviețuire. Nu puteam rămâne lângă tine știind că tu nu mă mai suportai.

— Bine, o să închid, Mathias.

Inima și-a accelerat ritmul, mâinile mi s-au umezit, cunosc prea bine simptomele astea.

— Anna, doar un cuvânt să spui și las totul baltă aici.

— Îți cer doar să încerci să-ți vezi fetele. Ele nu trebuie să plătească pentru toate astea.

— Nici noi.

— Te las, o zi bună, Mathias.

Vocea lui încă mai răsună în telefon când închid. Urechile îmi zumzăie, simt înțepături în maxilar. Închid ochii și inspir scurt, apoi expir îndelung, cum m-a învățat psihiatrul la care am fost după

primul atac de panică. Inspirație scurtă. Expirație lungă. Inspirație scurtă. Expirație lungă. Inima își încetinește ritmul. Inspirație scurtă. Expirație lungă. Tremurăturile se calmează. Inspirație scurtă. Expirație lungă. Inspirație scurtă. Expirație lungă. Pericolul a trecut.

Mă simt gata să-mi reiau drumul, când sună telefonul. Număr necunoscut. Răspund.

— Doamna Moulineau?

— Da.

— Bună ziua, doamnă, sunt Martine Laroche, consilier educațional la școala generală Émile Zola. Ar fi bine să veniți cât mai repede, avem o problemă cu Lily.

LILY

30 martie

Dear Marcel,

How are you? (am avut oră de engleză azi-dimineață). Mie îmi merge aproape bine, în afara faptului că mama a devenit pisăloagă de când stă tot timpul acasă. Poate era și înainte, dar, fiindcă stăteam mai puțin timp împreună, se simțea mai puțin, e logic.

Este drăguță, de acord, dar vrea mereu să strâng masa, să-mi fac patul, să deschid jaluzelele, să trag apa, cred că mă confundă cu Cenușăreasa! Iar acum i-a intrat în cap că sunt hărțuită la școală, astea-s doar câteva detalii.

Îți povestesc și tu o să-mi spui ce crezi.

Totul a început la ora de geo. Prezentam referatul despre aurorele boreale, cu Clelia, profesorul părea mulțumit, mă rog, așa presupun, fiindcă are aceeași figură când e mulțumit și când e furios. În orice caz, n-a adormit, și ăsta-i mai degrabă semn bun.

Lucraserăm mult, trebuie să spun că am avut noroc să nimerim subiectul ăsta, chiar mama și Chloé au spus că era super, nu ca Juliette și Manon, care au trebuit să facă un referat despre tundră. Pregătisem o diaporamă, toată clasa o aprecia sincer, iar Manon a decretat că era prea simplu să iei o notă bună pentru așa ceva. Domnul Vanier a răspuns că numai calitatea muncii va fi luată în considerare, că nu se va lăsa influențat de temă, dar Juliette a mormăit că, din întâmplare, pârâcioasa avea cel mai bun subiect (eu eram pârâcioasa). Nu știu de ce, m-am simțit vizată și am spus că e mai bine să fii pârâcioasă decât invidioasă. Atunci Manon mi-a trântit în față că, dată fiind mutra mea de cobai, n-avea de ce să fie invidioasă, și eu i-am replicat că preferam să am o mutră de cobai

decât una ca ușa. Profesorul ne-a ordonat să încetăm, ne-am terminat prezentarea și am mers la ora de mate. Acolo s-a întâmplat. N-am bănuit nimic, am simțit doar că cineva mă prindea de păr pe la spate.

Când mama a venit să mă ia din biroul doamnei Laroche, avea aceeași expresie ca atunci când îi vine să strănute. Trebuie să spun că Manon n-a ratat, o s-o întreb ce marcă de foarfecă folosește. Clelia spune că arăt original, am un ciucure la ceafă, pe mine asta mă lasă rece, o să crească părul la loc. Dar mama e convinsă că sunt victima unei hărțuiri, că e ceva foarte grav, că nu putem lăsa lucrurile așa, și de atunci mă pupă mereu și-mi dă nume de animăluțe (am eu față de pui?).

Manon va fi discutată în consiliul disciplinar, sper că n-o vor da afară.

Ei, Marcel, ce crezi? O să te închid și apoi te arunc în sus. Dacă o să cazi deschis, înseamnă că ești de acord cu mine, dacă o să cazi închis, ești de acord cu maică-mea.

Bun, ai căzut închis. Știam că ești un pârâcios.

Fără pupici.

Lily

P.S.: totuși, țin la tine.

ANNA

Bunica mă așteaptă în camera ei, ca în fiecare joi. Și-a dat cu roz pe obraz și a folosit parfumul ei preferat. Pe o tavă, a pregătit două pahare și o sticlă de limonadă. Mă aplec și o sărut.

— Ce mai faci, Nana mea? se interesează ea.

— Bine, buni, dar tu?

Mijește ochii și mă privește în față până ce mărturisesc. Nu-i pot ascunde nimic, bunica e un detector de minciuni.

Mă așez pe capătul patului și îi povestesc săptămâna haotică prin care am trecut. Pun la picioarele ei acești saci prea grei pentru mine.

— Simt că ele au nevoie de mine, dar nu știu cum să le ajut. Dacă aș face după capul meu, aș lăsa totul baltă și le-aș duce departe de-aici.

Pune paharul la loc și își șterge buzele cu un șervețel.

— Ei bine, fă așa.

— Cum așa?

— Ascultă-mă, măcar o dată. Fă ce-ți spune instinctul. Dacă ai chef să pleci, pleacă. Poate că asta nu-i o soluție, dar vezi alta?

— Dar nu pot, buni!

Îmi înlătură protestele cu dosul palmei.

— Ce te împiedică? Dacă-i vorba de bani, n-ai decât să iei din cei pe care ți i-a dat patronul, o să ai timp tot restul vieții să-ți plătești datoriile. Eu n-am mare lucru, dar te pot ajuta și eu puțin.

Scrutez fața bunicii așteptând ca ea să se bucure, râzând, de festa pe care tocmai mi-a jucat-o.

— Nu-i cazul să mă privești așa, bombăne ea, nu sunt pe cale să fac un atac!

Dau din cap râzând.

— Buni, nu pot pleca. Nu-i vorba doar de bani, mai este și școala fetelor, căutarea unei slujbe, pe scurt, e imposibil. De altfel, nici n-aș ști unde să mă duc…

— Sunt sigură că o să găsești ceva. Tu mi-ai spus despre aurorele boreale, nu-i așa? răspunde ea făcându-mi cu ochiul.

— Gata cu vorbăria! Vrei să mergem la plimbare?

— Cu plăcere! M-am săturat de pereții ăștia.

Mă ridic, apuc mânerele scaunului cu rotile și o conduc prin coridoarele căminului de bătrâni unde locuiește de când nu-și mai poate folosi picioarele. În grădină, verdele și-a reintrat în drepturi după câteva luni de cafeniu. Grupuri mici de persoane în vârstă profită de întoarcerea soarelui.

— Trece repede, știi, îmi șoptește buni.

— De ce-mi spui asta?

— Pentru că te iubesc, Nana mea.

Am un nod în gât. Și eu te iubesc, bunicuță. Te iubesc atât de mult încât e o tortură pentru mine de fiecare dată când vin să te vizitez. Te iubesc atât încât mă îmbolnăvesc asistând la stingerea ta treptată, știind că în curând vei dispărea de tot. Te iubesc atât încât plâng noaptea până mă dor ochii, țip în tăcere gândindu-mă la tine, la toți anii în care erai pe picioare, în care erai puternică, mai tare decât doliul, decât cancerul, în care erai tânără, la toți anii în care te-ai ocupat de mine, în care tu erai refugiul meu, stâlpul meu, lumea mea.

Îmi înghit durerea și arborez un zâmbet.

— Nana mea, pot să te rog ceva?

— Te ascult, buni.

— Dacă o să vezi vreodată aurorele boreale, faci ceva pentru mine?

CRONICILE LUI CHLOÉ

Inès mi-a spus că, deunăzi, s-a întâlnit cu mama, care ieșea din biroul directorului. Și plângea. În seara asta nu i-am dat voie să intre în bucătărie și am gătit pui cu măsline. Am mâncat toate trei, mama, Lily și cu mine, fără televizor și fără telefoane. Au fost multe momente goale, dar am mai și vorbit. Despre slujba pe care mama ar vrea s-o găsească, despre noua tunsoare scurtă a lui Lily, despre aurorele boreale, despre furtul de biciclete din beci, despre sosul care semăna mai mult cu un piureu. La desert, am considerat că venise momentul să le dau vestea.

— Nu mai merg la liceu.

Lily n-a mai suflat peste iaurtul său ca să-l încălzească, mama și-a pus la loc lingura plină.

— Cum adică nu mai mergi la liceu? a articulat ea. Nu mai vrei să mergi la facultate?

— Nu, prefer să mă opresc acum. Se fac angajări la cantina de la grădiniță, mama lui Inès poate să-mi pună o pilă.

— Și bacul?

Am ridicat din umeri, dar ochii îmi erau în continuare fixați asupra mesei.

— Nu folosește la nimic. În orice caz, trebuie să muncesc, să câștig bani.

Mama n-a mai spus un cuvânt. A ieșit din bucătărie fără să-și termine brânza de vaci. Știam că va fi dezamăgită, dar într-o bună zi va înțelege. Pentru ea fac asta. Visul meu personal este să merg să trăiesc în Australia, la fel ca tata când era tânăr. M-am documentat ore întregi, am început chiar să-mi fac dosarul pentru a obține o *Working Holiday Visa* și a-mi lua zborul imediat ce voi deveni majoră. Aș putea găsi o slujbă de ospătăriță într-un restaurant, ei le adoră pe

Frenchies, ar fi fabulos să-mi câștig traiul învățând engleza. Poate că aș putea chiar să fac carieră acolo și să plătesc biletele de avion pentru ca familia să vină să mă vadă.

Dar n-o pot părăsi pe mama.

Cineva trebuie s-o ajute să-și plătească facturile. Ea încearcă să ne ascundă lucrul ăsta, dar văd bine că nu se poate descurca. Acum, când e în șomaj, nu mai pot aștepta. E mai bine să se sacrifice o persoană decât să se scufunde trei.

Mama s-a întors în bucătărie după puțin timp, noi nu ne mișcaserăm de acolo. S-a postat sub lampă, cu brațele încrucișate. Niciodată nu remarcasem cât de adânci îi erau cearcănele. A așteptat să ne uităm la ea și a spus, pe un ton care însemna „EU sunt mama”:

— Mergeți să vă faceți valizele, plecăm.

ANNA

Domnului Renard nu i-a convenit că am amânat întâlnirea. Am pretextat o problemă de familie, ceea ce nu era cu totul fals, și i-am promis să iau legătura cu el cât mai repede.

Consiliera educațională de la școala lui Lily n-a fost foarte greu de convins. A admis că nu-mi puteam lăsa fiica în această situație și mi-a înmânat toate documentele necesare.

Directorul de la liceul lui Chloé mi-a pus numeroase întrebări. Am improvizat. Martin Martin a rămas sceptic, dar a acceptat că nu avea nici un mijloc să mă împiedice să duc la capăt acest proiect.

Bunica m-a felicitat. De multă vreme nu mai văzusem acea scânteiere din privirea ei, mai ales în momentul când mi-a vorbit amănunțit despre serviciul pe care dorea să i-l fac.

Pentru tata și Jeannette, pe care mi-i închipuiam foarte ușor de convins, am avut nevoie de mai mult de o oră de dezbateri. Până la urmă, argumentul care i-a făcut să cedeze este același care m-a făcut să mă hotărăsc.

— Tată, pentru prima dată în viață pot să aleg. Cu banii pe care-i am îmi pot plăti datoriile. Dar pot și să le ajut enorm pe fiicele mele.

LILY

3 aprilie

Dragă Marcel,

Cred că e grav, de data asta mamei i-au sărit siguranțele, îți scriu de pe scaunul de lângă șofer din camping-carul bunicului, de undeva din Germania.

De azi-dimineață ea conduce, ne-am oprit doar pentru a mânca un sendviș într-o parcare de pe autostradă. Erau și polițiști în uniformă, a fost cât pe ce să mă reped la ei ca să le cer ajutor, dar nu știu cum se spune SOS în nemțește, așa că mi-am terminat sendvișul în franțuzește.

Aseară, ne-a spus să ne pregătim valiza, am crezut că vrea să mergem să-l vedem pe tata, eram dezgustată, n-am ce discuta cu marsiliezul, e suficient că sunt obligată să-i vorbesc pe Skype. Dar, când a precizat să ne luăm haine groase, am fost ușurată. Am insistat să-mi spună unde mergem (sunt de acord să fiu drăguță, dar nu vreau să fiu de râsul lumii), ne-a anunțat că mergem să vedem aurorele boreale în Scandinavia. S-a țicnit, îți spun eu. Sunt sigură că-i din cauza referatului meu. Noroc că n-a fost despre găurile negre.

Azi-dimineață am fost să ne luăm rămas-bun de la străbunica. I-a dat o cutie mamei, s-ar părea că înăuntru este o urnă cu soțul ei. Îi promisese să-l arunce din capătul de sus al Norvegiei, la capul nu mai știu cum, pentru că fuseseră acolo împreună, dar n-a avut niciodată curajul s-o facă, iar acum nu mai poate din cauza picioarelor. Deci i-a cerut mamei s-o facă în locul ei. Nu l-am

cunoscut pe străbunicul, dar trebuie c-a fost într-adevăr mititel de-a putut încăpea acolo.

Apoi am fost la bunicul, ne-a explicat cum funcționează camping-carul său, n-am fost atentă decât la chestia cu toaleta. Este un fel de container care trebuie golit când se umple. Pot să-ți spun că prefer să-mi fac nevoile pe geam mergând cu toată viteza pe autostradă decât să golesc chestia aia.

Cum nu sunt sigură c-o să mă întorc în viață, voi profita de ocazie ca să-mi scriu testamentul, tu o să-l transmiți cioclilor la nevoie.

Eu, subsemnata Lily, în deplinătatea facultăților mele fizice și mintale,

Îi las colecția mea de pietre și minerale Cleliei, știu că se va îngriji bine de ele,

Îi las brățara mea braziliană violetă lui Ratiche și brățara mea braziliană verde lui Rature.

Îi las dicționarul meu lui Manon și loțiunea pentru acnee lui Juliette.

Îi las cărțile mele cu *Picsou*[9] mamei, dacă mai este în viață.

Îi las dinții mei de lapte surorii mele, dacă mai este în viață.

Formulez dorința ca tatăl meu să nu vină la înmormântarea mea. Vreau să mi se pună pe mormânt fotografia în care sunt împreună cu Brownie, cățelușa mea, când eram mică. În orice caz, nu o fotografie recentă, deoarece, chiar dacă nu-mi pasă că am o tunsoare de Playmobil[10], totuși sperii lumea mai puțin când am părul lung.

Asta-i, Marcel, sper că nu-i ultima dată când îți scriu, dar nu se știe, mă bucur că te-am cunoscut, ai fost un jurnal simpatic. Oh, nu se poate! Mama a pus un CD cu Céline Dion!

Te pup, Marcel.
Adio, poate. Cu degetele în formă de inimă.
Lily
P.S.: trebuie neapărat să învăț cum se spune SOS în toate limbile.

CRONICILE LUI CHLOÉ

Credeam că vom face doar un mic circuit, că plecăm pentru două-trei zile și că ne vom reîncepe viața de unde am lăsat-o. Dar, când mama ne-a anunțat că plecăm în Scandinavia, am înțeles că-și uitase mintea acasă.

Confirmarea a venit la trecerea frontierei germane, când am primit un mesaj care mă informa că nu dispuneam de servicii internaționale pe telefon. Mama m-a liniștit: avea ea așa ceva. Tocmai începusem să instalez pe telefonul ei Facebook, Instagram, Twitter, Snapchat și aplicația de gestionare a blogului meu, când mi-a spulberat toate visurile.

— Zece minute pe zi, nimic mai mult.

— Adică?

— Adică scopul acestei călătorii este să petrecem mult timp împreună, să descoperim alte peisaje, alte culturi, nu să stăm cu nasul lipit de un ecran.

Mergeam de peste o oră în spatele aceluiași camion. La dreapta erau copaci, la stânga erau copaci, în ceea ce privește peisajele descopeream temeinic.

Lily și-a dus arătătorul la tâmplă. Dacă și ea crede că mama a înnebunit, atunci e grav.

Am încercat să negociez.

— O oră?

— Zece minute.

— Două ore?

— Termină, Chloé.

— Dar, mamă, tu ai putea trăi fără oxigen? Ei bine, pentru mine e la fel!

A râs pe înfundate, Lily la fel. După o lungă luptă, am reușit să obțin o jumătate de oră. Poate că voi supraviețui.

După-amiaza târziu am ajuns la Köln, unde mama a hotărât c-o să petrecem noaptea. Ne-am instalat într-un camping pe malul Rinului și ea a vrut neapărat să mergem să vizităm orașul. Am acceptat cu plăcere: cu siguranță se găsesc internet café-uri în Köln.

Doamna de la camping ne-a împrumutat biciclete și ne-a indicat drumul, asigurându-ne că nu era departe. Am mers de-a lungul fluviului mai mult de-o oră, socotind și pauzele impuse de mama, așa-zicând pentru a admira peisajul. Ca și cum nu vedeam că era roșie ca tricoul de pe ea și că respira ca un aspirator. Eu și Lily anume am pedalat repede, asta ne-a amuzat.

Am legat bicicletele și am mers la întâmplare până la căderea nopții. Orașul s-a iluminat, era frumos. Era devreme, ne-am cumpărat bretzeli ca să rezistăm până la cină. Lily voia neapărat o sticlă de apă, dar, când a obținut-o, a refuzat s-o deschidă, motivând că prefera s-o păstreze ca amintire. Mama s-a mirat.

Lily a ridicat din umeri, ca și cum noi eram lipsite de logică, și a replicat:

— Păi, doar e apă de colonie[11]!

Cel puțin soră-mea nu s-a schimbat.

În fața unei catedrale, pe care mama voia s-o vizităm, înainte de a descoperi cât de multe trepte trebuia să urcăm, era un pod cu o formă bizară: podul Hohenzollern. Parcă s-ar fi pus trei arce peste el. Oamenii îl traversau pe jos, am făcut și noi la fel și am văzut că era acoperit de lacăte agățate de îndrăgostiți.

Mama ne-a propus să adăugăm unul cu inițialele noastre, ca să lăsăm o urmă a trecerii noastre pe aici.

Lily a deschis ochii mari:

— Vrei să moară peștii, nu? Ai văzut că trebuie să aruncăm cheia lacătului în fluviu, chiar crezi că peștii digeră metalul?

Eu am fost de acord. Nu aveam decât să păstrăm cheia pentru a-i cruța pe pești – și pe Lily.

Vânzătorul nu oferea decât perechi de lacăte.

Cu markerul împrumutat de la un cuplu de englezi, am scris cele trei inițiale ale noastre și data pe primul lacăt. Pe al doilea, eu am scris „Tu + Eu”. E valabil cu oricine.

Întoarcerea cu bicicletele a fost mai grea decât venirea. Nu știu cine a inventat șeile, dar era prost dispus. Eram frânte când am ajuns la rulotă. Am mâncat repede niște paste și ne-am culcat, Lily și cu mine în patul de două locuri, mama pe banchetă. Am așteptat mult timp până am auzit că respirația mamei a devenit regulată. În sfârșit, dormea. Încetișor, fără să fac cel mai mic zgomot, m-am strecurat afară din pat.

ANNA

Mi-a luat mult timp să adorm. Salteaua banchetei este subțire și tare, iar corpul meu nu-i nici una, nici alta. Una din două trebuia să sufere. O răsuflare caldă pe obraz m-a trezit din somn. În fața ochilor mei era o față prea apropiată de a mea ca s-o pot distinge.

Am țipat. Fața a țipat. Lily a țipat.

Fața a sărit înapoi, în penumbră mi-am recunoscut fiica.

— Chloé, ce naiba faci?

— Nimic, venisem să te mângâi, a mormăit ea, ținând o mână la spate.

— Ce-ai în mână?

— Nimic.

Am aruncat o privire sub pernă, unde nu mai era nimic.

— Dă-mi înapoi telefonul.

— Dar, mamă…

— Dă-mi imediat telefonul înapoi, Chloé! Și, dacă mai încerci o dată să mi-l iei, nu ți-l mai dau deloc.

În silă, mi-a întins corpul delict și s-a întors să se culce. Tocmai închisesem la loc ochii, când am auzit-o pe Lily șoptindu-i:

— Prea o crezi un copilaș ușor de dus de nas.

Restul nopții s-a desfășurat fără incidente.

La ora șapte, frigul ne-a scos din pat. Aseară, după cursa cu bicicletele, eram transpirate, nu m-am gândit să dau drumul la căldură. În dimineața asta, printre junghiuri și piele de găină, corpul meu o face pe susceptibilul.

Instalez masa și scaunele la soare. Fetele nu-și părăsesc culcușul până nu-i servit micul dejun. Îl luăm în tăcere, uitându-ne la Rin. Soarele se admiră în apă și ne încălzește corpurile rebegite, gustul

familiar al cafelei mă liniștește. Pentru prima dată de când am plecat, mă gândesc că poate asta era cea mai bună hotărâre.

Dacă m-aș fi gândit, mi-aș fi schimbat părerea. Nu sunt o aventurieră. Nu-mi plac surprizele, simt nevoia să anticipez totul, să organizez totul. Necunoscutul mă angoasează. Lipsa controlului mă paralizează. M-am închis într-o bulă liniștitoare, aceleași locuri, aceleași persoane, aceleași trasee. Refuz sistematic tot ce este în afara acestui perimetru. Căsătoria unui văr de la celălalt capăt al Franței, o seară la un restaurant pe care nu-l cunosc, o întâlnire în cealaltă parte a Toulouse-ului, o călătorie în străinătate, nici nu poate fi vorba de așa ceva. Folosesc totdeauna pretexte bune, nu sunt disponibilă, sunt obosită, fetele mele nu m-au văzut de multă vreme, Franța este atât de frumoasă, nu-i nevoie să mergi în altă parte. Toată lumea le crede: sunt sedentară, tot timpul în papucii de casă, îmbătrânită prea devreme. Uneori chiar reușesc să mă conving pe mine însămi, dar, în fond, știu adevărul.

Aveam optsprezece ani când am suferit primul atac de panică. Eram la volan, în timpul nopții, pe șoseaua de centură, mă întorceam de la o petrecere între prieteni. Circulația s-a încetinit, până când s-a oprit de tot. Am simțit mai întâi furnicături în degete. Bufeuri de căldură. Mă sufocam. Am deschis geamul și am dat sonorul mai tare. Maxilarul mi s-a contractat, inima a început să-mi bată tare, atât de tare, atât de repede, încât credeam că se va opri. Respiram greu, capul mi se învârtea. Am parcat pe banda de urgență, nu înțelegeam ce se întâmplă, am crezut că voi crăpa acolo, singură cuc. Am coborât spătarul și am închis ochii sperând că n-o să mă doară. Totul era vătuit în jurul meu, ca și cum n-ar fi fost real cu adevărat. Corpul îmi tremura, nici măcar nu auzeam mașinile care treceau pe lângă mine, nu auzeam decât cum îmi bătea inima. Asta a durat minute interminabile. Puțin câte puțin, mi-am simțit ritmul cardiac

încetinindu-se, respirația liniștindu-se, corpul decontractându-se. Am început să tremur. N-am așteptat, am luat iar volanul în mâini și m-am întors acasă. Tata și Jeannette dormeau, m-am culcat fără zgomot.

Noaptea, totul a început iar. În zilele următoare, la fel.

Medicul m-a trimis la un psihiatru, care mi-a pus diagnosticul de atacuri de panică însoțite de agorafobie. Mi-a prescris medicamente, pe care le-am înghițit timp de mai multe luni, plus o terapie comportamentală și cognitivă. Trebuia să mă confrunt cu angoasele mele, să le înfrunt pentru a mă obișnui cu ele și a mă desensibiliza. Am rezistat trei ședințe. Când l-am anunțat pe psihiatru că renunț la terapie, mi-a mărturisit că actul de a provoca atacurile de panică era adesea dureros. Așa era, e adevărat. Dar mai puțin decât ideea că nu mai am nici o speranță. Să știi că există o metodă eficace este liniștitor, în cazul în care valurile devin prea mari. Dacă o aplic și nu funcționează, nu voi mai avea colac de salvare.

Rămânând în bula mea, limitam riscurile. Am continuat să merg în aceleași locuri, să frecventez aceleași persoane, să parcurg aceleași trasee. Până când am luat această hotărâre. Nu am reflectat. Nu m-am gândit la mine. Fiicele mele aveau nevoie de aer, atunci am spart bula.

LILY

5 aprilie

Dragă Marcel,

Sper că-ți merge bine, mie da, numai că mi-e somn, dar nu pot să dorm, e rândul meu să stau de pază. E patru dimineața sau așa ceva, voiam să-ți scriu în liniște, dar mama și soră-mea țipau că nu pot dormi din cauza luminii. Atunci mi-am prins lanterna de frunte înconjurându-mi capul cu scotch și m-am ascuns sub plapumă, lângă Chloé. Trebuie doar să nu mișc prea mult capul, altfel nu văd ce scriu, dar merge.

Imaginează-ți că suntem la Hamburg și că asta e în Germania. Mama a găsit un loc de staționare pentru rulote în fața portului și am mers să ne plimbăm prin oraș, dar fără biciclete. E destul de frumos, am văzut un lac mare cu lebede, antrepozite la malul apei, vapoare mari și niște case cum n-am mai văzut niciodată, am găsit o pietricică drăguță ca suvenir, dar a început ploaia și ne-am întors.

Mama a vrut să vidanjeze toaleta, dar nu reușea, iar eu cu Chloé ne uitam la ea prin geam ținându-ne de nas și o auzeam vorbind urât. Domnul de la rulota de alături a venit s-o ajute, ea nu voia, cred că-i era rușine, ce să-ți spun! El se amuza tare mult. Până la urmă a convins-o și pe urmă a trebuit să mergem să bem un pahar cu el, îi eram datoare că ne-a scos din încurcătură.

De fapt, era un grup întreg de francezi care călătoresc împreună și el e organizatorul, se numește Julien. Era acolo și fiul lui, cam de vârsta mea, Noé. Am încercat să vorbesc cu el, dar nu-mi răspundea, se legăna, tatăl lui mi-a spus că nu vorbește și că-i trebuia ceva timp

ca să se deprindă cu persoanele noi. Ah, era și un cățeluș, Jean-Léon, foarte drăguț, m-am jucat cu el.

Asta-i, pe urmă ne-am culcat. Nu știu cât am dormit, dar m-au trezit niște șoapte. Veneau de-afară, se aude totul prin pereții rulotelor, mai bine să ai grijă. Apoi am auzit parcă o mică zgrepțănare și un POC în ușă, a început să-mi fie frică, dar mi-am amintit de un reportaj în care psihologul spunea că frica este ca un animal pe care trebuie să-l îmblânzești, atunci i-am spus să se ducă înapoi să se culce, și ea m-a ascultat. Am încercat s-o trezesc pe Chloé, dar ea când doarme e ca și cum ar fi scoasă din priză. Despre mama, ce să mai spun, cred că moare în fiecare noapte și învie în fiecare dimineață. Nu mă puteam bizui decât pe mine, deci am pășit peste soră-mea ca să ies din pat și atunci am văzut cum se deschide ușa și o siluetă înaintează. Am sărit brusc jos, am apucat primul lucru care mi-a căzut în mână și m-am năpustit asupra dușmanului strigând „BANZAI", cum am văzut într-un film, lovind cu cratița. Silueta a plecat în fugă, mama și Chloé au sărit din paturi, ca niște felii de pâine din prăjitor, și după câteva minute a venit și vecinul Julien. Ne-a explicat că furturile din rulote sunt frecvente, că-i mai bine să instalezi o alarmă pentru a fi protejat, că și ăsta este un motiv pentru care ei călătoresc în grup. Ne-am hotărât ca noaptea asta să stăm de pază pe rând și ca mâine să instalăm o alarmă. Deci e rândul meu și sunt obosită, așa că-ți scriu ca să nu adorm (dar nu te speria, nu te iau drept un figurant!).

Ei, hai, te pup, Marcel, voi profita de faptul că toată lumea doarme ca să mă ocup de secretul meu (nu-ți pot dezvălui care este, mă tem prea tare să nu te citească mama), îți urez noapte bună.

Lily

P.S.: am încercat să-mi scot scotchul din jurul capului, prea mă trage tare de păr, e oribil. Pe moment îl las așa.

CRONICILE LUI CHLOÉ

Sunt hipersensibilă. Infirmiera de la liceu mi-a spus asta într-o zi, pentru că leșinasem după ce mă tăiasem la mână. Era ca și cum tocmai descoperise veriga lipsă, ca și cum îmi dădea înapoi un lucru pe care-l pierdusem. Asta era. Eram hipersensibilă.

Mai târziu, am fost diagnosticată ca având „un mare potențial", hipersensibilitatea fiindu-i adesea asociată. Am citit ore întregi descrieri și mărturii pe internet, îndeplineam toate criteriile.

Tot ce simt este înzecit. În mine mișună emoțiile, furnică sentimentele.

Plâng adesea. De tristețe, de bucurie, de furie.

Uit de mine în beneficiul celorlalți.

Am atât de multă empatie, pot atât de mult să-i înțeleg pe ceilalți, încât sunt influențabilă. Sunt incapabilă să am o părere fermă.

Nu mă iubesc pe mine. Dar nu e grav, atâta vreme cât ceilalți mă iubesc.

Mă judec constant. Cu severitate.

Creierul meu nu se odihnește niciodată, imaginația mea e o mașină de război. Când mă uit la un film, mă întreb ce fac actorii chiar în clipa aceea, când folosesc un obiect, cum e viața celui care l-a fabricat, cine trăiește în el.

Întotdeauna sunt în stare de hipervigilență. Tresar când dau de mama pe coridor, țip când Lily intră în baie fără să bată la ușă.

Când aud vorbindu-se despre un fapt divers, mă pun în locul victimelor. Trăiesc scenele ca și cum aș fi acolo.

Sunt lucidă. Prea mult.

Dar asta are și părți bune.

Sunt o prietenă bună, care înțelege, care nu condamnă.

Mă pun ușor sub semnul întrebării.

Sunt atentă la lucrurile mici și drăguțe pe care le întâlnim adesea fără să le vedem.

Bucuriile mele sunt înzecite. O rază de soare, un miros de liliac, luminile de Crăciun îmi provoacă explozii de fericire.

Mamei i-a plăcut totdeauna să mă audă extaziindu-mă. Se pare că, atunci când eram copilă, făceam ca drumurile cu mașina să fie pe cât de zgomotoase pe atât de vesele. Acum interiorizez mai mult, dar focul de artificii este în continuare prezent. După ce am rulat kilometri întregi prin pădure, am mers puțin pe jos și am urcat o scară, atunci când am ajuns, n-am putut decât să-mi las deoparte rezerva.

— Uaaauuu!

În față, marea își desfășura miile de nuanțe de albastru, în timp ce dedesubt înalte faleze albe își înmuiau în apă degetele picioarelor. Niciodată nu mai văzusem ceva așa de frumos.

Mama ne-a explicat că suntem la Møns Klint. De multă vreme n-o mai văzusem zâmbind așa.

Nu eram singure, mai erau câțiva turiști, dar am făcut abstracție de voci pentru a auzi numai muzica păsărilor și pe cea a apei. Vântul era destul de rece, totuși soarele îl combătea cu vitejie. Aș fi putut rămâne acolo ore întregi, să-i simt mângâierea pe față.

Ceva mai târziu, am coborât la nivelul mării, să pășim pe pietricelele gri. Lily a strâns o duzină. De jos, falezele păreau și mai înalte. Aveam impresia că sunt un grăunte de nisip pierdut în imensitate.

Ne-am întors în tăcere la rulotă, chiar și cuvintele noastre erau mute de uimire. Mama s-a așezat iar la volan, copacii au defilat îndelung, pluteam într-un nor de fericire. Soneria telefonului m-a scos din el. O notificare Messenger pe telefonul mamei. Din privire, ea mi-a dat voie să mă uit. Era Kevin, brutarul.

„Slt Chloé, ce faki? Vreau să vb cu tn ești acasă?”

Vă amintiți de exploziile de fericire de care vă vorbeam mai sus? Ei bine, am avut una. M-am gândit zece minute la formularea răspunsului, am tastat mesajul și l-am trimis. Știam eu că este un tip bine.

ANNA

— Mama, tu l-ai citit pe Apollinaire?

Lily se uită la mine, așteptându-mi răspunsul. Când lucrurile izvorăsc dintr-o hotărâre impulsivă, problema este că nu poți anticipa toate urmările. Astfel, nu bănuisem cât de complicat putea fi să le predau lecții fiicelor mele.

În fiecare dimineață, timp de două ore, facem lecții și exerciții. În fiecare dimineață, timp de două ore, Chloé proclamă că, în orice caz, nu va lua bacul, iar Lily se joacă folosindu-și pixurile pe post de păpuși.

Astăzi, poate și datorită ploii, fetele sunt aproape concentrate. Chloé n-a adormit decât de două ori la *Falsificatorii de bani* de Gide și Lily n-a pus până acum decât câteva întrebări, ca să câștige timp.

— Îl știu puțin, l-am studiat la școală, i-am răspuns, așezându-mă lângă ea.

— Era orb, nu-i așa?

Îmi pune sub ochi cartea și-mi arată un rând:

— Spune: „Era și timpul să aprind iar stelele”, dar ele sunt deja aprinse. Trebuie să-și schimbe oftalmologul!

Chloé suspină:

— Nu la stelele de pe cer se referă, de fapt.

Lily o fixează cu ochii ei rotunzi:

— Da? Poate că există stele și altundeva decât pe cer? Voi, cei mari, sunteți ciudați rău.

Mă pregătesc să le explic lucrurile, când soneria telefonului mă salvează.

— Alo?

— Bună ziua, doamnă Moulineau, sunt doamna Barrière de la Banca Poștală. Aveam întâlnire acum jumătate de oră și v-am

așteptat…

Ca de fiecare dată când sunt prinsă cu greșeala, mă transform într-o fetiță.

— Ah, la naiba! Îmi pare rău, am uitat complet!

— Bănuiam eu. Trebuie neapărat să ne vedem ca să discutăm despre contul dumneavoastră; am timp liber mâine la ora unsprezece.

— Nu voi fi acolo, putem vorbi eventual la telefon?

— Joi la ora paisprezece?

Chloé îmi aruncă o privire interogativă. Nu-i pot mărturisi consilierei mele bancare, care probabil că vede numărul meu afișat cu litere mari și roșii pe ecranul său, că mi-am permis un mic și simpatic voiaj. Mă urc în patul fetelor, trag perdeaua și vorbesc mai încet.

— Îmi pare foarte rău, nu…

— Bine, înțeleg, mă întrerupe ea. Doamnă Moulineau, contul dumneavoastră este descoperit de peste treizeci de zile consecutive și salariul nu v-a intrat complet luna asta. Trebuie să găsim o soluție, nu-i așa?

Dau din cap, am cinci ani.

— Sigur că da, o să găsesc una. Mi-am pierdut locul de muncă, dar voi încasa ajutorul de șomaj până când voi găsi altul. Desigur, fac tot ce pot.

— Nu mai aveți serviciu?

La cinci ani, vorbești prea mult.

— Pentru moment nu, dar…

— Atunci, dată fiind situația dumneavoastră, sunt obligată să mă opun oricăror plăți vor fi solicitate din contul dumneavoastră până când vă rezolvați situația. Cred că înțelegeți că…

N-o mai ascult. Nu știu ce am sperat când am plecat. Ca și cum datoriile mele s-ar fi putut șterge doar pentru că mă îndepărtam de ele. Ca și cum necazurile ar putea rămâne acolo unde le lași. Aveam posibilitatea să-mi plătesc toate facturile, s-o iau de la început. Dintr-odată, așezată pe această saltea subțire, închisă într-un rulotă pe care plouă, departe de bula mea, mă simt pierdută. Ce-am făcut? Pulsul mi se ambalează, respirația mi se accelerează, număr florile de pe perdea, dar asta nu-i de-ajuns pentru a-mi distrage atenția. N-am decât o dorință; să demarez, să conduc până acasă. Să mă întorc. Să-mi regăsesc reperele.

— O zi bună, doamnă Moulineau.

— Mulțumesc, și dumneavoastră la fel.

Închid telefonul cu o mână care tremură și mă întind pe pat încercând să mă destind. Inspirație scurtă. Expirație lungă. Inspirație scurtă. Expirație lungă. Zgomot metalic sub pat. Inspirație scurtă. Expirație lungă. Succesiune de zgomote metalice sub pat. Atât ar mai lipsi, să avem pană.

Mă scol, picioarele-mi sunt încă nesigure. Chloé a adormit cu capul pe carte. Lily desenează. Îmi apropii urechea de pat ca să identific cauza zgomotului metalic. Se aude din nou. Ridic salteaua, o ușă cu mâner îmi semnalează un spațiu pe care nu-l remarcasem. Îl deschid și văd negru în fața ochilor.

LILY

8 aprilie

Dragă Marcel,

Am dat de belea, mama mi-a descoperit secretul. Totuși aveam o ascunzătoare bună și Chloé era o complice destul de eficientă, dar uite că totul s-a dus pe copcă. Pe deasupra, mama s-a speriat așa de tare că a căzut și s-a lovit de marginea patului, drept rezultat are buza despicată în două ca și cum ar fi trecut Moise pe-acolo. Ne-am trezit la spitalul din Copenhaga și acum are un pansament care-i va lipi la loc gura la fel ca banda Patafix. Aș fi preferat să-i lipească buza de sus cu buza de jos, pentru că nu-ți mai spun la ce interogatoriu am fost supusă.

A trebuit să-i explic ce este un șobolan domestic, fără nici o legătură cu cei pe care-i găsești în pubele, că e curat și că nu-i va face nici un rău. M-a întrebat cum de-am putut să-l ascund atâta timp, i-am mărturisit că îl scoteam imediat ce ea se întorcea cu spatele și că dormea noaptea cu noi în pat, dar asta nu prea i-a plăcut. A vrut să scap de el, am țipat că ar trebui să treacă peste cadavrul meu, că nici nu putea fi vorba să-l părăsesc pe Mathias. Ochii i-au devenit rotunzi ca niște cercuri, m-a întrebat dacă a înțeles bine, dacă șobolanul meu avea într-adevăr prenumele tatei, părea șocată. Totuși era logic. Se spune că șobolanii părăsesc corabia, nu-i așa?

Ceva mai târziu, a acceptat să-l păstrez pe Mathias, cu condiția să nu-l scot în public și să nu iasă în calea ei. Mi-am luat șobolanul, i l-am întins propunându-i să-l mângâie, a urlat să nu încerc s-o fac să-și schimbe părerea.

Am scăpat ca prin urechile acului, Marcel, nu-i așa? Îmi plăcea să am un secret, dar îți mărturisesc că sunt totuși bucuroasă că am putut scoate cușca lui Mathias din ascunzătoare și îi pot da drumul mai des.

De asemenea, ne-am plimbat prin Copenhaga, era frumos chiar dacă ploua cu găleata (din fericire, s-a înseninat de multe ori). Când o să fiu mare, mi-ar plăcea mult să am o casă colorată ca aici. Chloé voia tare mult să meargă la grădinile Tivoli, sunt pe jumate parc cu diverse atracții, pe jumate parc pur și simplu, mama nu prea voia pentru că era scump, dar până la urmă a zis „Ei, nu-mi pasă" și am mers acolo. Și în mintea mamei alternează ploile și înseninările.

Ce păcat că n-ai văzut asta, Marcel, te-ai fi scăpat pe tine (te-ai fi prăpădit de râs). Ne-am urcat în roata cea mare, era prea frumos, dar sus de tot mama era albă ca hârtia, ea spunea că totul e-n regulă, dar se vedea bine că nu era deloc. Ca dovadă, până la urmă s-a întins pe fundul nacelei, cu picioarele ridicate, respirând ca și cum ar fi făcut o scufundare submarină. La Marele Opt[12], a preferat să rămână jos ca să facă poze (care au ieșit mișcate).

Am mers mult, pe Chloé o dureau picioarele, dar trebuie spus că și-a luat pantofii cu toc. Chiar își aranjase părul, apoi bombănea din cauză că ploua. Danezii iau cina foarte devreme, la șase seara restaurantele sunt pline, asta ne-a făcut să ne fie foame, așa că am cumpărat niște smørrebrød (astea-s un fel de tartine cu orice vrei, eu am luat una cu brânză și una cu pește) și ne-am întors la rulotă. Mathias s-a bucurat, sunt sigură că a dat din coadă. Mai era acolo grupul de francezi din seara trecută, dar n-am mâncat cu ei.

Mama lăsase telefonul pe masă și acesta clipea. Ne-a spus că sunase tata, m-am făcut că nu aud, dar Chloé a vrut să-l sune, atunci m-am dus să fac duș.

Trebuie să te las, stingem lumina.

Te pup tare, Marcel.

Lily

P.S.: nara din stânga mi-e înfundată, atunci mă culc pe partea dreaptă și se desfundă. Dar pe urmă se înfundă cea din dreapta. O să dorm stând în fund.

CRONICILE LUI CHLOÉ

> Un scurt mesaj pentru cititorii mei înainte de a începe. Mă bucur să vă citesc toate comentariile și să constat că vă place atât de mult să-mi urmăriți aventurile! Chiar dacă unele cuvinte pot răni, sunt impresionată văzând cât de numeroși sunteți cei care mă înțelegeți, care nu mă condamnați. Pentru cei care vor fotografii de-ale mele, asta nu se va întâmpla. Câteva persoane m-au recunoscut datorită prenumelor, dar prefer ca acest blog să rămână măcar puțin anonim. Mulțumesc pentru prezență

Tata nu sunase de trei săptămâni. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu el, chiar dacă-i întotdeauna puțin ciudat. La început, am impresia că la capătul firului e un străin, pe urmă, încetul cu încetul, mă reobișnuiesc cu vocea lui și aș putea vorbi cu el ore întregi. De fiecare dată când închidem telefoanele, mi se pune un nod în gât. Mi-e dor de el. Aș vrea să-l văd mai des, dar e prea complicat. Apartamentul lui e prea mic, e obligat să ne primească la bunica, iar asta o obosește tare mult. Sper că într-o zi tata va câștiga destui bani ca să-și ia o locuință în care vom putea sta cât vrem.

Ca de obicei, Lily n-a vrut să vorbească cu el. Are o problemă cu el, spune că ne-a părăsit. Totuși, știe bine că mama a fost cea care l-a părăsit. El ar fi preferat să rămână cu noi. Eu la fel.

— Cum îți merge, scumpo? m-a întrebat.

Îmi place când îmi spune „scumpo”. Aș vrea să-i răspund „tăticul meu adorat”, dar nu îndrăznesc.

I-am relatat periplul nostru, omițând motivele plecării, n-am nevoie să-mi facă morală. Mă temeam că se va supăra, dar, dimpotrivă, părea bucuros, mi-a pus o mulțime de întrebări.

— Mama a avut o idee grozavă! a exclamat el. Nimic nu-i mai bun decât o călătorie pentru a-ți deschide mintea, asta te ajută să te maturizezi.

A făcut o pauză, apoi a murmurat:

— Ce n-aș da să fiu cu voi.

Mi s-a pus un nod în gât, dar n-am lăsat să se vadă nimic. Vedeam că mama mă observă, de zece minute spăla același pahar.

Mă străduiesc să nu-i port pică mamei. Avea probabil motivele ei să-l părăsească, poate că nu-l mai iubea, poate că nu mai era fericită. Dar l-am văzut pe tata plângând, l-am auzit mărturisindu-mi cât de nefericit este. Nu voi uita niciodată prima dată când am mers să petrecem un weekend la Marsilia, acum șase ani. Nu-l văzuserăm de câteva luni, nici măcar nu putuserăm să ne luăm rămas-bun. Ne aștepta pe peronul gării, nu l-am recunoscut imediat. Privirea îi era stinsă. M-a strâns așa de tare că inima mi s-a făcut mică de tot. Lipit de mine, îi simțeam spasmele durerii. Am detestat-o pe mama.

— Te las, scumpo, mi-o dai pe sora ta?

— E la duș, dar te sărută tare.

Când am închis telefonul, înainte de a i-l da înapoi mamei, m-am uitat să văd dacă am vreun răspuns de la Kevin. Nu era nici unul.

ANNA

— Mama, trebuie să oprești, îmi vine să vomit.

Lily tocmai a articulat aceste vorbe cu o voce stinsă. Suntem pe Øresundsbron, podul care leagă Danemarca de Suedia, și numai o bandă îngustă de oprire de urgență îți permite să faci o pauză. Nu-i suficientă, ținând cont de lățimea rulotei.

— Încearcă să te ții, o să parchez în josul podului. Dacă nu poți, mergi la baie!

Nu răspunde și își ține ambele mâini lipite de gură.

— Tunelul i-a făcut rău, afirmă Chloé.

Lily confirmă, dând din cap. Sora ei continuă:

— Tu conduci ciudat, tot timpul ridici piciorul de pe accelerație, asta dă șocuri, zgâlțâie stomacul.

Din nou, Lily dă din cap.

Supărată, țin piciorul pe pedală până ajungem pe pământ. Când se ridică bariera de siguranță, încetinesc și parchez pe un drum lateral. Lily deschide portiera, sare la pământ și se îndepărtează fugind prin iarbă. Opresc motorul și merg după ea.

După câteva minute în care am respirat aerul proaspăt al Suediei, fiică-mea a prins iar glas:

— Mama, pe vremea când ți-ai luat tu permisul nu existau pedale?

Se simte mai bine.

Ne întoarcem la rulotă pentru a începe etapa următoare. Chloé a rămas în același loc, cu privirea în gol. Fără îndoială că este mișcată de telefonul de aseară al tatălui ei.

De-abia am făcut cinci sute de metri și rulota începe să zvâcnească. Fetele se întorc spre mine, în același timp.

— N-am dat drumul la pedală!

După câteva secunde, vehiculul tușește din nou. Lily râde pe înfundate. Ajung să mă îndoiesc de buna funcționare a piciorului meu drept, când rulota încetinește. De-abia am timp să trag la marginea drumului și motorul se blochează.

— Ce se întâmplă? întreabă Lily.

— Tu ce crezi? răspunde Chloé.

— Ia mai scutește-mă, nu te-am întrebat pe tine!

— Nu vorbi așa cu mine, tâmpito!

— Ba tu ești tâmpită.

— Ba tu.

— Ba tu.

— Ei, ajunge, fetelor! intervin eu încercând să demarez pentru a treia oară. Nimeni nu-i tâmpită.

— Mă rog, Lily e sărită de pe fix, trântește Chloé.

— Ba tu ești sărită de pe fix, răspunde Lily.

— Ba tu!

Mă întorc spre cele două arțăgoase:

— Dacă nu terminați imediat, vă dau jos și plec fără voi.

Chloé ridică sprâncenele:

— Cum, împingând rulota?

Soră-sa rânjește. Le ignor și încerc din nou să demarez.

Motorul se învârtește, dar nu pornește. Am făcut pană pe un drum din Suedia, unde nu-i nici un indiciu privitor la existența unui oraș în apropiere. Încerc să-mi stăpânesc respirația pentru a-mi păstra mintea limpede.

— Încearcă să-l suni pe bunicul propune Lily. Poate știe el de ce nu mai merge.

Bună idee. Iau telefonul și-l sun pe tata. Sună o dată. De două ori. De trei ori. De patru ori.

„Bună ziua, aceasta e mesageria lui Poupoune și Papoute! Lăsați un mesaj, vă vom suna… sau nu!”

Cele două voci tac, e rândul meu să vorbesc. Închid. Timp de câteva minute, între două încercări de a demara, mă gândesc cum să ies din situația asta. Chloé e cea care-mi dă o idee.

— N-ai numărul lui Julien?

— Care Julien?

— Păi, îl știi. Organizatorul grupului pe care l-am întâlnit de trei ori. Probabil că nu sunt foarte departe, i-am văzut ieri. N-ai numărul lui?

— Ba da, mi l-a dat, dar e jenant să-l chem să vină să ne depaneze.

— Atunci preferi să rămânem aici toată viața și să sfârșim devorate de urșii suedezi? țipă Lily. Asta vrei?

Dacă n-aș fi atât de stresată, aș râde. Îi caut numărul în lista contactelor mele și-l sun, iar Julien răspunde imediat. Este la Malmö, la mai puțin de treizeci de minute. Rezolvă o problemă de amplasare și vine sigur!

O oră mai târziu, o rulotă parchează în spatele nostru. Un bărbat coboară și vine spre noi.

— Ar trebui să-i spunem că-i demodată cămașa de pădurar, zice Chloé.

— Tu ești demodată, răspunde Lily.

— Fetelor, nu vreau să vă mai aud, spun eu deschizând portiera în momentul în care Julien ajunge în dreptul meu.

Îmi întinde mâna:

— Ați făcut bine că m-ați chemat, sunt omul care șoptește la urechea rulotelor!

Oftatul lui Chloé răzbate prin portiera deschisă. Julien urcă și se instalează la volan salutându-le. După câteva secunde, a și găsit cauza defecțiunii.

Nu îndrăznesc să mă uit la fete. Nu îndrăznesc să mă uit la nimic, la drept vorbind, cu excepția pantofilor mei. Auzisem totuși un bip când demarasem mai înainte, dar nici o clipă nu m-am gândit că mă avertiza asupra nivelului rezervorului. Eram convinsă că un plin de benzină ține mai mult.

Întorcându-se de la benzinărie cu un bidon, Julien adapă rulota, care-și reintră în formă. Fetele îl aclamă când motorul zbârnâie.

— Mulțumesc foarte mult, îi spun. Nu știu ce-am fi făcut fără dumneavoastră.

El înlătură complimentul cu un surâs jenat.

— Tot nu vreți să faceți drumul împreună cu noi? întreabă el. Călătoria în grup evită tocmai astfel de necazuri.

— Sunteți foarte amabil, dar scopul acestui *road trip* e să ne regăsim toate trei. Sigur o să mai avem ocazia să întâlnim!

— Cum doriți, spune el ridicând din umeri. Și eu am vrut, la început, să fac călătoria asta doar cu fiul meu, dar acum nu regret că am căutat pe internet tovarăși de drum. Tocmai pentru a păstra latura asta solitară, nu ne întâlnim decât seara, eu mă ocup de rezervarea locurilor și ceilalți nu trebuie decât să se instaleze când ajung. Ziua, fiecare își face programul lui. Putem cina împreună, ne putem povesti experiențele, dar fără nici o obligație. Și apoi, aș fi mai liniștit să nu vă știu singure.

— Și eu m-aș teme mai puțin! intervine Lily, care a ascultat cu atenție expunerea. Printre pene, tâlhării și angoase, nu sunt prea liniștită.

— Adevărul iese din gura copiilor, strecoară Julien zâmbind.

Mă întreb dacă ar fi o idee bună să accept, când el aduce argumentul cel mai puternic.

— În plus, o dată pe săptămână, organizăm o seară tematică. De data asta facem karaoke în rulota mea, am o instalație grozavă, îmi place la nebunie, în special Johnny Hallyday!

Chloé face ochii mari.

— Ei bine, o să continuăm probabil singure, mormăie Lily.

Îi mulțumesc din nou călduros că ne-a depanat, închid portiera și-mi reiau drumul încercând să țin închise porțile penitenciarului.

LILY

12 aprilie

Dragă Marcel,

Scuză-mă că nu te întreb ce mai faci, dar trebuie să-ți povestesc ceea ce se petrece chiar acum, o să înțelegi că este o prioritate.

Atenție, stai bine pe scaun?

Ești sigur?

Bine.

Mama tocmai urlă la un microfon de parcă ar vrea să-și piardă vocea.

Aș vrea să-i spun cuiva, dar nu știu cui, și, pe deasupra, nici nu vorbesc limba Ikea. Atunci las să-mi fie distruse timpanele puțin câte puțin.

Așteaptă, îți explic cum s-a întâmplat.

Totul a început noaptea trecută, era ora trei și am fost trezită de un ciocan pneumatic. De fapt, sforăia mama, atunci am făcut ce am citit o dată în *Picsou,* am fluierat, dar n-avea efect, poate pentru că nu știu să fluier. Am încercat să scot țipete foarte ascuțite, reușeam destul de bine, dar m-am oprit brusc când Chloé mi-a tras un picior în tibie. Trebuia ca mama să termine cu tărăboiul ăsta, nu se mai putea așa, atunci m-am gândit la alt truc pe care-l citisem în *Picsou:* să-i înmoi degetul mic într-un pahar cu apă. Nu are chiar rolul de a opri sforăitul, dar se pare că declanșează un pipi în pat. Dacă se va uda, asta o va trezi, deci n-o să mai sforăie. E elementar, Whitney Houston. M-am sculat, am turnat puțină apă într-un pahar și am luat mâna mamei ca să-i caut degetul cel mic, dar n-am avut timp să-l găsesc, a tresărit și am vărsat paharul pe ea.

După aceea nu mai dormea deloc, dar nu prea se simțea bine. Respira repede, transpira, o întrebam ce are, îmi răspundea că totul e-n regulă, dar o credeam doar pe jumătate pentru că spunea asta clănțănind din dinți. Chloé i-a propus să vină în patul nostru, ea s-a culcat între noi două, soră-mea și-a pus un braț în jurul ei și i-a masat umărul, iar eu am făcut la fel în cealaltă parte. Nu știu dacă ele au dormit, dar n-a mai sforăit nimeni.

Azi-dimineață, la micul dejun, Chloé și cu mine i-am spus mamei că vrem să mergem cu grupul lui Julien în etapele următoare. Este mai prudent, chiar dacă trebuie să suportăm multe persoane. Asta nu înseamnă că nu-mi plac oamenii, dar m-aș putea lipsi de ei cam la fel ca de napi la carnea rasol. Ne-a întrebat dacă suntem sigure, ea prefera să continuăm numai noi trei rămânând totuși aproape de ei, dar nu-i același lucru. Până la urmă a recunoscut c-ar fi mai bine, că ne-am simți mai în siguranță în caz de furt prin efracție, de pană, de atac de șobolan sau de pahar cu apă.

Iată deci că, astăzi, după ce am vizitat orașul Kalmar (e o înșelătorie, nu se găsesc calamari) (este ca și cum n-ai găsi batoane de ciocolată Lion la Lyon), i-am ajuns din urmă pe ceilalți călători într-un fel de parcare la malul mării, în fața unei insule pe care o vom vizita mâine.

N-am ținut minte toate numele, dar sunt patru rulote:

— Julien, organizatorul, și fiul lui, Noé, care are treisprezece ani

— Doi părinți cu cei doi copii ai lor, un băiat (mic) și o fată (mare)

— Un cuplu cu un câine (Jean-Léon)

— Doi bunicuți (Diego și nu mai știu cum)

Din fericire, nu suntem obligați să stăm tot timpul împreună, dar în seara asta am luat masa cu ei pentru „a sărbători venirea noastră”. Au scos toate mesele pliante și le-au alăturat ca să facă una mare. M-am așezat lângă Noé, cel puțin eram sigură că nu va vorbi tot timpul.

Nu știu ce au băut adulții, dar, acum, în momentul în care îți scriu, Diego (bunicuțul) cântă „Să aprindem focul”. Nu vreau decât un lucru: să facă cineva asta.

Ei bine, te las, o să încerc să găsesc ceva de pus în urechi ca să dorm în liniște. Cred că am văzut niște dopuri în trusa de toaletă a mamei.

Te pup, Marcel

Lily

P.S.: uneori tare aș vrea să fiu ca tine (nu plată) (fără urechi).

CRONICILE LUI CHLOÉ

În timp ce mergeam pe insula Öland, am folosit un minut din cele treizeci de care dispun zilnic ca să verific dacă mi-a răspuns Kevin. Tot nimic. Doar mesaje de la Inès care-mi povestește bârfe de la liceu.

Totuși el a văzut mesajul meu la patru minute după ce i l-am trimis. L-am recitit de mai multe ori încercând să înțeleg ce a putut să nu-i placă.

„Salut, Kevin, sunt atât de bucuroasă că mi-ai scris! Sunt plecată, nu știu exact când mă întorc, dar mi-ar face cu adevărat plăcere să ne scriem în fiecare zi, cam ca doi oameni care corespondează! Despre ce voiai să-mi vorbești? Te sărut mult."

Nu înțeleg. N-am impresia că am mers prea departe, am suprimat chiar și emoticonul cu inimioară înainte de a trimite mesajul. Fără îndoială că n-a avut timp. Nu asta-mi lipsește mie aici.

Zilele trec foarte încet, am impresia că am epuizat toate subiectele de conversație cu mama și cu Lily. Tăcerea este al patrulea pasager din rulotă. Mama face eforturi să înfiripeze dialogul, dar nu reușește. Lily e mereu la trei kilometri distanță de subiect, iar eu n-am mare lucru de spus. Ce bizar: multă vreme am sperat că mama va lucra mai puțin, ca înainte de plecarea tatei, că vom putea petrece mai mult timp împreună, iar acum, când asta se întâmplă, nu este așa cum mi-am imaginat. Poate că se va întâmpla. Poate că, așa cum trebuie să înveți din nou o limbă străină pe care n-ai practicat-o mult timp, și noi trebuie să ne reînvățăm una cu alta.

— Am ajuns!

Mama a tras frâna de mână. Traversaserăm o parte din insulă, în direcția punctului cel mai sudic, pe o bandă îngustă de asfalt mărginită la stânga de vaci, de oi, de mori, de pietre și de căsuțe roșii

așezate pe iarbă, la dreapta de mare, pe care reflexele soarelui o făceau aproape argintie.

Am coborât din vehicul, în fața noastră se înălța farul Långe Jan. Singur în fața forțelor naturii, era impozant.

Mama s-a îndreptat spre el, noi am urmat-o. Lily, care primise permisiunea să-și scoată micuțul șobolan, ne-a arătat vârful turnului.

— Urcăm?

Mama a dat din cap negativ:

— N-am prevăzut asta.

— Păcat, lui Mathias și mie ne-ar fi plăcut așa de mult!

Mama a ridicat ochii spre vârf, n-a fost nevoie să vorbească: mi-am dat seama că evalua numărul treptelor. A spus că e de acord.

La intrarea în far, o femeie ne-a explicat că ne aflăm într-o rezervație ornitologică; numeroase soiuri de păsări sunt vizibile cu binoclul și ne-a împrumutat unul.

Mama ne-a spus s-o luăm înainte și am început ascensiunea. Am ajuns cu cinci minute înaintea ei. Cred că, pentru prima oară în viața ei, ar fi vrut să fie în locul unui șobolan.

A meritat efortul. Vântul rece cu miros de iod îmi biciuia fața, în jurul meu albastrul se dilua în verde, parcă eram la capătul lumii, era o aventură. Am rămas un timp acolo, înconjurând turnul ca să nu pierdem nici un unghi de vedere, înfofolite în hainele noastre. Ne treceam binoclul una alteia ca să admirăm păsările, erau lebede, pescăruși și o mulțime de păsări mici al căror nume nu-l știu. Farul era numai al nostru. Acolo sus nu trebuia să fiu majoră ca să mă simt liberă.

Eram pe punctul de a coborî, când Lily a urlat. Ne-a arătat cu degetul marea.

— Uitați-vă! Stânca se mișcă!

În apă, un grup de pietre mari și gri se scăldau, identice cu cele pe care le întâlneam peste tot pe insulă. Instinctiv, mama și-a pus mâna pe fruntea lui Lily pentru a-și da seama ce temperatură are, dar soră-mea nu se calma.

— Dă-mi binoclul, îți spun că am văzut-o mișcându-se!

I-am întins binoclul, l-a reglat și a început să țopăie.

— Ohooooo, sunt foci! SUNT NIȘTE FOCI!

N-am încercat să-i iau binoclul ca să verific, m-ar fi mușcat de mână. Am scos aparatul foto și am reglat zoomul la maximum. Soră-mea avea dreptate. Pleoștite, pe rocile ce ieșeau din apă, niște foci se lăfăiau la soare. Era ceva magic.

Am coborât în goană scările dorind să ne apropiem de ele, dar paznica ne-a sfătuit să n-o facem. S-ar putea speria. Așa că le-am observat de la distanță, înainte de a o lua alene spre rulotă, ca pentru a întârzia întoarcerea la realitate.

Era ceva bizar, parcă eram în stare de șoc. Mama n-a demarat imediat. Chiar și Lily tăcea. Dar tăcerea asta era de alt gen. Ne unea.

Tocmai fuseserăm făcute KO de frumusețea lumii.

ANNA

După trei seri petrecute împreună cu grupul excursioniștilor, le-am întrebat pe Lily și pe Chloé dacă vor să continuăm călătoria cu ei sau să ne reluăm drumul singure. Cu o unanimitate zgomotoasă, au votat pentru prima opțiune.

Nu era ceea ce prevăzusem. Îmi imaginasem această călătorie în trei, într-un fel de cerc izolat care ne-ar fi reconectat, un spațiu redus în care n-am fi avut altă posibilitate decât să trăim împreună. Să ne cunoaștem mai bine, să petrecem timpul unele cu altele, să învățăm din nou să avem încredere una în cealaltă. Sunt convinsă că de asta au ele nevoie. Dar poate că mi-am evaluat greșit forțele.

Acasă nu prea aveam timp, dar știam să găsesc soluții. Aici este invers.

Faptul că eram ocupată permanent mă împiedica să gândesc. În fiecare zi, sarcinile se înlănțuiau, menajul, cumpărăturile, actele, munca, să schimb un bec, să pregătesc mâncarea, să pun vesela în mașina de spălat vase, să le las un mesaj fetelor ca să scoată vasele de acolo, să le las un mesaj fetelor ca să le spun că au uitat să le scoată, să le scot eu… În fiecare seară mă prăbușeam în pat și adormeam ca lovită cu măciuca.

Aici reflectez. Analizez. Fac bilanțul. Uneori nu mă gândesc la nimic. Un creier în stare de repaus este ținta preferată a unei crize de angoasă.

— Și dacă aș porni un mic atac de panică? propune creierul meu emoțional.

— Nu există nici un motiv, răspunde creierul meu rațional.

— Tocmai ăsta e motivul ideal!

— Nu, mulțumesc sincer.

— Ba da! De multă vreme nu te-am mai încercat, o să ajungi să crezi că ești în siguranță. Uite, îți trimit o mică armată de furnicături în degete.

— Nu, chiar mă pot lipsi de ele.

— Prea târziu. Mărirea ritmului cardiac!

— Oprește-te, dacă nu…

— Dacă nu, ce faci? Nu ai destulă putere, știi bine. Uite, îți trimit câteva bufeuri de căldură și activez tremurăturile. Poți rezista?

— …

— Creierule emoțional, nu mai răspunzi?

— …

— Bine. A dispărut. Am mai câștigat o dată.

În realitate, nu mă tem să am o pană sau să fiu tâlhărită. Mă tem să nu fac un atac de panică și să nu-l pot controla. Mă tem să nu-mi pierd cunoștința și fiicele mele să rămână singure. Sunt terorizată de gândul că voi resimți aceste simptome teribile. Simptomele fricii. În fapt, mi-e frică să-mi fie frică. Mi-e frică de mine.

Crezusem că vom putea urmări itinerarul grupului fără să aderăm cu adevărat la el. Să nu ne îndepărtăm niciodată prea mult, dar să nu fim cu ei. Să stăm uneori alături noaptea, dar de cele mai multe ori nu. Dar poate că soluția pentru a mă simți mai în siguranță este să fiu înconjurată de alte persoane.

După trei seri petrecute cu ei, am început să-i descopăr pe ceilalți excursioniști. Ne reîntâlneam pentru noapte la ora la care doream. Locul era rezervat de Julien, nu ne rămânea decât să ne instalăm. Ne întâlneam, discutam în timp ce evacuam apa reziduală, luam împreună aperitivul sau o masă dacă doream.

Julien este fondatorul grupului și călătorește cu fiul său de treisprezece ani, Noé, un băiat cu figură blândă, care nu vorbește, dar poate sta ore întregi să se uite la titirezul său luminos. Chiar dacă

a reușit să mă convingă să particip la karaoke, sper că voi găsi un motiv serios ca să evit următoarea seară tematică: mimări și imitații.

Mai sunt Marine și Greg, tinerii căsătoriți din Biarritz, și câinele lor, Jean-Léon. În fiecare zi, ei încearcă să găsească o vedere cu locul vizitat, ca s-o trimită locatarilor căminului de bătrâni unde lucrează. Cred că mă voi înțelege bine cu ei.

Mai sunt Diego și Edgar, doi octogenari din Auvergne. Inițial, trebuiau să facă această călătorie cu soțiile lor, Madeleine și Rosa, dar ele au decedat la două săptămâni una de alta, luna trecută. Nu sunt prea vorbăreți, dar de fiecare dată când deschid gura o fac pentru a vorbi despre ele.

Mai sunt Françoise și François și copiii lor, Louise și Louis, de șaptesprezece și de nouă ani. Doamna este avocat, domnul lucrează „în domeniul afacerilor”, fac acest *road trip* deoarece copiii prea s-au obișnuit cu stilul lor luxos de viață. Speră ca ceea ce numesc ei „șocul culturilor” să-i facă să revină cu picioarele pe pământ. Ca să-i ajute la asta, au optat pentru un mic vehicul de un confort rudimentar.

În rulota lui Julien lumina e aprinsă. Bat la ușă, el deschide, cu un șervet în carouri înnodat în jurul gâtului.

— Înainte de culcare ne facem mereu o ciocolată caldă. Totul e în regulă?

— Da, da, totul e în regulă! Am venit să-ți spun că rămânem împreună cu voi în continuare, dacă este OK pentru tine.

Fără să-mi lase timp să reacționez, sare jos și mă strânge în brațe, bătându-mă pe umăr.

— Mă bucur tare mult! Ai luat decizia cea bună.

Mă întorc la rulotă încercând să mă conving că sunt la fel de sigură ca el de acest lucru. Fetele nu mă aud intrând.

— N-aș fi crezut că o să spun cândva asta, murmură Lily, dar chiar simt lipsa școlii.

— Nu mai pot trăi în chestia asta minusculă, plusează Chloé. Gata, a fost drăguț, am văzut peisaje frumoase, acum ne putem întoarce acasă!

— Crezi că trebuie să-i spunem?

— Nu, asta ar răni-o.

— Atunci, ce facem?

Chloé se gândește câteva secunde.

— N-avem decât s-o facem să regrete că i-a venit ideea asta și să vrea să se întoarcă, reia ea.

— A, da! exclamă Lily cu o voce entuziastă. O să-i facem călătoria insuportabilă!

Ies încet, aștept un moment ca să asimilez ceea ce am auzit, apoi deschid ușa cu zgomot pentru a-mi regăsi adorabilele fiice.

LILY

18 aprilie

Hej, Marcel!

Jag heter Lily, jag är 12 år gammal.

(Pentru că nu pari să înțelegi suedeza, asta înseamnă „Bună ziua, Marcel, mă numesc Lily și am 12 ani”.)

Sper că te simți bine și că nu ți-e prea tare frig. Trebuie să-ți povestesc ceva, dar mă tem prea mult c-o să te găsească mama și o să reușească să te facă să vorbești, de aceea îți propun o șaradă.

Începutul e o exclamație de mirare.

Continui cu un verb auxiliar la persoana I plural.

Apoi este îndemnul de a lua ceva dintr-un vas adânc.

Pe urmă este cuvântul care arată locul de unde pleci.

Urmează ordinul de a te desprinde de pământ, avântându-te în sus.

Nu-mi vine nimic în minte pentru ceea ce urmează, deci îți spun direct că este „te”.

Toate astea exprimă ce-i vom face Chloé și cu mine mamei.

Ei, ai ghicit?

Fă-mi semn dacă te-ai prins.

Pfui! Chiar nu ești prea isteț.

Bine, îți dau dezlegarea, dar, dacă într-o zi te găsește cineva (și nu sunt eu aceea), să-i sari în față închizându-te brusc și pe urmă să zbori, OK?

Deci răspunsul este: „O vom scoate din sărite”.

O să facem totul ca mama să vrea să ne întoarcem acasă.

Am vorbit cu Chloé, e adevărat că am petrecut câteva momente frumoase aici, dar campingul e suportabil cinci minute. Dacă mi s-ar fi spus asta când m-am născut, m-aș fi întors înăuntru. Vreau să fiu iar în camera mea, în patul meu, cu *Picsou*-rile mele, cu pietrele și mineralele mele, vreau să pot fi singură și să dansez cum vreau fără să râdă Chloé de mine. Și ea vrea să se întoarcă, măcar, dacă suntem și noi o dată de acord, ne-am spus că trebuie să profităm de ocazie.

De aceea am făcut o primă încercare azi după-amiază și am acționat fără menajamente. Tocmai vizitam un oraș medieval, Vadstena, pe malul lacului Vättern. E adevărat că era frumos, dar lucrurile frumoase seamănă între ele: dacă ai văzut unul, le-ai văzut pe toate.

La un moment dat, mama voia să facem turul castelului, Chloé mi-a făcut semn că atunci era momentul, apoi a spus că ar vrea să facă o pauză. Eram la baza unui turn, am așteptat momentul când mama nu se uita, l-am scos pe Mathias de sub haină și l-am pus la picioarele ei, sperând că n-o să fugă. Ea nu l-a văzut imediat. Trebuie să spun că nu mai înceta să vorbească, ba despre șanțurile cu apă din jurul castelului, ba despre metereze, și-a greșit meseria, ar fi trebuit să scrie pentru Wikipedia. Micuțul meu șobolan a înțeles probabil ce așteptam de la el, s-a agățat de blugii mamei și a început să urce de-a lungul piciorului. De nevoie, ea învățase să-i tolereze prezența la câțiva metri distanță, dar nu l-a atins niciodată și țipă de fiecare dată când dă de el. I-am văzut ochii mărindu-se de spaimă (ai mamei, nu ai lui Mathias), s-a crispat, mai ales când codița lungă (a lui Mathias, nu a mamei) i s-a înfășurat în jurul pulpei. Chloé mi-a aruncat o scurtă privire satisfăcută, eu mi-am ținut răsuflarea, mi-era teamă să nu bată un penalti cu șobolanul meu. Ei bine, Marcel, dacă vrei, poți să mă crezi, nu numai că n-a țipat, dar pe deasupra mi-a zâmbit și

mi-a spus că Mathias era cu adevărat foarte afectuos. Cred că era în stare de șoc.

Am fost dezamăgite, dar nu renunțăm la planul nostru, n-o să rămânem de căruță. O să trecem la o viteză mai mare.

Ei, te las, seara asta este cea cu „Mimări și imitații”, mama a spus că nu putem fi singurele care nu merg. Noroc cu Noé. Ieri i-am arătat cum se poate face muzică folosind un pahar, părea să-i placă asta.

Te pup, Marcel.

Lily

P.S.: tot timpul mănânc Kanelbullar, sunt ca niște mici brioșe cu scorțișoară, o să fac burtă.

CRONICILE LUI CHLOÉ

Azi-dimineață m-am trezit prima. Am ieșit fără zgomot, simțeam nevoia să iau aer și să fiu singură. Ieri am ajuns la Stockholm, unde vom sta trei zile. Mama încă n-a renunțat.

Louise, fata soților Bourges, tocmai își făcea exercițiile de yoga. M-a salutat călduros, i-am răspuns din vârful buzelor. Văd bine că încearcă să se apropie de mine, vine să-mi vorbească imediat ce are ocazia, dar n-am nimic să-i spun. Vârsta e singurul nostru punct comun. Poartă rochii de lână și colanți asortați, le zâmbește tuturor celor pe care-i întâlnește, probabil și celor care au trunchi și crengi, vocea ei e moale ca un covor și – mai ales – strănută fără s-o auzi.

Am făcut câțiva pași ca să n-o mai văd și am dat peste bunicuți, care-și luau micul dejun în aer liber. Edgar m-a invitat să stau cu ei, am acceptat. Diego s-a dus să-mi aducă un scaun și m-am așezat. Cafeaua era oribilă, ca toate cele pe care le-am băut până acum. Am speranța că într-o bună zi îmi va plăcea, ca și țigara. Până atunci, pun zahăr dublu și înghit în scârbă.

Bunicuții nu prea vorbesc, dar știu ce subiect să abordez pentru a nu părea că mi-e ciudă pe cafetiera lor.

— Cum se numeau soțiile dumneavoastră?

Diego a suspinat, cu privirea în gol:

— Madeleine. Visa să viziteze Stockholmul…

Edgar s-a ridicat ținându-se de masă și a mers cu greu până în rulota lor. După câteva clipe, a ieșit cu o fotografie înrămată în mână.

— La stânga, e Madeleine, la dreapta, e Rosa mea, a spus el întinzându-mi-o. Erau foarte bune prietene.

În poză, două femei cu părul argintiu râdeau în hohote, ținându-se la braț, probabil pe malul unui lac.

— Sunt împreună cu noi în fiecare clipă. Pentru ele facem călătoria asta. Pe urmă, putem merge să le întâlnim.

Diego a aprobat:

— Toată viața am avut fobia morții. N-a dispărut, dar, de-acum înainte, să trăiesc fără soția mea mă sperie și mai mult decât să mor.

Edgar și-a suflat nasul zgomotos. Mi-am terminat cafeaua dintr-o înghițitură și m-am ridicat, mulțumindu-le. Am preferat întotdeauna să fiu singură când plâng.

Majoritatea fetelor de vârsta mea trec de la flirt la altul fără să se atașeze cu adevărat. Fără angajamente și fără sentimente. Eu nu caut dragostea, eu caut bărbatul vieții mele. Vreau să mă gândesc mereu la el, vreau să mă simt incompletă când e departe, să mă înțeleagă fără să fie nevoie să vorbim, vreau să știu totul despre el și asta să-mi dea siguranță, vreau să simt fiori în pântece când îl privesc, vreau ca vocea lui să mă facă să freamăt, să nu fiu fericită decât atunci când e lângă mine. Vreau să iubesc așa cum Edgar și Diego își iubesc soțiile. Vreau să fiu iubită cum o iubește tata pe mama.

M-am întâlnit cu Lily când m-am întors la rulotă. Se duceau să se informeze despre închirierea de biciclete. Telefonul era în torpedo, l-am luat și m-am instalat pe pat. Kevin tot nu-mi răspunsese, dar era online. Am tastat cuvintele și am trimis mesajul înainte de-a regreta.

„Salut, Kevin, voiam doar să-ți spun că mă gândesc la tine. Mi-e dor de tine. Te sărut, Chloé."

Imediat a venit și răspunsul. Inima a început să-mi danseze.

„Slt, kât de mult t gândești la mn?"

„Mult"

„Dovedește-o"

Mă întrebam ce aștepta de la mine când a adăugat:

„Sânii tăi îmi lipsesc trimite 1 foto"

Coarda dansului s-a rupt. Nu era chiar ceea ce așteptam, dar poate că, la Kevin, dragostea se manifestă în altă parte decât în inimă.

Am privit în jurul meu, nu părea să fie nimeni care să mă vadă. Mi-am scos mâinile din mâneci și mi-am descheiat sutienul. Cu o mână mi-am ridicat tricoul și puloverul, cu cealaltă am îndreptat obiectivul telefonului spre piept. Mă întrebam dacă era mai bine să-l fotografiez de sus sau de jos când s-a deschis ușa. Era mama. Am dat drumul telefonului, dar nu și puloverului.

— Ce faci? m-a întrebat.

N-am răspuns, consideram că scena era destul de explicită. Dar ea a insistat:

— Îți fotografiezi sânii? Chloé, răspunde-mi! De ce faci asta?

Mi-am simțit stomacul răsucindu-se. Cu sânii goi pe un pat nici măcar confortabil, gata să-mi vând nuditatea pentru câteva grame de dragoste, am văzut cât de jalnică eram în ochii mamei. Mi-era rușine. Eram furioasă pe mine. Atunci m-am legat de ea.

— Lasă-mă în pace! am urlat. Lasă-mă în pace, ieși de-aici! Nu vezi că mă sufoci cu judecățile și cu ordinele tale?

— Chloé, termină imediat să…

— Ei, termină ce? Termină să-ți arăți sânii, termină să-ți oferi fundul? Dar, mamă, te-ai întrebat oare de ce fac toate astea? Te-ai întrebat oare dacă nu ești, poate, și tu puțin responsabilă? Poate că, dacă nu l-ai fi părăsit pe tata, n-am fi ajuns aici…

Nici nu s-a clintit. Voiam să mă opresc, dar totul se revărsa peste margini. Trebuia s-o fac să sufere. Am țintit. Am armat. Am tras.

— Și poate că, dacă ai fi avut o mamă, ai fi acum una mai bună.

ANNA

Am o mamă. Se numește Brigitte. Vorbesc des cu ea. Îi cer sfaturi, ea e prima căreia îi povestesc ce mi se întâmplă, îi scriu în fiecare an o poezie, de ziua ei.

A murit într-o vineri. Mimozele erau înflorite, luasem câteva fire de la domnul Blanchard, vecinul ei. Am urcat drumul spre casă simțind parfumul ciucurilor galbeni, eram nerăbdătoare să parfumeze salonul. Erau florile ei preferate.

Ea era întinsă pe jos, în bucătărie, în fața cuptorului. Mâncarea se cocea.

Am încercat s-o ridic, am zgâlțâit-o, i-am dat câteva palme peste obraji, am strigat, m-am rugat, am plâns. O mamă se trezește mereu când plânge copilul său.

„Mamă, uită-te, ți-am adus mimoze. Mamă, te rog… Mi-am recitat poezia, învățătorul a spus că a fost bună, mi-a dat o icoană. Uită-te la icoana mea, mamă! Pe urmă am văzut un stol de cocori, vino, mergem afară, mamă, sunt sigură că mai trec și alții. Mamă… Te implor, mamă…"

Voiam să merg după ajutor, dar n-o puteam lăsa singură.

I-am pus mâna pe piept și am apăsat. Am făcut cum făceau la televizor, odată, și domnul respectiv s-a trezit. Am apăsat mult timp, până ce brațele mele n-au mai avut putere. Atunci, am înțeles. M-am dus să iau pledul de pe canapea, m-am întins lângă ea, cu fața lipită de gâtul ei, ne-am acoperit și am fredonat cântecele pe care mi le murmura în fiecare seară.

Încă mai cântam când tata s-a întors de la muncă. El mi-a povestit toate astea. Era noaptea, mâncarea se arsese. Mi-aduc aminte doar de ciucurii de mimoză, împrăștiați pe podeaua rece a bucătăriei.

Aveam opt ani și eram fiică unică. Tatăl meu avea treizeci de ani și era părinte unic. Bunica avea cincizeci și patru de ani și nu mai avusese alți copii. Ne-am împletit durerile, din care am făcut una enormă, devastatoare, insurmontabilă. Speram, fără îndoială, c-o vom suporta mai ușor în trei. S-a întâmplat tocmai contrariul. Durerea celor pe care-i iubești o înzecește pe a ta.

Am crescut cu nerăbdarea de a deveni mamă.

De la primul lor țipăt, viața mea n-a avut decât un singur scop: să-mi fac fetele fericite.

Tatăl lor mi-a reproșat adesea că le acordam un loc prea mare în viața mea. Avea dreptate, nici măcar nu vedea exact realitatea: le acord TOT locul. Fiecare lucru pe care-l fac e dictat de dorința de a le vedea chipul luminat de un surâs. Nu este un sacrificiu, în realitate este aproape o formă de egoism: făcându-le fericite, mă fac fericită pe mine.

Am adorat anii copilăriei în timpul cărora eram totul unele pentru celelalte. Chloé, micuța mea dulce, care nu adormea decât lipită de mine, care-mi dedica toate desenele sale și se jura că nu mă va părăsi niciodată. Lily, micuța mea comică, ce-mi fura fustele ca să-și facă din ele pelerine, care-mi cerea povești înspăimântătoare, „te log, mămică scumpă pe cale o iubesc și o adol". Să le privesc cum cresc a fost cel mai frumos spectacol pentru mine.

Am un dulap plin cu obiecte de care nu m-am putut despărți. Prima lor pijama, prima lor suzetă, toate desenele lor, chiar cele care n-au nici un sens, „pietricelele așa de bune" pe care Lily mi le aducea în fiecare seară de la școală, ghipsul lui Chloé, ursulețul de pluș, dinții lor de lapte, primii pantofi, radioul mobil care le cânta până când adormeau „Încetișor, încetișor, ziua trece…", și atâtea alte suvenire. Mă uit rareori la ele, căci nostalgia mă copleșește. Fusesem

prevenită că timpul fuge. Dar nu-mi imaginam că o va face așa de repede.

Am impresia că suntem cu toții la bordul unui autobuz care înaintează inexorabil într-o direcție comună. Ne întâlnim, ne rătăcim, ne însoțim uneori. Unii coboară înainte de ultima stație. Nu putem frâna, nu putem opri câteva clipe, putem doar face în așa fel încât să ne simțim cât mai bine posibil.

Când am urcat la bordul acestui autobuz, acum treizeci și șapte de ani, pe bancă mai stăteau două persoane: părinții mei. Până ce mama a coborât. Am mers mai departe singură, cu tata și bunica aproape de mine. Mathias s-a așezat lângă mine, m-am agățat de el. Pe urmă Chloé. Pe urmă Lily.

De atunci, călătoria are un sens. În ciuda zguduiturilor, accidentelor, eu mă simt bine în acest autobuz. Știu pentru ce sunt aici. Dar bănuiesc că se apropie răscrucea. Se apropie din ce în ce mai repede. Chloé își va schimba scaunul. Lily, de asemenea, într-o bună zi. Mă voi bucura pentru ele, dar voi plânge pentru mine. Peisajul își va pierde din splendoare, va pierde baza confortului său. Călătoria nu va mai prezenta interes. Îmi voi vedea prin geam viața defilând.

Nu pretind că sunt o mamă bună. Fiicelor mele nu le merge bine, am făcut greșeli. La fiecare hotărâre pe care am luat-o, la fiecare reacție, m-am întrebat dacă fac bine. Fiecare acțiune, chiar și cea mai nesemnificativă în aparență, are repercusiuni. Părinții sunt niște echilibriști. Mergem pe un fir întins între prea mult și insuficient, cu un pachet fragil în brațe.

Trebuie să fii atent, dar să nu-l lași pe copil să creadă că este buricul pământului; trebuie să-i oferi bucurii fără să devină blazat; să-i echilibrezi alimentația fără să se simtă privat; trebuie să-i dai încredere în el, dar să rămână modest; trebuie să-l înveți să fie amabil, dar să nu se lase înșelat; trebui să-i explici lucrurile, dar să

nu te justifici; trebuie să-și consume forțele, dar și să se odihnească; trebuie să învețe să iubească animalele, dar și să se ferească de ele; trebuie să te joci cu el și să-l lași să se plictisească; trebuie să-l înveți să fie autonom rămânând în același timp prezent; trebuie să fii tolerant, dar nu laxist; trebuie să fii ferm, dar nu dur; trebuie să-i ceri părerea, dar să nu-l lași să hotărască în toate; trebuie să-i spui adevărul fără să-i distrugi inocența; trebuie să-l iubești fără să-l sufoci; trebuie să-l protejezi, dar nu să-l claustrezi; trebuie să-l duci de mână lăsându-l în același timp să se îndepărteze.

Acest *road trip* mi s-a părut o soluție. În ultimii ani, a trebuit să muncesc mai mult pentru a face față cheltuielilor. M-am gândit că absența mea era cauza stării de rău a fiicelor mele, am crezut că faptul de a fi împreună va fi suficient pentru a colmata fisurile. Ele nu mai au trei ani. Mângâierile mele nu mai sunt suficiente pentru a le vindeca rănile. Poate că Chloé are dreptate. Poate că n-ar fi trebuit să-l îndepărtez pe tatăl lor. Poate că, dacă aș fi avut-o pe mama la vârsta lor, dacă aș fi putut s-o iau drept model, aș fi făcut mai puține greșeli.

Intru în rulotă și închid ușa după mine. Mă apropii de Chloé fără să mă gândesc, fără să știu dacă voi urla la ea sau voi încerca să discutăm. Își ridică spre mine fața deformată de furie. Am în fața mea o femeie, care mă provoacă și mă detestă. Dar, chiar în adâncul ochilor ei, în acest albastru aproape negru pe care i l-a lăsat moștenire tatăl ei, o văd pe fetița mea care-mi cere ajutor.

LILY

21 aprilie

Dragă Marcel,

Aici lucrurile nu merg prea bine, ce să-ți spun!

Mai întâi a fost cearta. Am auzit cum țipa cineva, era vocea lui Chloé, am intrat în rulotă, ea era în brațele mamei, repeta tot timpul „iartă-mă, iartă-mă” și plângeau amândouă. Parcă era o comedie muzicală fără muzică. Am întrebat dacă a tăiat cineva ceapă, nu mi-au răspuns. Sincer, Marcel, nu înțeleg la ce bun să plângi, mai ales când știi că-i prea puțină apă pe planetă, asta-i risipă.

Apoi a avut loc drama. Încă mai am pielea de făină. Eram la Skansen, un muzeu viu, ca un oraș unde timpul s-a oprit. Erau oameni în costume de epocă, am vizitat o mercerie, o imprimerie, o școală veche și am văzut chiar un sticlar, te-ai fi crezut în alte vremuri. Mi-a plăcut foarte mult, până ce mama a remarcat că mă scărpinam mereu în cap. A vrut să vadă ce am, am refuzat, dar nu mi-a dat de ales, se pare că sunt chiriașă în corpul meu și ea este proprietara.

Când a văzut păduchii, a sărit înapoi strigând că e o invazie, că trebuie să găsim o farmacie ca să-i suprimăm. I-am spus că ar trebui mai întâi să mă suprime pe mine, nici nu putea fi vorba să-mi ucidă păduchii, dacă aleseseră capul meu nu era din întâmplare, trebuia să-i protejez.

Am crezut că face infarct. Chloé râdea așa de tare că i-au dat lacrimile, probabil credea că este o figură pe care i-o făceam mamei ca să ne întoarcem acasă, numai că, de data asta, era adevărat. Mama a spus că e de acord și ne-am continuat ziua normal.

Seara, în rulotă, s-au aruncat amândouă asupra mea. În timp ce Chloé mă ținea, mama mi-a pulverizat în păr un produs care puțea. M-am zbătut, am urlat că voi face plângere pentru neajutorarea unor păduchi în pericol, dar lor nu le-a păsat.

Săracii mei micuți au murit în acest asalt. Le-am făcut un sicriu dintr-o cutie de chibrituri și i-am îngropat la piciorul unui brad cântând „O să merg să dorm în paradisul păduchilor, unde pletele sunt atât de lungi că uiți de trecerea timpului…” Mama și Chloé au vrut să asiste la ceremonie, dar eu am refuzat prezența acestor ucigașe. Din contră, i-am acceptat pe Louise și pe Louis, chiar dacă aveam impresia că micuțul cam râdea de mine.

De altfel, nici asta nu merge bine. Părinții lor, Françoise și François, sunt complet țicniți. Imaginează-ți că-i obligă să se spele cu apă rece și să doarmă pe saltele subțiri și că ei au zece coroane suedeze pentru mâncare în fiecare zi. Louise mi-a explicat că au o casă mare cu piscină, jaluzele electrice și chiar un frigider care face cuburi de gheață, au apartamente și în alte țări și merg cu avionul mai des decât o stewardesă. De asta este normal pentru ei să trăiască în confort, nu cunosc valoarea banilor și de aceea părinții lor vor să le arate altceva. Nu prea înțeleg cum se poate să nu cunoști valoarea lucrurilor, eu îți pot spune că, dacă aș avea un frigider care face cuburi de gheață, i-aș face în fiecare zi un masaj ca să-i mulțumesc. Dar, mă rog, asta nu se va întâmpla niciodată, nu m-am născut din coapsa lui Cresus.

Colac peste pupăză, a sunat și taică-miu. De data asta am fost obligată să vorbesc cu el. Mi-a pus o mulțime de întrebări despre cum merg lucrurile aici, i-am răspuns cu da și nu și i l-am trecut soră-mii. Se pare că el crede că poți fi tată prin muncă de la distanță.

Ei, te las, Marcel, sufletul mi-e în bernă astă-seară (ca Stéphane[13]), nu sunt o companie plăcută.

Te las cu pixul, dar nu cu inima. AESD[14].

Lily

P.S.: sper că există un paradis al păduchilor și că fac petreceri împreună cu puricii și cu lățeii.

CRONICILE LUI CHLOÉ

Mama mi-a propus să ne plimbăm prin zona veche a orașului Stockholm, Gamla Stan, numai noi două.

După povestea cu păduchii, chiar credeam că vrea să ne întoarcem acasă, totuși entuziasmul ei este neștirbit. Am căutat, împreună cu Lily, metode noi ca s-o facem să se întoarcă, dar cred că știm amândouă, în fond, că voiajul va continua până la capăt, chiar de-ar fi numai pentru a respecta promisiunea făcută bunicii ei. Până la urmă, poate că nu-i așa de rău. Jocul ăsta cu mama îmi place. Nu numai că mă face să râd, dar, mai ales, de multă vreme nu m-am mai înțeles așa de bine cu soră-mea.

Am acceptat. Nu-mi aduc aminte când am petrecut ultima oară timp cu mama. M-am hotărât să nu fiu nesuferită, ca să-mi poată ierta cuvintele aruncate când ne-am certat.

Ne-am plimbat pe străduțele pavate, am intrat în mici magazine unele mai drăguțe decât altele, am mers pe cea mai îngustă străduță a orașului, Marten Trotzigs Gränd, am mâncat bomboane. Am făcut nenumărate fotografii, fațadele colorate care contrastau cu cerul albastru, reflectările lor în apă, mama pozând pe podul Riksbron, mama în fața Palatului Regal, mama în fața catedralei din Stockholm.

— Dă-mi aparatul, să-ți fac o poză, mi-a zis la un moment dat.

A trebuit să insiste. Când sunt fotografiată mă simt prost, mai ales când persoana care o face are nevoie de un sfert de oră ca să cadreze, și totul pentru o poză neclară. Asta-mi convine, nu-mi place imaginea mea. În zadar, de când eram mică, mi se tot spune că sunt drăguță, că sunt fotogenică, am o față frumoasă, niște ochi magnifici, o gură cărnoasă, un profil perfect, când mă văd pe un ecran sau într-o oglindă, defectele mele mă agresează. Atunci, în fiecare dimineață,

în baie, mă dedau unui balet perfect stăpânit. Puțin fond de ten pentru a-mi netezi pielea, pudră închisă pentru a-mi adânci obrajii, o linie de eyeliner, trei straturi de mascara pentru a-mi intensifica privirea, ruj pentru a-mi colora buzele, o pulverizare de parfum, câteva șuvițe înfășurate în jurul fierului fierbinte, îmi pun masca de invulnerabilitate.

Ne-a fost puțin foame, așa că am cumpărat strömming prăjit cu piure și ne-am așezat pe o bancă de la malul apei, ca să-l mâncăm. Aproape terminaserăm, când mama a început o conversație.

— Ești supărată, Chloé?

— De ce crezi asta? am întrebat-o la rândul meu, ca să nu-i răspund.

Îi simțeam privirea ațintită asupra mea, dar mă uitam la malul din față.

— Asta-i impresia mea. Mă înșel?

Mi-am șters gura cu șervețelul de hârtie.

— Nu știu, e ceva ciudat. De fapt, depinde de momentul respectiv. Uneori sunt tristă, așa, fără motiv, iar în minutul următor debordez de bucurie. Uneori, fierb de mânie, e teribil, atunci spun lucruri răutăcioase, asta mă înfurie și mai mult, dar nu le pot opri. Cred că eu…

M-am întrerupt. Dacă formulez acest gând care mă obsedează de câtva timp, îl fac prea real. Mama a insistat:

— Ce crezi?

— Nu, nimic.

— Chloé, poți să-mi spui. Nu sunt dușmanca ta, vreau numai să încerc să te înțeleg.

M-am gândit mult timp. Mi-e greu să mă dezvălui. Cu fiecare confesiune, parcă aș da jos un strat de protecție. Dar mai ales informația aceea era delicată. Dacă aveam dreptate, era mai bine s-o

păstrez secretă. Dar, dacă mă înșelam, poate că mama mă putea liniști. Am întors capul și am privit-o drept în ochi.

— Juri că nu mă condamni?

— Îți promit.

— De acord. Cred că sunt nebună.

A încercat să nu lase nimic să se vadă, dar am observat îngrijorarea care i se impregnase pe față. Mi-a luat mâna.

— Nu cred că ești nebună. Ești doar o adolescentă, puișor.

— Dar fetele din clasa mea nu sunt ca mine! Sunt singura care-și pune o grămadă de întrebări, care-și schimbă mereu părerea, care nu-și controlează emoțiile. Știu că sunt hipersensibilă, dar e prea de tot! Mă simt atât de diferită…

Nu mi-a răspuns nimic, mi-a mângâiat doar mâna.

Nu ne-am întors târziu. Lily nu revenise încă din vizita la muzeul Vasa cu Marine și cu Greg. Mama s-a îndepărtat de rulotă, am văzut-o pe geam că vorbea la telefon.

Imediat după cină, mi-a întins mobilul.

— Poftim. I-am cerut bunicului să scaneze asta.

M-a lăsat singură. M-am uitat pe ecran, era un text scris de mână. Apoi altul. Apoi altul. Apoi zeci de altele.

Mi-a trebuit mai mult de o oră să citesc totul. Era vorba de poezii în cea mai mare parte, semnate de mama. Conform datelor, avea între paisprezece și douăzeci de ani.

Până la nașterea mea. Cu multă poezie și melancolie, evoca timpul care trece, absența, moartea, copilăria, părăsirea, căuta sensul vieții, vorbea de dramele lumii, de dragoste, de singurătate, de teamă, dedica mai multe texte mamei sale, tatălui său, bunicii sale, celei care era ea când era mică, copiilor pe care-i va avea într-o bună zi.

De când m-am născut, toată lumea s-a extaziat în legătură cu asemănarea mea cu tata. Buclele mele roșcate, ochii mei albastru-închis, picioarele mele fine. Mama nu părea să sufere din cauza asta, zâmbea, ca și cum îi era indiferent. Fără îndoială pentru că, în adâncul ei, știa bine că, în realitate, dintre ei doi semăn cel mai mult cu ea.

ANNA

— Foarte elegante sunt perdelele astea cu flori! exclamă Marine mângâind țesătura.

Îi mulțumesc, înainte de a înțelege ironia. Dacă Jeannette nu s-ar fi măritat cu tata, s-ar putea afirma că are gusturi îndoielnice.

I-am invitat pe Marine și pe Greg la cină pentru a le mulțumi că au dus-o pe Lily să viziteze muzeul Vasa. Insistase să meargă acolo, până la urmă nu i-a plăcut deloc.

— Nu văd de ce trebuie făcut un muzeu pentru un vapor care s-a scufundat, ca și cum ar fi o faptă de vitejie, declară ea când toată lumea s-a strâns în jurul mesei. În curând o să se facă statui pentru avioanele care se prăbușesc.

Marine izbucnește în râs.

— O ador pe fetița asta! Aproape că mă face să vreau să am și eu una!

Umplu fiecare farfurie cu chifteluțe de carne, în afară de cea a lui Lily, care s-a hotărât subit să devină vegetariană, și cea a lui Chloé, care a mâncat prea mult la Gamla Stan. Sunt ele discrete, dar surprind zâmbetul complice pe care-l schimbă. Mă adresez invitaților mei:

— Deci, dac-am înțeles bine, sunteți în călătoria de nuntă?

— Să spunem că am prelungit-o, răspunde Greg înfigând furculița într-o chifteluță. Inițial, trebuia să facem doar un tur rapid al Europei, dar ne-a plăcut atât de mult rulota, încât ne-am hotărât să continuăm. Ne-am făcut socotelile și am luat un an sabatic. Mmm, sunt delicioase!

— Mulțumesc! N-am nici un merit, le-am găsit ieri la un vânzător din Stockholm, a fost suficient să le încălzesc. O să deschid a doua sticlă de vin, cine vrea?

— Totdeauna sunt amatoare de vin! exclamă Marine întinzând paharul. Ei bine, și voi? De ce călătoriți numai voi, gagicile? Unde e tatăl?

Remarcasem că Marine era directă, nu-mi imaginam în ce măsură. Greg o înghiontește ușor.

— Păi, ce? se miră ea. Toți ceilalți își pun întrebarea asta, eu prefer să întreb pe șleau!

Mă pregătesc să răspund, când Lily mi-o ia înainte.

— Ne-a părăsit.

— Aiurea! replică Chloé. Ne sună regulat, dacă ar putea, ne-ar lua la el mai des!

— Nu mai spune! Crezi că n-are destule posibilități să ne primească?

— Fetelor, ajunge… intervin eu.

— N-are nici o legătură cu asta! se înfurie Chloé. Mama nu vrea ca el să ne vadă, mi-a spus chiar el!

Trântesc sticla pe masă, atât pentru a-mi calma fiicele, cât și inima care s-a ambalat. Marine încearcă o diversiune:

— Chifteluțele sunt cu adevărat super. Ar trebui să le gustați, fetelor, pierdeți ceva grozav!

Lily îi aruncă o privire pe furiș surorii sale, care stă bosumflată ostentativ. Totuși curiozitatea ei este mai mare decât mânia. Își desface încet brațele, își umple farfuria și gustă sosul, cu vârful buzelor. Sprâncenele i se încruntă, face o nouă tentativă, apoi îi dă furculița surorii sale, care o linge la rândul ei. Ca și când n-aș vedea nimic, eu continui conversația cu Marine și cu Greg, fără să arăt că înțeleg foarte exact dialogul mut care are loc între ele.

Lily: Nu ustură!

Chloé: Știu, nu înțeleg!

Lily: Ești sigură că ai pus destul?

Chloé: Am terminat tubul! Lor ar trebui să le ia foc gura…

Lily: Nu iese foc fără fum.

Mă abțin să râd. Delicioasele mele fete sunt departe de a-și imagina că am găsit tubul cu sos de ardei iute gol la gunoi, că am spălat chifteluțele și am improvizat un alt sos. Sunt departe de a-și imagina că nu numai ele două au intrat în joc și că mamei lor nu i-a plăcut niciodată să piardă.

Capul mi se învârtește când Marine și Greg pleacă la rulota lor. Vinul suedez se bea ușor. Lily scrie în caiet, Chloé se demachiază. Un semnal luminos verde se aprinde pe telefon.

N-am deschis mesajul intenționat. Voiam numai să văd cât e ceasul. Poza se impune pe tot ecranul, agresivă, violentă. Ca legendă, un anumit Kevin scrie: „E rândul tău!"

Mi s-a făcut greață. Ce-am uitat să fac dacă fiica mea crede că trebuie să seduci schimbând poze intime? Cu ce-am greșit și copilul meu crede că preliminariile încep cu un mesaj privat?

Șterg imaginea oribilă și scriu răspunsul.

„Bună seara, Kevin, sunt mama lui Chloé. Aș fi preferat să-ți cunosc fața înainte de a-ți cunoaște penisul, dar presupun că ești timid. Deoarece relația voastră a ajuns așa de departe, este timpul să ne întâlnim, vom putea astfel discuta despre detaliile căsătoriei. Invită-i și pe părinții tăi, fiica mea este grăbită să le prezinte vaginul. Pe curând, dragul meu ginere.

Soacra

P.S.: îmbracă-te, ar fi păcat să răcești."

Să trimit.

Să șterg urmele.

Să regret.

Să dorm.

LILY

24 aprilie

Dragă Marcel,

Sper c-o duci bine! În ce mă privește, e în regulă, mulțumesc.

Tocmai am ajuns la Falun, mama și soră-mea scot strigăte de bucurie de fiecare dată când întâlnim o casă roșie din lemn sau un lac, te-ai crede la un concert a lui Justin Bieber. Eu m-am săturat de toate pădurile astea, de toți copacii, peste tot doar asta vezi, mă aștept să-l văd venind în fugă pe Charles Ingalls[15] în orice clipă.

Ți-am vorbit deja de Noé, băiatul care nu spune nimic. Îmi place să-mi petrec timpul cu el, poate tocmai pentru că nu spune nimic sau pentru că face gesturi blânde. Când îl privesc, am aceeași senzație ca atunci când mi s-a dat o pilulă ca să mă destind înaintea operației de apendicită.

Aseară, am vrut să i-l prezint pe Mathias. L-am întrebat pe tatăl său dacă pot să-l văd, el mi-a spus să urc în rulota lor, Noé era întins pe pat și urmărea niște lumini care se jucau pe plafon. M-am așezat lângă el, i-am vorbit (nu eram sigură că mă văzuse), l-am scos pe Mathias de sub pulover și l-am pus pe pătură. Îi explicasem clar că trebuia să o ia încetișor, totuși el a fugit spre capul lui Noé și s-a ascuns sub părul lui. Noé s-a sculat brusc și urla, urla, urla, fără să-și tragă sufletul. Am încercat să-l calmez, îl mângâiam pe brațe, dar era mai rău, atunci l-am prins pe Mathias și l-am pus la loc sub pulover. Tatăl lui Noé a venit în fugă, l-a strâns în brațe ținându-i mâinile, s-a uitat urât la mine și mi-a zis să plec. De afară, îl auzeam încă pe Noé țipând. Nu voisem să-l sperii, mă jur, voisem doar să-i fac o bucurie.

Mai târziu, Julien a venit în rulota noastră. Mama era într-o pijama urâtă, vedeam că-i era rușine, dar i-a permis să intre.

El m-a întrebat ce s-a întâmplat, i-am explicat și mama a făcut ochii mari. Julien mi-a spus că intenția era bună, dar că Noé trebuie luat cu ușurelul, nu trebuie să pui căruța înaintea ursului din pădure. Se pare că suferă de autism, de aceea aproape că nu vorbește, strigă puțin, nu-i place să fie atins, să fie privit, poți discuta cu el, dar nu cum o facem între noi. Îi plac luminile, lucrurile care se învârt, caii, dar ceea ce preferă sunt natura, copacii, munții, spațiile mari, stelele, ploaia, aurorele boreale, soarele de la miezul nopții… De aceea, Julien și-a părăsit serviciul pentru a-l duce în călătorii, iar în restul anului Noé frecventează o școală specială.

Când Julien a plecat, mama mi-a spus că trebuia să fiu drăguță cu el, că nu trebuia să-mi bat joc pentru că era diferit. N-am răspuns nimic, dar n-aveam de gând să-mi bat joc. La școală, eu sunt cea diferită.

Te pup, Marcel.

Lily

P.S.: ai remarcat că între autist și artist diferența e doar de-o literă?

LILY

25 aprilie

Ah, Doamne, Marcel, tot eu sunt!

O vezi? Spune-mi că o vezi! Ai văzut ce frumoasă e? Uauuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu-uuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu!!!

CRONICILE LUI CHLOÉ

Nu speram s-o văd, ni se spusese că erau rare în perioada asta, pentru că nu e noapte adevărată, ci doar lungi apusuri de soare.

Dormeam adânc când cineva a bătut tare în ușa rulotei. Era Julien, care ne striga să ieșim repede. Era trecut de miezul nopții, a fost cât pe ce să bag capul înapoi sub plapumă. Aș fi făcut o greșeală.

M-a cuprins frigul. În Suedia, noaptea nu-i de glumă. Julien, Noé și tot grupul erau afară, cu ochii ridicați spre stele. Lily a scos un țipăt. Eu am căscat gura mare.

Deasupra noastră, o aureolă boreală executa un balet hipnotizant. Era ca o eșarfă imensă de mătase care plutea languros pe cerul întunecat. Un voal vaporos care dansa într-un halou de lumină verde și roz. Valuri care se spărgeau de stele.

Mi-am amintit de referatul lui Lily, filmările la care se uita când îl scria mă fascinau. Dar n-aveau nici o legătură cu ce simțeam aici. Era de nedescris. Era ceva puternic.

Am admirat acest spectacol până la coborârea cortinei. Am sperat într-o revenire, nu s-a întâmplat. Ne-am întors în rulote cu aceleași cuvinte pe buze: „fabulos”, „incredibil”, „magic”, „grandios”. M-am strecurat sub plapumă, mi-am mișcat picioarele ca să încălzesc cearșaful, mi-am pus mâna sub pernă, pe fotografia tatei, și am adormit cu zâmbetul pe buze.

CRONICILE LUI CHLOÉ

Am luat vaporul spre mica insulă Trysunda, din golful Botnic. Mama citise pe internet că acolo se află un sat de pescari conservat, încremenit în timp. Nu mă așteptam să fie atât de frumos. Într-atât încât, dacă Lily n-ar fi fost așa de entuziasmată de noua noastră idee de a o face pe mama să capituleze, fără îndoială că n-aș fi pus-o în aplicare.

Imaginați-vă. O coastă mărginită de căsuțe roșii pe piloni care se reflectă în apa întunecată, grădini îngrijite înconjurate de bariere albe, acoperișuri verzi, bărci de pescuit legate de pontoane și o pădure de brazi care înconjoară ansamblul ca niște brațe protectoare, clipocitul apei, cântecele păsărilor, vântul pe creste, mirosul de rășină: locul te îndemna la seninătate.

Prevăzusem un picnic, ca să petrecem ziua pe insulă. După ce-am făcut nenumărate fotografii prin satul de pescari, ne-am adâncit în pădure să traversăm insula. Lily bombănea:

— Am visat că mă transformam într-un copac și niște pădurari îmi tăiau brațele ca să facă focul. Asta mă înnebunește!

Eu mă simțeam bine. Mă liniștea să merg printre conifere, să ascult tăcerea căreia vântul îi taie vorba, să calc pe pământ și pe pietre. Tărăboiul din capul meu era legănat de pădure.

Lily s-a oprit din bodogănit când am ajuns în cealaltă parte a insulei. În fața noastră, marea se dezlănțuise. Valurile se spărgeau de pietrele albe înainte de a da înapoi pentru a-și lua elan. Vijelia îmi făcea pletele să zboare, picături de apă îmi biciuiau fața.

Ne-am așezat la liziera pădurii, la adăpost de rafale, și mama a scos sendvișurile pe care le pregătise. Ignoram îndemnurile tăcute ale lui Lily să declanșăm cea de-a treia stratagemă, dar nu mi-a dat de ales.

— Chloé, nu voiai s-o anunți ceva pe mama?

Am săgetat-o cu privirea. Mama a ridicat sprâncenele:

— Da? Te ascult!

Știam ce trebuia să spun, dar, chiar dacă era fals, nu era ușor. Mă temeam de reacția ei, mă temeam să n-o rănesc, să n-o sperii. Asta mai lipsea, să facă un atac de panică pe o insulă aproape pustie.

Mi-am dres vocea și mi-am recitat textul, sub privirea înflăcărată a surorii mele.

— Uite, eu… De fapt, aveam o întârziere a ciclului și am cumpărat un test de la o farmacie din Stockholm, știi, când am avut o oră liberă.

Speram că nu va trebui să-mi termin fraza, dar ea mă privea drept în față, încurajându-mă să continui.

— Nu prea știu cum să-ți spun…

Însă Lily știa cum:

— Ei bine, n-o să despicăm firul cu ochii în patru, Chloé e gravidă!

M-am dat prudentă înapoi, pentru cazul în care mâna mamei s-ar avânta spre obrazul meu, dar ea nu s-a mișcat. Câteva secunde lungi, am căutat un indiciu pe chipul ei, dar era impasibilă. O statuie de ceară. Lily a atins-o cu vârful degetului, fără îndoială ca să verifice dacă mai este în viață. Mama și-a ridicat ochii spre mine și erau plini de lacrimi.

— Ah, draga mea! Dacă ai ști cât sunt de fericită! De când aștept momentul ăsta…

Am încercat să nu las să se vadă că sunt tulburată. Ea nu se mai oprea din vorbit.

— Ar fi bine să fie un băiețel, l-am putea numi Tom, întotdeauna mi-a plăcut prenumele ăsta! Ah, Doamne, o să fiu fi bunică. Mulțumesc, puișor, este cel mai frumos cadou pe care mi-l puteai face!

S-a aruncat asupra mea și m-a strâns în brațe, atât de tare încât, dacă aș fi fost cu adevărat însărcinată, aș fi născut un copil plat. M-am lăsat în voia ei, cu brațele de-a lungul corpului. În fața mea, soră-mea ne observa, cu privirea fixă, cu gura căscată, imagine perfectă a uluirii.

ANNA

Noaptea scade, temperatura, de asemenea, ne apropiem de cercul arctic. Chloé dorea foarte mult să viziteze Umeå, fiindcă Julien nu încetase să laude farmecul acestei localități cuibărite în sânul naturii. Mi-a fost teribil de greu să-mi rețin accesul nebun de râs văzându-i expresia buimăcită atunci când am anunțat-o că preferam să rămână la rulotă. În starea ei, era mai prudent.

Lily, purtând căciulița ei cu urechi de iepure, comentează tot ceea ce ne iese în cale. Françoise și François nu încetează să-i arate din priviri c-o înțeleg, dar o bănuiesc pe fiică-mea că-și găsește un fel de motivație în asta.

— Probabil că nu vă plictisiți! îmi zice Diego când intrăm în Muzeul Imaginii.

Zâmbesc. Aseară, Julien ne-a propus să vizităm în grup acest oraș la care ține. Imediat după ce ne-am instalat în tabăra de rulote, a plecat să închirieze un microbuz și de la începutul zilei ne arată locuri care nu pot fi ratate: parcul sculpturilor din Umedalen, lacul Nydalasjön, rezervația naturală… Numai Chloé și Edgar, prea obosit, nu sunt cu noi.

La etajul al treilea, intrăm într-o încăpere cufundată în întuneric. Pe perete și pe plafon, forme luminoase se formează și se desfac sub privirea captivată a lui Noé.

— Este foarte afectuos! îi spune Greg lui Julien. Te ocupi de el tot timpul?

— Acum, da. Am fost bucătar, dar am renunțat acum trei ani, ca să-l duc în călătorii. Adoră natura, mai ales în Suedia și în Norvegia. Dacă aș putea, am veni să trăim aici, dar e foarte legat de școala lui, are nevoie să meargă acolo cu regularitate. Așa că alternăm, facem

două excursii pe an, totdeauna cu aceleași etape, asta-i place, începe să aibă repere.

— Călătoriți întotdeauna în grup?

— La început, eram doar noi doi, era bine, dar îmi place să întâlnesc alte persoane și sunt convins că asta-i face bine lui Noé. Sunt înscris pe un forum de excursioniști și, anul trecut, un cuplu căuta un ghid ca să meargă în Scandinavia. M-am oferit și s-au mai alăturat două familii. Acum așa facem de fiecare dată.

— Mama lui a murit de mult timp? întreabă Marine, mereu plină de diplomație.

Julien își mângâie barba abia crescută cu un zâmbet jenat.

— E nostim, toată lumea e convinsă că soția mea a murit, ca și cum ar fi imposibil ca un bărbat să se ocupe de copilul său! Ea a plecat acum cinci ani. Noé avea opt.

Privirea mirată a tânărului cuplu îl face să completeze:

— N-o condamn, s-a luptat în primii ani, era convinsă că va reuși să-l vindece de autism. A încercat toate metodele: ABA, TEACCH, PECS, psihanaliza, vindecătorii, regimul fără gluten și fără caseină, refuza să admită că el poate n-o s-o îmbrățișeze niciodată, n-o să-i povestească ce a făcut în ziua aceea, n-o să se joace cu alți copii, n-o să-i spună „mamă”. Când a înțeles, n-a mai suportat. Într-o seară, când m-am întors de la lucru, mi l-a lăsat pe Noé și a plecat la cumpărături. Nu s-a mai întors, golise dulapurile în timpul zilei.

Povestește întâmplarea ca și cum ar fi vorba despre altcineva, cu privirea în gol.

— Mă sună din când în când ea să se asigure că totul e în regulă. Își cere iertare de fiecare dată și plânge mult. Era prea greu pentru ea. Își spune că Noé nu-și dă seama de absența ei, poate are dreptate.

— Nu-i porți pică? întreabă Greg.

— Nu știu. Uneori mă înfurii, mă întreb cum de poate să se lipsească de el atât de ușor după ce a trăit cu el toți anii ăștia. Eu n-aș putea.

Françoise, François și copiii lor, care trecuseră direct în încăperea următoare, vin după noi.

— Mergem înainte, veniți și voi? propune Françoise.

— O să rămân puțin aici, răspunde Julien. Se pare că lui Noé îi place. Dar mergeți mai departe fără noi, ne întâlnim afară peste o oră?

Tot grupul acceptă, în afară de Lily și de mine. N-am inimă să-l las pe Julien singur după aceste confidențe. Lily se postează lângă Noé. Privirea ei trece de la fața adolescentului la luminițele pe care le contemplă. Mă întorc spre Julien:

— Cred că încearcă să înțeleagă cum funcționează el.

— E extraordinară puștoaica ta. Este pentru prima dată când un copil de vârsta lui se interesează de el.

— Da, e grozavă. De obicei, nu se prea atașează de ceilalți, preferă animalele, dar se întâmplă ceva special în relația cu fiul tău.

Ne rezemăm de perete și ne observăm copiii, deținători tăcuți ai unei emoții comune.

Se apropie ora când trebuie să ne întâlnim cu ceilalți, când Françoise apare fugind, panicată.

— Veniți repede, veniți repede! S-a întâmplat o catastrofă!

LILY

2 mai

Dragă Marcel,

Cum îți merge? Pentru mine, totul merge bine, în caz că te interesează. Părinții tăi nu te-au învățat să fii politicos? Ei bine, deoarece nu sunt ranchiunoasă, o să-ți vorbesc, totuși, mai ales că s-a întâmplat ceva incredibil.

Tocmai vizitam un muzeu foarte plicticos (cu excepția părții cu luminițele, era simpatică și chiar Noé zâmbea), când Françoise a venit strigând de-ai fi spus că și-a văzut imaginea reflectată în oglindă. De fapt, Marine se simțea rău. Ea era acolo și, hop, dintr-odată nu mai era acolo. Toată lumea s-a speriat, pentru că i-a trebuit mult timp până să se trezească și pentru că s-a lovit cu capul de zid, sângera rău, era cât pe ce să întorc capul.

Pompierii au dus-o la spital ca să fie examinată, Greg era panicat, se vedea pe fruntea lui, care semăna cu un acordeon. Au rămas acolo toată noaptea, de aceea am avut grijă de Jean-Léon, eram bucuroasă, dar nu prea mult, totuși, pentru că țin la Marine.

I l-am prezentat pe Mathias lui Jean-Léon. Șobolanul meu a făcut-o un pic pe snobul, n-a vrut să-l sărute, nu știu dacă asta l-a jignit pe Jean-Léon, dar i-a arătat dinții, așa că i-am ținut separați.

Am așteptat să se întoarcă Marine ca să ne reluăm drumul. Avea un pansament la cap, se pare că i-au făcut niște puncte de sudură. Părea obosită. Din contră, Greg părea bucuros că a regăsit-o. El este cel care a condus, iar Julien și cu mama le-au escortat rulota, în caz că ea s-ar fi simțit din nou rău.

Seara era dedicată temei Suediei, pentru că vom trece în curând în Finlanda, deci urma să ne luăm rămas-bun așa cum trebuie. Am mâncat bakpotatis, piure, hering, și barbarii ăștia au devorat carne de ren. Era cât pe ce să vomit, dar Marine a fost mai rapidă decât mine. Împrăștiase peste tot, dar Greg o mângâia pe spate, dragostea e grețoasă. Pe urmă a plâns și ne-a anunțat că la spital i-au spus că e însărcinată. Toată lumea a felicitat-o, atunci ea a plâns și mai tare. Ne-a spus că nu era prevăzut, că nu era pregătită, că va face plângere contra Manix[16] (nu știu cine este). Diego a afirmat că nu se putea refuza un cadou ca acesta, ea a răspuns că știa asta, că în fond era bucuroasă, dar, acum, când cadoul era înăuntru, va trebui să iasă, și de asta se temea. Françoise a povestit că era să moară, atât de tare a durut-o, François i-a spus să tacă, ea a adăugat că avut o colegă care chiar a murit. Marine a vomat din nou.

Când am mers la culcare, ochii mamei străluceau, spunea mereu că erau minunate toate sarcinile astea, i le aminteau pe ale sale.

Ei bine, trebuie să te las, ea a venit la noi în pat.

Te pup, Marcel
Lily
P.S.: ai putea să-mi spui și tu la revedere.

ANNA

Toate trei stăm lungite pe spate, pe patul îngust, uitându-ne fix la penumbră.

— În ceea ce mă privește, draga mea Chloé, am aflat că-s însărcinată într-o sâmbătă seara. Speram asta din adâncul inimii. De mai multe luni trăiam o adevărată dramă la venirea ciclului. Când întârzia cu o zi, era prea devreme ca să fiu sigură, prea târziu ca să nu sper. Nu mă gândeam decât la asta. De câteva luni, Brownie, cățelușa noastră, trăia cu noi. Nu era prea afectuoasă, mai degrabă fricoasă. Dar în seara aceea se învârtea mereu în jurul meu. Când m-am așezat pe canapea, s-a urcat, mi-a adulmecat pântecul secunde întregi, apoi și-a pus capul pe el. Peste câteva zile, testul meu de sarcină era pozitiv. Am devenit mamă chiar înainte de a te întâlni. Te simțeam crescând în mine, îți vorbeam, îmi mângâiam burta fără încetare, mâncam fructe, legume, evitam anumite mișcări, mă plimbam, îmi îngrijeam corpul cum n-o făcusem niciodată. Pentru prima dată, îl iubeam. Pentru prima dată, avea o utilitate. Mi te imaginam, mă întrebam dacă o să semeni cu mine sau mai degrabă cu taică-tău, dacă o să dormi mult, dacă o să fii lacomă, dacă o să ai păr, ochi albaștri, toate degetele. Eram bolnavă, nu suportam nici un miros, deveneam alt om când eram contrariată, chiar am insultat o bătrână într-o zi pentru că trecuse înaintea mea la casa supermarketului, dar cât de mult mi-a plăcut să fiu însărcinată! Când se apropia termenul, eram împărțită între graba de a te putea strânge în brațe și regretul de nu mai fi doar a mea. Și apoi te-ai născut. Puișorul meu, alintătura mea. Ai venit ușurel, fără să faci zgomot, moașa te-a pălmuit peste fese ca să plângi, și ai plâns. Asta mi-a sfâșiat inima, te-am luat în brațe, te-am mângâiat, te-am simțit, ți-am numărat degetele. Mă simțeam ciudat, îmi venea să plâng și să

dansez în același timp, parcă mi-ar fi lipsit o parte din mine, și totuși nu mă simțisem niciodată atât de completă. Ai dormit șase ore. Te observam, nu-mi reveneam în fire. Mă gândeam mult la mama mea. Am adormit la rândul meu, cu degetul arătător înconjurat de degețelele tale, spunându-mi că, de-acum înainte, fericirea mea o să fie strâns legată de a ta. Când o să fii nefericită, eu o să fiu și mai mult. Când o să fii fericită, eu o să fiu și mai mult.

Tăcere.

Sub plapumă, fetele stau nemișcate. Numai să nu fi adormit.

— Și pe tine, Lily, te-am așteptat mult timp. Nu prea mai credeam în asta când ai venit să te instalezi în burta mea. Nu Brownie te-a simțit, ci eu. Când am plâns în fața unei reclame la jambon, am înțeles mesajul transmis de hormonii mei. Eram cea mai fericită, visul meu de a avea doi copii devenea realitate, nu mă mai puteam gândi la altceva. Nu eram bolnavă, dar mâncam tot timpul, aveam o poftă nebună de castraveciori. Mă îngrășam văzând cu ochii și nu-mi păsa. La ecografie m-au anunțat că o să fie băiat. Am simțit o mică dezamăgire, dar mi-a trecut repede. Tare mi-ar fi plăcut să aibă Chloé o soră, dar nu se spune că ăsta-i norocul regelui? Am pregătit totul pentru venirea ta, pijama albastră, pantalonași, bavețele brodate cu numele tău. Tom. Mă temeam mai puțin decât prima dată. Nu mai exista partea aceea de necunoscut, știam ce mă așteaptă. Știam că o să sufăr, dar că o să uit pe loc durerea de îndată ce-ți văd fața. Cunoșteam valul de fericire intensă, infinită, explozivă care urma să năvălească asupra mea când aveam să-ți simt corpul minuscul lângă al meu. O știam, totuși era și mai tare. Realitatea depășește amintirile. Era ca o erupție vulcanică, fericirea mea dădea peste margini. Tu plângeai tare, mica mea tornadă, îți strângeai pumnișorii și pleoapele și nu erai băiat. Nu te-ai potolit când te-au pus lângă mine, nici când ți-am vorbit cu blândețe. Urlai, nu erai

mulțumită, te priveam cum trăgeai primele sufluri de viață și mi-am spus că, de-acum înainte, emoțiile mele o să fie strâns legate de tine. Când o să fii furioasă, eu o să fiu și mai mult. Când o să fii euforică, eu o să fiu și mai mult.

Tăcere.

Tăcere.

— Dormiți?

— Nu, murmură Chloé.

— Nu, șoptește Lily.

Cufundată încă în aceste amintiri magice, simt cum ochii mi se umplu de lacrimi. Nu mă așteptam la efuziuni, îmi cunosc fetele. Dar măcar un răspuns, o vorbă, un gest. Dacă aș putea măcar să le mai simt o dată, mititele, lipite de mine. Dacă măcar vorbele mele ar putea să le dea încredere, sărutările mele să le vindece, brațele mele să le consoleze. Dacă măcar ar mai putea să nu aibă alte griji decât binele ursuleților lor sau numărul de zile rămase până la Crăciun.

Mă pregătesc să mă întorc pe bancheta mea, când simt mâna lui Chloé mișcându-se. Încetișor, degetele ei îmi cuprind arătătorul. Nu mă mișc, nu mai respir.

Micuța mea.

Cu mâna liberă, o prind pe cea a lui Lily. Nu reacționează. Rămân așa câteva minute lungi, savurând, apoi mă strecor afară din pat.

— Noapte bună, micuțele mele dragi.

— Noapte bună, mamă, murmură Chloé.

— Mamă, Mathias mi-a cerut să-ți spun ceva, zice Lily.

— Te ascult.

Se face că ascultă ce-i spune șobolanul.

— Spune că e bucuros că a nimerit în familia asta.

CRONICILE LUI CHLOÉ

Era ultima noastră zi în Suedia.

Simțeam încă efectele secundare ale cuvintelor mamei, povestindu-ne cum veniserăm pe lume. Zâmbeam pentru te miri ce, ne vorbeam cu blândețe, nici măcar n-am bombănit când Lily a terminat toate cerealele la micul dejun, nici când mama îmi repeta că era fericită că va fi bunică în curând.

Era chiar ciudat, la un moment dat mi-am dat seama că și eu credeam cu adevărat și era bine, pentru că, pentru prima dată după foarte multă vreme, nu mă mai simțeam singură.

Pe drumul dintre Skellefteä și Luleå, am ascultat muzică, ba chiar am cântat, atunci când alegeam cântece pe care le știam toate trei, Cabrel, Ed Sheeran, Grand Corps Malade, Beyoncé, Stromae… Tot drumul am stat în față, una lângă alta. Deodată, Lily a țipat. Mama a frânat la țanc. Eu mi-am scos aparatul foto. La câțiva metri de noi, o turmă de elani traversa liniștită drumul. Erau maiestuoși. Nu mai văzusem așa ceva decât pe ecranul micului nostru televizor. Am tot vorbit de ei până la sosire.

Am vizitat Gammelstad, un sat-biserică, Julien ne-a explicat că așa ceva nu exista decât în Scandinavia. Erau niște căsuțe mici de lemn construite în jurul unei biserici, care sunt ocupate în zilele de slujbă de locuitorii din împrejurimi. În restul timpului, satul e gol. Am urcat pe străzi, ne-am fotografiat în fața ferestrelor împodobite cu perdele albe și, apropiindu-ne de clădire, ne-am dat seama că se ținea o slujbă.

Am intrat în vârful picioarelor și ne-am așezat în spate. O femeie era cea care oficia, nu înțelegeam nimic, dar credința oamenilor nu avea nevoie de traducere.

N-a mai durat decât vreo zece minute până la sfârșit. Am vrut să ieșim repede, ca să nu deranjăm, dar un domn în vârstă ne-a ajuns și ne-a invitat să bem un ceai cu ei.

Era un moment mișcător, ne impregnam de cultura lor, ei se interesau de a noastră, ne-am despărțit cu părere de rău, știind că nu ne vom mai revedea, dar și că nu ne vom uita.

Asta-mi place în călătorii. Pentru asta, pentru aceste întâlniri, aș fi vrut să plec în Australia. Să mă dezvolt prin ceilalți, să mă îmbogățesc, să cresc. În cartierul nostru am impresia că mă chircesc.

Am mâncat în rulotă toate trei, paste cu brânză, stând pe pat, cu plapuma peste picioare. Mama îmi servise o porție dublă, pentru copil. Aproape terminaserăm, când a sunat telefonul. Era tata. A cerut câteva vești, apoi mi-a spus să i-o dau pe mama. Ea era la fel de mirată ca și mine. El nu cere niciodată să-i vorbească. L-a întrebat dacă totul e în regulă și după o clipă a ieșit. Când s-a întors, se purta ca și cum totul era în regulă, dar mâinile îi tremurau așa de tare că a trebuit să încerce de două ori până a reușit să închidă zăvorul.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o eu.

— Nimic, nimic.

— Ce voia?

Nici un răspuns.

— Mamă, e-n regulă? Faci un atac de panică?

M-a privit și i-am citit groaza în ochi. S-a întins pe pat, am acoperit-o cu plapuma, dar nu-i trecea, spunea mereu că-i e bine, dar vocea îi tremura.

Nu știam ce să fac, așa că m-am dus să-l caut pe Julien. A rugat-o pe Lily să aibă grijă de Noé, sau invers, și a venit. A zis că mama trebuia să se gândească la altceva. Atunci a început să-i spună ghicitori.

— Cum se cheamă un iepure surd?

Mama nu răspundea, el a insistat.

— Nu știu, a răspuns ea tremurând.

— IEEEEEPPPUUUUUUREEEE! a țipat el.

Ea n-a reacționat. El a continuat.

— Cine face nac-nac?

— …

— Anna? Cine face nac-nac?

— Habar n-am…

— O nață!

Mai rău era că el părea cu adevărat mândru.

— Domnul și doamna Kord au o fată, cum se numește ea?

Mama a mârâit. Încă puțin și-l mușca. Curajos, el a insistat.

— Ei?

— Nu-mi pasă de fiica domnului și a doamnei Kord!

— Dea! Dea Kord! Altă ghicitoare: domnul și doamna Molit au o fată, cum se numește ea?

— Julien, sunt obosi…

— Sara, se numește Sara! a continuat el.

Nu m-am putut împiedica să râd pe înfundate, dar mama încă nu era cu adevărat prezentă. Atunci mi-am încercat norocul:

— Știi povestea tipului care are cinci penisuri?

Mi-a răspuns tăcerea. În fața entuziasmului general, am spus poanta:

— Slipul îi vine mănușă.

Julien m-a privit cu ochii mari. Mama și-a întors încet capul spre mine. Am văzut trecând pe fața ei toate expresiile, ai fi spus că era un aparat de jocuri mecanice, când nu știi la ce figură se va opri. S-a oprit la un râs. O scurtă ricanare, nu prea sigură de ea, dar care însemna că angoasa putea să dispară.

După o oră, mama dormea. Julien se dusese la rulota lui și Lily revenise la a noastră. Mie mi-a fost greu să adorm. Mă împiedica un gând. Ca s-o aducă în halul ăsta, ce-i spusese tata mamei trebuie să fi fost grav de-a binelea.

LILY

5 mai

Dragă Marcel,

Mama este prea ciudată după criza de aseară, nu mai mănâncă aproape nimic, conduce fără să vorbească, nici măcar nu mai încearcă să inițieze dialoguri. Cred că clocește ceva, dar nu un ou.

Nici măcar n-a vrut să viziteze Rovaniemi și până acum tot timpul ne bătea la cap spunând cât de nerăbdătoare era să descopere Finlanda. Ne-a spus că e obosită și a rămas în rulotă, a trebuit să ne mulțumim cu Françoise și François, ce să-ți spun!

Ne-au dus să vizităm satul lui Moș Crăciun. Îți jur că, dacă au făcut un sat pentru Moș Crăciun, trebuie să facă repede și unul pentru Zâna Măseluță sau unul pentru iepurașul de Paște, poftim, ar fi mulți de băgat acolo! Dacă am fi mers măcar cu Marine și cu Greg, dar nu, a trebuit să nimerim peste familia Da-Da. Micuțul Louis alerga peste tot țipând mereu, mă întreb dacă-i cu adevărat o ființă omenească, Louise se extazia ca și cum n-ar mai fi văzut așa ceva, iar părinții au făcut atâtea selfie-uri încât telefonul lor a preferat să se sinucidă. Ei bine, de asta François era atât de enervat că nu-l mai auzeam vorbind. Când fiul lui i-a spus că era mai bine așa, că o să trăiască astfel cu adevărat fără confort, am crezut că o să-l arunce la reni.

Chloé părea să se simtă bine, doar când venea Louise să-i vorbească își arăta colții. O înțeleg, tipa aia e blocată în poziția zâmbet, te face s-o respingi, pare o Barbie drogată.

Singura chestie faină este că era o linie groasă albă trasată pe pământ, pentru a ne informa că trecem de cercul arctic. Suntem cu

adevărat departe de casă.

La întoarcere, Françoise a vrut să-i vorbească mamei, n-am auzit nimic, am rămas afară, dar, când a ieșit, ne-a spus că trebuie să mergem să cinăm la ei, fiindcă mama se mai odihnea puțin. Am mâncat cartofi fierți și atâta tot. Françoise și François vor să-i facă pe copiii lor să-și piardă obiceiurile de copii răsfățați. Chloé crede că ei merg până la extremă, eu cred că-s de-a dreptul țicniți. Până la urmă, mama nu-i așa de insuportabilă, chiar când sforăie.

Când ne-au propus să dormim în rulota lor, nu știu ce m-a apucat, le-am spus că sunt somnambulă și că noaptea îi bat pe ceilalți, iar ei au zis s-o lăsăm pe altă dată.

Când ne-am întors, mama ne aștepta. Mâncând bomboanele care ne rămăseseră de la Stockholm, i-am povestit ce-am făcut toată ziua și, când ne-am culcat, ne-a promis că a doua zi va fi în formă mai bună. Sper că așa va fi, altfel va trebui să punem lucrurile la punct și punctul pe „i”.

Te pup tare, Marcel

Lily

P.S.: am remarcat o chestie tare bună: când nu clipești în frig, ochii plâng, ador asta.

ANNA

Frazele mi se învârt în cap. În ordine, în dezordine, se încrucișează, se călăresc, se îmbrâncesc, mă obsedează, mă consumă.

„Aș fi putut s-o las pe avocata mea să te anunțe, te sun din simplă prietenie."

„O să-mi fie încredințate mie. O să le vezi un weekend din două și o jumătate de vacanță."

„Am fost tolerant până acum. Mi se rupea inima gândindu-mă că fiicele mele erau singure, de capul lor, în timp ce tu erai la serviciu."

„Nu mai ești în toate mințile. O călătorie în Finlanda…"

„Pentru cine crezi că o să opteze judecătorul, între un tată care are program de birou și este salariat și o mamă șomeră, plină de datorii, care își ia fiicele de la școală pentru a le duce să bată drumurile?"

„Am acceptat să le mint, dar trebuie să iau frâiele în mână."

„Chloé mi-a vorbit despre atacurile tale de panică, deci le pui în pericol."

„Nu mi-ai dăruit nimic, dacă ai fi fost mai puțin egoistă, ele ar fi putut să mă vadă mult mai des."

„Nu fac asta ca să-ți fac rău, ci ca să-mi protejez fiicele."

„Voi putea în sfârșit să petrec un timp singur cu fiicele mele."

„Dacă mă lași să mă întorc, o să le vezi în fiecare zi."

„Cer să-mi fie încredințate fiicele mele."

„Cer să-mi fie încredințate fiicele mele."

„Cer să-mi fie încredințate fiicele mele."

Nu știu ce se va întâmpla.
Nu știu dacă voi plăti pentru greșelile mele.
Tot ce știu este că, dacă mi le ia, mor.

LILY

9 mai

Dragă Marcel,

Nu pot să-ți scriu, mi-e prea frig la degete.

Totuși te pup,
Lily

CRONICILE LUI CHLOÉ

L-am sunat pe tata. Voiam să știu ce-i spusese mamei. N-a încercat să se eschiveze:

— Vreau să veniți să locuiți cu mine. Tu ești mare, faci ce vrei, dar Lily e încă mică, și mama ta nu-și mai poate asuma responsabilitatea.

Nu înțelegeam. Mereu spusese cât de grozavă e mama, cât de nefericit este că ea nu mai vrea să trăiască împreună. Nu a mai format niciodată un alt cuplu, pretinde că nici o femeie n-ar putea s-o înlocuiască. Era prima dată când îi strica imaginea.

— Cum adică, nu-și mai poate asuma responsabilitatea?

— Știi bine că făcea față cu greu cheltuielilor, acum, când nu mai are serviciu, o să-i fie imposibil. Nu puteți duce o viață așa de precară.

— Dar o să-și găsească alt serviciu! Și, pe urmă, nici tu n-ai slujbă, nu ne poți primi la tine pentru că n-ai destul loc!

A oftat îndelung.

— De fapt, am serviciu de câtva timp. Am o casă cu patru camere.

— Poftim? De când?

— Nu mai știu… De câteva luni… Poate de doi ani.

Am simțit o descărcare electrică în inimă.

— Doi ani? Dar, tată, nu înțeleg, de ce nu ne-ai spus? De ce nu ne-ai luat la tine, măcar în vacanțe?

— Nu asta-i problema, a răspuns el cu o voce mai fermă. Acum vorbeam de mama ta. Nu-i vorba doar de bani, ea v-a retras de la școală ca să vă ducă să faceți camping în țări pe care nici măcar nu le cunoaște, asta-i delirant! Chiar tu mi-ai spus că era întoarsă pe dos.

Nici măcar n-am știut ce să-i răspund. Nici măcar n-am știut ce să simt. La ce bun să-i explic că, atunci când o criticam pe mama în fața lui, era mai mult ca să-l reconfortez? L-am ascultat enumerându-și

argumentele, întinzându-și certitudinile pe tartina lui de furie și am închis urându-i o zi bună.

Având telefonul la dispoziție, am profitat ca să caut ceva.

Mama a părut mirată când am anunțat-o că vom face un mic ocol.

— E o surpriză, i-am spus. Ai încredere în mine. Ah, și de fapt, dacă-i vorba de încredere, nu sunt însărcinată.

A imitat un smiley trist. Lily nega dând din cap.

— E groaznic, draga mea! Ai pierdut copilul?

— Nu, n-am fost niciodată însărcinată, ți-am spus-o pentru că voiam să ne întoarcem acasă. Împreună cu Lily, căutam un mijloc de a te face să te întorci din drum.

Soră-mea m-a făcut pârâcioasă. Mama părea într-adevăr îndurerată:

— Ah, dar eram așa de fericită să ajung bunică. Sunt cu adevărat, dar cu adevărat dezamăgită… Și tu ești probabil atât de tristă. Ești sigură că nu există măcar o mică șansă?

Eram cât pe ce să-i răspund, dar am perceput scânteia din privirea ei. Și-a reținut zâmbetul, a înțeles că eu înțelesesem. Nici una dintre noi n-a spus un cuvânt.

Ocolul ne-a făcut să pierdem două ore. Pe drum, mama m-a întrebat de mai multe ori dacă eram sigură de ce spuneam. Adresa de pe GPS nu-i dădea vreun indiciu. Topirea zăpezilor nu atinsese încă această latitudine, peisajul își îmbrăcase mantaua albă.

Am ajuns la ora șaptesprezece. Temperatura era de -1°. Proprietarii erau adorabili, și nu doar pentru că înțelegeau engleza mea francizată. Ne-au dus până la cabana de lemn, ne-au dat tot ce ne trebuia și ne-au făcut instructajul. A durat mult până au înțeles mama și Lily. Mult, mult de tot. Inconștientul lor se ascundea probabil în spatele unei mari doze de negare.

Pe urmă, mama a căscat ochii mari.

ANNA

— Tu chiar crezi c-o să mă scald într-un lac pe jumătate înghețat?

Vocea mea atinge note acute. Chloé izbucnește în râs. E mai grav decât credeam.

Lily încearcă să fugă pe furiș, în timp ce Chloé discută cu proprietarii. Sora sa mai mare o prinde de fular.

Vesa, femeia cea tânără, ne invită s-o urmăm în cabană. O sobă cu lemne încălzește încăperea, mobilată doar cu o masă, două bănci și cuiere.

— Acolo este sauna, ne spune ea arătând o ușă de sticlă din fund. Puteți să vă dezbrăcați!

Însoțindu-și vorba cu fapta, își scoate paltonul, cizmele, puloverul… Până să apucăm noi să reacționăm, rămâne în lenjerie de corp și papuci îmblăniți.

— Ei bine? ne întreabă ea zâmbind. Nu vă temeți, este o experiență incredibilă. După ce o faceți, n-o să aveți decât o singură dorință: s-o faceți din nou!

— Se pare că frigul arde neuronii, bombăne Lily. Eu nu fac așa ceva.

— Hai s-o facem! strigă Chloé dezbrăcându-se în viteză. Mamă, Lily, veniți, am citit că e excelent pentru sănătate!

— Eu prefer să trăiesc mai puțin, dar să-mi fie cald, decretează Lily.

— A început dezghețul, intervine Vesa. Temperatura apei este de 4°, e absolut suportabil.

Probabil ne crede niște iaurturi.

Chloé țopăie. Chiar ține mult la asta. N-o pot dezamăgi, a organizat totul pentru mine.

Îmi scot hainele una câte una, încet, gândindu-mă că ar trebui să cântărim toate consecințele când facem copii.

— Lily? întreabă Chloé.

— Nu, vă aștept aici, răspunde fiică-mea, înfundându-și bărbia în fular. O să-mi fie prea frig numai uitându-mă la voi.

Petri ne așteaptă în fața cabanei, în slip galben. Dacă maxilarele nu mi-ar fi paralizate de frig, aș râde.

Parcurgem în pas alergător cei câțiva metri care ne despart de lac. Chloé clănțăne din dinți, bănuiesc că-și regretă surpriza. Ajungem la un mic ponton la capătul căruia coboară o scară în apa întunecată. Petri ne explică continuarea: coborâm, rămânem mai puțin de un minut, ieșim, fugim până la cabană și ne închidem în saună. Dacă avem curajul, o luăm de la capăt.

— Alternanța cald-rece este benefică pentru organism, explică el coborând scara liniștit. Hai, veniți!

Acum înoată. Ce nebun. O să se transforme în stalagmită, n-o s-o mai facă pe grozavul.

Vesa i se alătură torcând de plăcere. Oamenilor ăstora le place frigul, nu văd altă explicație. Sunt sigură că fac dragoste într-un congelator.

Chloé își scoate cizmele și înaintează spre scară.

Sunt conștientă că va trebui să mă mișc, să mă hotărăsc, încerc să mă conving că apa e mai puțin rece decât aerul, dar deja mi-e greu să mă spăl pe mâini când nu-i destul de cald, așa că acum…

— AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAH! AAAAA AAAAAAAAAAAAAAA AH! TU-I MAMA EI!

Chloé este în apă.

Nu mă mai gândesc, mă avânt și bag un picior în lac.

Ah, la dracu’.

Al doilea.

Chiar așa, tu-i mama ei.

Chloé mă împinge ca să se urce înapoi pe scară. Mă trezesc scufundată toată în apă. Am senzația că sunt atacată de mii de lame, nu-mi mai simt picioarele, brațele-mi devin grele. Tocmai îmi iau rămas-bun de la fiecare părticică a corpului când aud un urlet ce se apropie de noi.

— BANZAAAAAAI!

În chiloți și cămășuță, cu fularul în jurul gâtului, Lily fuge pe ponton, își ține nasul și sare în apă, cu picioarele la piept.

Fața ei înspăimântată iese la suprafață după câteva secunde. Buzele îi sunt vinete.

— Simt că mor, ajutați-mă! ne imploră ea, cu privirea înghețată.

Nimeni nu reacționează. Ea începe să urle:

— DAR MIȘCAȚI-VĂ, FACEȚI CEVA, E PREA FRIG! FACEȚI PIPI PE MINE!

Petri, care are limitele sale de convivialitate, se mulțumește să ne ridice pe ponton și ne năpustim spre cabană, proprietarii mergând, fiicele mele și cu mine tropăind, cu picioarele și brațele țepene. Semănăm cu micii jucători de la fotbalul de masă. Sauna ne primește cu căldura ei care ne înfășoară. Vesa și Petri se duc acasă, rămânem noi trei.

Cădem pe banca de lemn. Îmi sprijin capul de zid și închid ochii. Încetul cu încetul, corpul mi se trezește iar la viață, pielea mi se încălzește.

Ne văd, pe Lily, pe Chloé și pe mine, aproape goale în această saună izolată de la capătul capătului Laponiei. Văd apartamentul nostru, casa în care nu facem decât să ne întâlnim. Mă gândesc iar la îndoielile mele, la această plecare improvizată, la consecințele pe care poate le va avea. Dar măcar pentru asta, pentru momentul ăsta, pentru entuziasmul lui Chloé când i-am înțeles surpriza, pentru

figura lui Lily când a sărit în apă, pentru această tăcere complice, pentru această amintire care mă va face să surâd în momentele cele mai negre, nu voi regreta niciodată.

CRONICILE LUI CHLOÉ

Pentru ultima seară în Finlanda, tradiția trebuie respectată, ne-am întrunit cu toții la o cină tipică. Ne-am înghesuit în cea mai mare rulotă, cea al lui Diego și Edgar, cu farfuriile puse pe genunchi, pentru a gusta bucatele cumpărate de la piața din Inari: cârnați fripți, supă de elan, brânză bizară și alte specialități al căror nume sunt incapabilă să-l rețin.

Ambianța era jovială, până când Marine a luat fotografia înrămată.

— Sunt soțiile voastre? a întrebat ea.

Edgar a povestit cum a întâlnit-o pe Rosa, Diego a continuat relatând nunta sa cu Madeleine, Marine a plâns acuzându-și hormonii, François și-a șters ochii, mama a aspirat pe nas, Greg a ieșit, Julien a spus o glumă, Louise s-a transformat într-o zonă inundată.

La întoarcere, m-am uitat, cum fac de trei ori pe zi, dacă nu mi-a scris Kevin. Tot nimic, de când mi-a cerut o fotografie. Poate a crezut că lipsa răspunsului meu dovedește dezinteres. Atunci i-am arătat că nu era cazul.

„Bună seara, Kevin, sper că nu ești supărat pe mine pentru fotografie, prefer să discutăm puțin mai întâi, ești de acord? Te pup. Chloé"

Răspunsul a venit a doua zi dimineața, mama și cu Lily luau micul dejun, eu eram la toaletă. Inima mi-a dansat de bucurie când am văzut notificarea.

„Slt, nai dec s întrebi p maică-ta."

Am avut o crampă la inimă.

— Mamă, ai vorbit cu Kevin? am întrebat ieșind din baie.

Lily a întrebat cine e Kevin. Mama s-a înroșit. A trimis-o pe soră-mea să-l salute pe Noé și mi-a povestit. Eram atât de șocată încât n-am putut să răspund, nici să plâng. M-am ridicat, nu reușeam să mă uit la mama, ea îmi vorbea, dar eu n-o mai ascultam. Mânia îmi tulbura simțurile. Am deschis ușa și, când să ies, m-am întors:

— Sper să fim încredințate tatei.

Afară, frigul mă biciuia. Am mers să mă așez pe o bancă de la malul lacului, lângă tabăra de rulote. Furia contra mamei rivaliza cu furia de a fi fost atât de rea cu ea. În momentul în care lacrimile începeau să-mi curgă, Louise s-a așezat lângă mine.

— Ce vrei? am întrebat-o ștergându-mi lacrimile cu dosul mâinii.

— Te-am văzut singură și mi-a părut rău.

— N-am nevoie de mila ta, lasă-mă-n pace.

Nu s-a mișcat. M-am întors spre ea.

— Lasă-mă-n pace! am țipat. Nu vezi că nu-mi placi?

Era prima dată când o vedeam de așa de-aproape. Ochii ei erau gri cum e cerul și la fel de triști.

— Ba da, văd bine, a murmurat ea. Ce ți-am făcut?

— Nu-i momentul să vorbim de asta. Lasă-mă, nu vreau să fiu răutăcioasă.

S-a ridicat, a început să se îndepărteze, apoi s-a întors și s-a înfipt în fața mea:

— De fapt, ești invidioasă.

— Poftim?

— Ești invidioasă, de asta nu mă placi.

M-am ridicat la rândul meu, fețele noastre erau la câțiva centimetri una de alta. Ca un paratrăsnet, Louise atrăgea asupra ei toată furia mea. Am izbucnit în râs, ca să nu explodez pur și simplu.

— Ei bine, și pentru ce aș fi invidioasă? Pentru viața ta de fetiță perfectă care habar n-are cum să-și cheltuie banii și e obligată s-o facă pe săraca? Termină, e ridicol…

— Mai puțin ridicol decât să porți un fals Vanessa Bruno[17].

Simțeam dorința să-i smulg micuțul rictus de superioritate, să fac să-i dispară privirea trufașă, gesturile pretențioase. Doream să-mi satisfac violența care-mi fierbea în vine. Această violență care mă copleșea adesea, în ultima vreme.

— Cară-te, am mârâit printre dinți.

— Și dacă nu vreau, ce-o să faci, parașuto?

Am inspirat îndelung, am ocolit-o pe Louise și m-am îndepărtat încercând să-i ignor râsul înfundat. Am mers un timp, zgomotul pașilor mei prin zăpadă îmi împrăștia furia și-mi revela un alt sentiment, ca un strat pe care-l răzuiești ca să apară ce ascunde. M-a cuprins o melancolie infinită. Mi se răsucea în stomac, mă înțepa în gât.

Este dureroasă trecerea de la copilărie la adolescență, când iluziile se fac țăndări și visele se sparg, ciocnindu-se de realitate. Regret candoarea confortabilă, lumea sigură în care necazurile își iau zborul când faci nani. Regret viața în care nu știam, bula aceea plină de blândețe ai căror paznici erau tata și mama. Înaintez spre maturitate lăsând în urmă pietricele de inocență. Nu vreau să le pierd pe toate. Nu mai vreau să cresc.

LILY

15 mai

Dragă Marcel,

Sper că te simți bine, eu nu mă simt deloc, dar deloc bine, și nu numai pentru că am răcit. Am ajuns în Norvegia și, după cum o arată și numele, este frig. Sunt atentă când strănut, mă tem să nu expulzez un aisberg.

Dar asta nu-i încă nimic față de oribila oroare care a avut loc. Nici măcar nu sunt sigură c-o să reușesc să-ți povestesc.

Azi-dimineață, înainte de-a ne relua drumul, eram cu Noé în rulota lui. Ne jucam cu titirezul lui, acum e de acord să mi-l împrumute, dar tot nu reușesc să-l fac să se învârtă la fel de mult ca el, așa că-i dau de înțeles că-l las să câștige.

Cineva a bătut la ușă. Julien a deschis, erau niște bărbați în uniformă, el ne-a explicat că erau vameșii, că urmau să controleze rulotele. Am întrebat dacă asta e normal, nu prea înțelegeam de ce vin așa, fără să ne anunțe, din senin, dar se pare că e ceva frecvent, se verifică dacă nu se face trafic cu droguri sau cu brânză.

M-am gândit imediat la Mathias, mama îmi spusese că-i mai bine să nu fim controlate, de aceea am fugit să-l caut, dar era prea târziu, ei erau deja în rulotă. Nu știam ce să fac. Mama a ieșit, avea o expresie ciudată, s-a apropiat spre mine strâmbându-se, parcă-i venea să facă pipi, dar de fapt îl ascunsese pe Mathias sub pulover. L-am recuperat înainte ca ea să înceapă să clănțănească din dinți. Era bucuros, s-a agățat de gâtul meu.

Vameșii au coborât din rulotă spunând că este OK, probabil că nu văzuseră cușca sau crezuseră că e ornamentală.

În timp ce erau la bunicuți (care erau superîngrijorați), Marine a venit cu mare tărăboi, avea un pântec enorm, am crezut că bebelușul ei era precoce și că sărise peste câteva luni de sarcină, dar de fapt îl ascunsese pe Jean-Léon sub poncho. Ne-a întrebat dacă îl putem ține la noi cât dura controlul, pentru că îi lipsea un vaccin pe care nu avuseseră timp să i-l facă sau cam așa ceva. Evident că am acceptat, nu putea fi vorba ca acest câine să meargă la închisoare.

Problema este că l-a adulmecat pe Mathias și a început să latre. Ca să-l calmez am încercat iar să i-l prezint, numai că, de data asta, Jean-Léon nu și-a arătat dinții înainte de a ataca.

Micuțul meu Mathias a murit pe loc.

I-am făcut masaj cardiac și respirație gură la gură, dar nu s-a trezit. Mă dureau stomacul și gâtul în același timp, voiam să-i spun că îl iubeam mult, mult, dar nu puteam vorbi. Sper că el știa.

Nu l-am îngropat, l-am culcat într-o caserolă de plastic și îi voi da drumul mâine la Capul Nord, odată cu cenușa străbunicului meu.

Chloé și mama au fost drăguțe cu mine toată ziua, chiar dacă se feresc cu înverșunare să-și vorbească. Nu știu de ce sunt îmbufnate, se pare că din cauza unuia Kevin.

Te las, dragă Marcel, pentru că nu prea mai am inimă să-ți scriu. Știi, este a doua oară când cineva numit Mathias mă părăsește.

Te pup
Lily

ANNA

Capul Nord.

Acum două luni, pentru mine universul era compus din apartamentul meu, dintr-un restaurant care mă uza moral și din drumul dintre cele două. Capul Nord nu era atunci decât un nume auzit vag de la bunica mea, când își povestea călătoriile de pe vremuri.

Astăzi sunt în punctul cel mai nordic al Europei, după ce am traversat continentul în rulotă cu fiicele mele. Peste patru mii de kilometri ne despart de viața noastră cotidiană.

Opresc motorul. E zece seara, dar e lumină ca-n miezul zilei. O liniște imaculată ne-a însoțit pe tot traseul. Lily este în doliu, Chloé e îmbufnată.

— Fetelor, facem un efort pentru momentul ăsta important?

Mormăieli fără entuziasm întâmpină propunerea mea. Cred că bunica și-a imaginat o altă atmosferă pentru ultima călătorie a bunicului. Iau urna și o ascund sub hanorac.

— Nu sunt sigură că este permisă împrăștierea cenușii, vom încerca să fim discrete!

Cuvintele mele se lovesc de nepăsarea lor. Chloé își aranjează mănușile, Lily își mângâie cutiuța de plastic. Ieșim din rulotă, mergem în direcția primului nostru soare de la miezul nopții.

Priveliștea din vârful falezei este amețitoare. La mai mult de 300 de metri sub picioarele noastre, Oceanul Arctic se întinde la nesfârșit. Stâncile, presărate cu zăpadă, contrastează cu albastrul decolorat al cerului. Soarele și-a început coborârea. Ne oprim în spatele barierei de securitate ca să așteptăm miezul nopții.

Lily pare să nu remarce spectacolul. Chloé face eforturi vizibile ca să nu se extazieze.

Fac mai multe încercări pentru a începe conversația, în zadar. Atmosfera încordată e mai suportabilă într-un apartament cenușiu.

La ora 23:55, zecile de persoane păstrează tăcerea.

La miezul nopții, în fața soarelui care se reflectă în mare în loc să dispară sub orizont, toată lumea aplaudă și dopurile sticlelor de șampanie pocnesc. Emoțiile puternice au această putere de a-i uni pe cei care le împărtășesc. Mă simt apropiată de cei care mă înconjoară în seara asta, semănăm cu toții puțin. Arunc o scurtă privire spre fiicele mele, zâmbete blajine, ochi strălucitori, au din nou trei ani.

Așteptăm să se împrăștie mulțimea.

— Lily, vrei să începem cu Mathias?

Ea dă din cap. Bărbia îi tremură.

— E în regulă, am făcut-o deja.

— A, da? Dar când?

— Când au aplaudat oamenii, mi-am spus că e cel mai bun moment. Și-a luat zborul ca un star.

Chloé o mângâie pe față, apoi își vâră subit mâna în buzunar, ca și cum acest gest n-ar fi avut loc.

— Bine, atunci o să facem ce ne-a cerut bunica, spun eu. Chloé, filmezi?

Îmi scot mănușile și extrag urna de sub hanorac. Mă uit împrejur, nimeni nu pare să ne dea atenție. În depărtare îi observ pe Françoise, François, Louise și Louis care merg spre parcare.

Ridic capacul. Mă cuprinde emoția, știu cât de important este asta pentru bunica. Mi-aduc aminte foarte puțin de bunicul, aveam șase ani când a murit. Într-o plimbare prin pădure m-a învățat cum să găsesc hribii sub frunzele galbene, ridicându-le cu bățul. Vocea lui groasă care tușea. Felia de pâine pe care freca un cățel de usturoi. Asta-i tot.

Întind brațul cât mai departe posibil și răstorn urna pentru a lăsa cenușa să zboare spre Polul Nord.

La revedere, bunicule.

— Ce-i asta?! strigă Chloé.

Mă uit fix la grăunțele aurite care zboară spre Polul Nord. Nu este cenușă. Este nisip.

Mă uit în urnă, de peretele ei este lipit un plic. Înăuntru – o foaie albă împăturită în patru, înnegrită de cuvinte. Recunosc imediat scrisul bunicii. Chloé și Lily se lipesc de mine, citim împreună.

„Draga mea Nana,

Îmi imaginez ce figură faci și râd singură. Știi cât de mult te iubesc, înțelegi că manevra mea n-avea decât un singur scop: să te ajut.

De mulți ani te văd luptându-te cu viața. Te aperi ca o leoaică, dar viața nu te menajează. Toate loviturile sunt permise. Asist la acest meci, sunt aici ca să-ți redau putere, ca să te motivez din nou, dar mă simt prea neputincioasă.

Faptul că ți-ai pierdut serviciul este o șansă. Este ocazia de a începe o nouă repriză. Când mi-ai mărturisit dorința ta de a pleca, îndoielile tale, m-am temut că nu vei merge până la capăt, că vei face cale întoarsă. Trebuia să-ți furnizez o bună motivație. Știam că pentru mine o vei face.

Viața a devenit adversarul tău, fă-ți din ea un aliat.

Îmi mărturisești adesea că numai fiicele tale contează, că suferi pentru că le vezi atât de puțin, că, dacă ai putea lua totul de la capăt, ai face totul altfel. Nu poți lua totul de la capăt, dar poți alege alt drum.

Știi bine că eu sunt mai aproape de sfârșit decât de început, aproape pot să văd linia de sosire. Picioarele nu-mi mai

funcționează, restul nu e în mare formă, tot ce-mi rămâne sunt amintirile. Mi se întâmplă uneori să mă gândesc din nou la călătoriile mele, la lecturile mele, la filmele care mi-au plăcut, dar cei care nu-mi părăsesc mintea niciodată sunt mama ta, bunicul tău, tu, Chloé, Lily, părinții mei, bunica mea… Totul trece până la urmă, draga mea Nana. Mâniile, decepțiile, necazurile, bucuriile, oboseala. Tot ce rămâne până în ultimul moment, fie că mai trăiesc sau nu, sunt persoanele pe care le iubești.

Nu te-am mințit cu totul. Capul Nord este un loc important. În vara lui 1957, bunicul tău, a cărui cenușă este tot în camera mea, și cu mine am vizitat Norvegia. Soarele de la miezul nopții a fost cea mai minunată amintire a noastră, l-am admirat până dimineața. Mama ta a fost concepută în ziua următoare, mereu am crezut că acesta-i motivul pentru care ea era atât de luminoasă. În momentul în care citești aceste cuvinte, patru generații din familia noastră sunt reunite la Capul Nord. Ea ar fi așa de mândră de tine.

Nu vreau să-ți fac morală, am oroare de tradiționaliști. Doresc numai să-ți luminez drumul, să-ți arăt calea înainte de a te părăsi.

Sper că această călătorie vă va permite să vă iubiți și mai tare. Știu în ce măsură legătura între o mamă și o fiică este nemuritoare.

Te iubesc, draga mea Nana. Nu fi supărată pe mine.

Bunica”

Împăturesc la loc hârtia și o pun în plic înainte ca lacrimile mele să-i dilueze cuvintele. Soarele este tot suspendat deasupra orizontului, îl mai observăm câteva minute în tăcere.

Mi-o imaginez pe mama alături de mine, cu mâna pe umărul meu. Nu mă mai doare. N-aș putea spune de când mă alină amintirea ei. Durerea a plecat în vârful picioarelor. Ne obișnuim atât de bine cu prezența ei, încât n-o mai remarcăm, devine parte integrantă din noi.

Și pe urmă, într-o bună zi, îți dai seama că a dispărut, cedând locul câtorva cicatrici și tuturor amintirilor frumoase. Momentele în care mă gândesc la mama au ajuns aproape suportabile, deoarece ele o fac să trăiască încă puțin.

— Mergem? le propun până la urmă fetelor.

Ele aprobă dând din cap. Ne întoarcem la rulotă cu pași leneși. Tăcerea e mai puțin opacă decât la dus. Nu îndrăznesc s-o rup, nu știu dacă ele sunt pregătite.

Buni are dreptate: fără ea, n-aș fi plecat. Fără ea, aș fi găsit, cu certitudine, o slujbă, mi-aș fi plătit datoriile, mi-ar fi rămas chiar ceva bani, am fi mâncat altceva decât conserve gătite pe plite electrice, am fi dormit pe saltele confortabile, fetele ar fi avut profesori adevărați, ar fi fost cu douăzeci de grade mai cald, n-aș fi riscat să fie încredințate tatălui lor, am fi evitat mai multe certuri. Dar. Ne-am întâlni câteva minute în fiecare zi, n-aș ști cât de sensibilă este Chloé, cât de mult îmi seamănă, n-aș ști că Lily este plină de umor și de generozitate, n-aș fi împărtășit cu ele râsete nebune, discuții, nopți, descoperiri, spaime. N-aș fi produs toate aceste amintiri de neuitat cu fiicele mele.

Nu părerea ei mi-a dat-o buni, ci un cadou.

Închid ușa rulotei ca să nu iasă căldura. Fetele se dezbracă repede și se strecoară în patul lor. Mă culc pe bancheta mea și-mi trag plapuma peste față ca să nu fiu jenată de lumina soarelui și ca să-mi înăbuș hohotele de plâns.

Doar câteva minute s-au scurs și simt un trupușor cald strecurându-se lângă mine. Apoi un al doilea. Ridic plapuma, Chloé și Lily mi s-au alăturat în refugiul meu și se lipesc de mine.

Mulțumesc, buni.

CRONICILE LUI CHLOÉ

Munții se înălțau între lacuri, verdele și albul concurau pentru primul loc, marea nu era niciodată departe, te-ai fi crezut pe fundalul unui monitor. Rulam de mai mult de o oră, când mama a vrut să stăm de vorbă. Lily adormise în spate.

— Știi, nu ești obligată să faci tot ce-ți cer băieții.

Aș fi preferat să vorbim despre peisaj, dar ea a continuat.

— Ești îndrăgostită de Kevin?

— Cred că da.

— Ce te face să crezi asta?

M-am gândit câteva secunde.

— Pentru că, atunci când nu-mi răspunde la mesaje, mă întristez.

— Și asta-i tot?

Avea vocea la fel de blândă ca a șarpelui din *Cartea junglei,* bănuiam că vrea să mă îmbuneze. Dar m-am lăsat în voia ei.

— Nu, e atent cu mine, îmi spune că sunt frumoasă, că sunt atrăgătoare, e tandru…

— De acord. Și tu crezi că-i normal să-ți trimită fotografii cu sexul lui și să-ți ceară să-i arăți sânii?

Am dat din umeri.

— Nu știu, nu mi-am pus întrebarea.

— Aveai chef să faci asta?

— Nu, nu prea. Dar mă tem că…

M-am întrerupt, ea a insistat.

— De ce te temi?

— Mă tem că o să fie mai puțin atent dacă refuz. Mă tem că n-o să mă mai iubească.

Atunci mi-a ținut un discurs lung despre ce trebuie să accept și ce nu, despre modul de a începe o relație, despre băieți, care sunt foarte

diferiți, despre dragostea care nu depinde de fotografii explicite, despre tandrețea care nu determină dragostea. Dădeam din cap, dar îmi imaginam că ea nu înțelege.

Nu-mi place să-mi arăt sânii, nu-mi place să-mi dăruiesc corpul. Ceea ce îmi place este să primesc complimente, mângâieri, promisiuni. Ceea ce îmi place este să fiu iubită. Să se gândească cineva la mine. Să fiu importantă.

Când îmi arăt sânii, când îmi dăruiesc corpul, ei îmi dăruiesc dragoste. Când nu dau nimic, ei nu dau nimic. Nu-i chiar așa de complicat.

Aș vrea s-o cred pe mama când afirmă că dragostea nu se obține în acest mod, că seducția nu ține neapărat de sex, că băieții pot aștepta altceva de la mine, aș vrea cu adevărat, dar cum să crezi pe cineva care n-a cunoscut decât un singur bărbat?

— Îmi promiți că o să fii atentă data viitoare? m-a întrebat ea.

N-am promis, am aprobat doar din cap încrucișând discret degetele. Sunt de acord să încerc, dar știu deja ce se va întâmpla data viitoare. El va încerca, eu voi rezista, el va fi dezamăgit, mă voi teme că-l pierd, voi accepta.

Am ajuns în parcarea din Parcul Național Stabbursdalen la începutul după-amiezii. Era frig, cerul era cenușiu, dar Julien convinsese o parte dintre membrii grupului că modul cel mai sigur de a ne impregna de atmosfera Norvegiei e să facă un scurt marș înviorător prin pădurea de pini. La capătul lui urma să ne aștepte un spectacol care ne va tăia răsuflarea.

După două ore de mers printre conifere, blocuri de zăpadă, exclamațiile Louisei, pauzele foto ale lui François și lamentările mamei, am ajuns la surpriza promisă. Un lac în care se arunca o cascadă care era la fel ca toate cele pe care le întâlneam în fiecare zi pe drum. Decepția se auzea în tăcerile noastre.

Am luat o gustare la malul apei, apoi am început drumul în sens invers, fără mare entuziasm. Mama, care se pare că nu prevăzuse că întoarcerea putea fi la fel de lungă ca drumul spre lac, nu era prea departe de a ne propune să revenim s-o luăm cu elicopterul. Françoise s-a oprit brusc decretând că trebuia să facă o mică pauză pentru a-și „pudra nasul". În timp ce-o așteptam în drum, s-a cufundat în pădure fluierând. A ieșit după trei minute urlând și fugind în mare viteză, cu brațele în aer și fața deformată de frică. Se împiedica, se ridica, se agăța de copaci ca să accelereze, sărea peste rădăcini. Când a ajuns lângă noi, l-am văzut. Alerga la câțiva metri în spatele ei, imens, maiestuos, urmat de doi pui. Un elan furios.

— Ajutați-mă, a articulat ea.

Julien a prins-o de mână și a tras-o spre grup. Louise și Louis au luat-o în brațe plângând. François și-a focalizat aparatul foto asupra animalului.

Julien a șoptit:

— E ciudat. În mod normal, elanii nu sunt agresivi, probabil că s-a simțit în pericol cu puii ei. O să batem în retragere, asta ar trebui să-i liniștească.

Ne-am dat înapoi câțiva pași, încetișor, dar asta n-a fost suficient ca s-o calmeze pe mama familiei. S-a apropiat de noi, cu capul plecat, gata să atace. Mama ne-a strâns lângă ea. Atunci demnitatea l-a părăsit pe Julien.

A făcut un pas spre animal, cu brațele în gardă în fața feței, și a strigat:

— Atenție, am centura albastră la jiu-jitsu!

Elanul îl privea de jos. A mai înaintat puțin. Julien a scos atunci un urlet gutural cu scopul evident de a-l speria. Cred că nu și-a speriat decât corzile vocale. În spatele meu am auzit un râs înăbușit. Mi-am mușcat obrajii ca să mă stăpânesc.

Văzând că intimidarea nu funcționa, eroul nostru a încercat să comunice cu animalul:

— Nu te speria, nu-ți vrem răul.

Elanul, care se pare că nu vorbea franțuzește, a mai înaintat. Nu mai era decât la trei sau patru metri de Julien, care a hotărât că era momentul să-și folosească lovitura secretă.

L-am văzut, ca în ralanti, aruncându-și piciorul drept în aer în timp ce pivota pe piciorul stâng – am aflat mai târziu că asta se numea o lovitură de picior circulară. A răsunat un țipăt, și nu era al elanului. Julien a pus piciorul jos, de parcă nu era mare lucru, ca și cum n-am fi remarcat cu toții că făcuse o întindere musculară.

Elanul, cuprins de milă, fără îndoială, a mai bătut pasul pe loc câteva secunde, apoi s-a alăturat puilor săi la marginea drumului. Julien și-a ridicat capul și i-a strigat, dar nu prea tare:

— Asta-i, e normal să te temi!

Apoi s-a întors, cu un zâmbet pe jumătate eroic, pe jumătate dureros pe buze, ni s-a alăturat șchiopătând și ne-a îndemnat să ne continuăm drumul. Ceea ce am făcut. Nu poți să nu-l asculți pe Chuck Norris.

LILY

19 mai

Dragă Marcel,

Sunt eu (Lily). Sper că te simți bine, cu toată vremea rea. Am ajuns la Alta, e foarte frumos, dar sunt sigură că ar fi mai bine fără ceața asta, ai zice că face cineva un duș fierbinte. Am parcat rulotele la marginea Altafjiordului, care este un fiord, după cum o arată și numele, iar un fiord este o vale inundată, după cum n-o arată numele (eu credeam că-i un fel de iaurt).

Pentru că exista apă și nu le trebuia mai mult de-atât, Françoise și François și-au scos undițele. Erau foarte bucuroși la gândul că vor ucide pești, de i-ai fi văzut, mai ales fiica lor nu mai termina cu râsetele pe înfundate, de-ai fi spus că descoperise vaccinul contra turbaților. Știi, Marcel, e proastă rău. Dacă îți lipești urechea de capul ei, sunt sigură că auzi marea.

Pe scurt, s-au instalat, iar eu nu m-am îngrijorat prea tare, mutrele lor se potrivesc mai bine cu pescuitul de pești pane de la Picard[18]. Dar, după zece minute, Louis a scos un strigăt de bucurie. Mama lui prinsese un pește. Săracul, se zbătea din toți solzii și familia Da-Da găsea că-i amuzant. Când au vrut să reînceapă, am hotărât înăuntrul meu că nu eram de acord.

Am strâns niște pietre, m-am așezat lângă ei și am aruncat una în apă, drept în locul unde plutea dopul. François a râs, credea că fac asta ca să mă distrez, atunci am aruncat-o pe a doua. Mi-a cerut să încetez, am răspuns că mă antrenam la făcut ricoșeuri, neroada sa de fiică a precizat că trebuiau pietricele plate, atunci am aruncat-o pe a treia. După puțin timp, s-au săturat, François își încruntase atât de

tare sprâncenele, încât putea face o crampă la frunte și au plecat mai departe. Am așteptat să instaleze totul, m-am dus să mă așez lângă ei și am reînceput. Nu erau deloc mulțumiți, dar puțin îmi pasă. Prefer să fiu iubită de pești decât de ei.

După cinci minute, Louise a început să țipe la mine, zâmbetul mieros îi dispăruse cu totul. Știam eu că era cu două fețe, trebuie să te ferești de prostul care doarme.

În spatele meu, am auzit vocea surorii mele și nu părea că vine să mângâie pe cineva. A sfătuit-o pe Louise să nu-mi mai vorbească așa, Louise a întrebat-o „Și, dacă nu vreau, ce faci?", Chloé i-a răspuns „Dacă nu, te trimit la dentist". Era pe punctul de a răspunde, dar mama ei i-a zis să se calmeze, pentru că nu trebuie să faci jocul fetelor prost crescute.

Îți jur că n-am făcut anume, Marcel. Îți jur că brațele nu m-au ascultat, că n-am putut face nimic ca să le împiedic s-o împingă pe miss Neroada în apă. A țipat (se pare că era rece) și, în timp ce părinții ei o trăgeau la mal, eu și soră-mea ne-am închis în rulotă.

Mama era foarte supărată, mai ales că Françoise a adăugat tone de minciuni. Atunci, ca să-i facem să ne ierte, ea a mers să cumpere pește și ne-a obligat să le pregătim cina, ca să înlocuim peștii pe care nu-i putuseră prinde. Soră-mea a început să-i curețe de solzi și să-i eviscereze, dar i-am spus că mai bine se ocupă de orez, și i-am eviscerat pe săracii peștișori cerându-le iertare. Sper că Chloé a înțeles că am făcut asta pentru a-i mulțumi, fiindcă era o treabă grea.

Ei bine, te las, altfel vei mirosi a pește.

Te pup

Lily

P.S.: știi cum se spune McDonald's? McDonald's! E uimitor, nu?

ANNA

Chloé se așază lângă mine, cu telefonul în mână.

— A sunat tata, îmi spune ea. Voia să vorbească cu tine, i-am spus că ești ocupată.

Aprob dând din cap. Știu că ea știe, dar n-am discutat niciodată despre asta. Citesc în privirea ei că a venit momentul să abordăm subiectul:

— Tu ce părere ai despre asta?

— Despre ce să aibă părere? se interesează Lily intrând în rulotă.

O întreb pe sora ei din privire, ea acceptă dând din cap. Îi fac semn lui Lily să se așeze lângă noi și îi dezvălui cererea tatălui său.

— Eu nu vreau să locuiesc cu el! țipă ea. Nu-l cunosc, n-am ce vorbi cu el!

— Nu înțeleg de ce ești așa de dură cu el, intervine Chloé.

— N-am nevoie de un motiv, replică Lily.

— Dar e tatăl tău, nu ți-a făcut nimic! Este trist, crede că nu-l iubești.

— Are dreptate, nu-l iubesc.

— Chiar ești o…

Îi tai vorba lui Chloé înainte de a merge prea departe.

— Liniște, calmați-vă! Lily, sora ta are dreptate: e tatăl tău, trebuie să fii mai drăguță cu el. Nu-i nevoie să faci mutre, nu accept să te aud vorbind așa despre el.

— Ei bine, n-ai decât să te întorci la el dacă-i așa de drăguț! îmi aruncă ea.

Lily n-avea decât cinci ani când ne-am despărțit. A trăit mai multă vreme fără tată decât cu el, probabil că nu are decât vagi amintiri despre el și rarele vizite la bunica paternă nu i-au putut schimba părerea. Dar refuz să continue cu imaginea unui tată care nu ține la

ea. Îndepărtat geografic, ocupat, nu prea implicat, nici simpatic, dacă așa crede ea. Dar nu lipsit de sentimente pentru fiicele lui. Cu o carență de iubire, te dezvolți rău.

— Lily, ascultă-mă. Tatăl vostru vă iubește, sunt sigură că, dacă l-ai cunoaște mai bine, l-ai iubi și tu.

— Atunci îl lași să facă ce vrea? se revoltă ea.

— Ba deloc, nu fi îngrijorată. Vreau să vă păstrez cu mine, nu…

— Eu aș vrea mult să-l văd mai des, murmură Chloé, cu ochii umezi.

— Știu, puișor, o să vedem cum ne putem organiza.

Lacrimile i se rostogolesc pe obraji.

— Dar sunt doi ani de când are o casă! spune ea, plângând cu sughițuri. Nu înțeleg de ce ne-a ascuns asta. Ceea ce înseamnă că ne putea lua, că nu eram obligate să mergem la bunica, dar n-a făcut-o!

— Vezi că am dreptate, răspunde brutal Lily. Nu vrea să ne vadă.

— Sunt sigură că situația e mai complicată, se smiorcăie Chloé. Mi-aduc aminte că, atunci când eram mici, se ocupa mult de noi, chiar și acum, la telefon, mă întreabă mereu ce mai fac. Știu că ne iubește, dar trebuie să aibă motive serioase să se poarte așa.

Lily ridică din umeri. Chloé își suflă nasul.

— Mi-e dor de el, suspină ea.

Oftez, hărțuită între fiica mea cea mare, care vrea să-și vadă mai des tatăl, mezina, care vrea să-l vadă mai rar, și mine însămi.

— Tatăl vostru și cu mine o să găsim o soluție, spun eu în concluzie. Nu fiți îngrijorate, suntem niște adulți responsabili, o să rezolvăm situația.

Aștept ca fetele să se depărteze pentru a-și deschide mesajele de pe telefon și, ca o adultă responsabilă ce sunt, tastez un mesaj către tatăl lor.

„N-o să-ți fie niciodată încredințate, nu te las să faci asta.”

ANNA

Fetele au adormit repede. Vizitarea orașului Tromsø le-a pus la încercare rezistența. A mea face exces de zel, mă tot răsucesc pe banchetă, încerc să nu mă gândesc la nimic, să mă concentrez asupra respirației, dar gândurile mi s-au înfipt în minte și este evident că vor să petreacă noaptea la mine.

Mă ridic încetișor, îmi îmbrac haina și cizmele peste pijama și ies să iau aer. E aproape miezul nopții și o lumină aurie inundă peisajul. Numeroase rulote înnoptează aici, fac câțiva pași admirând de departe munții acoperiți de zăpadă. Mi se spusese că Scandinavia te dezrădăcinează, dar nu-mi imaginam în ce măsură o face. Arhitectura, vegetația, relieful, alfabetul, climatul, drumurile, hrana, cultura, totul este diferit, cel mai uimitor fiind acest soare care strălucește douăzeci și patru de ore în timpul verii și care dispare complet iarna pentru a face loc penumbrei. Aici, totul este dur, întreg, fără jumătăți de măsură.

Am făcut mai mult de jumătate din călătorie. Peste o lună vom fi înapoi în Franța. Fiecare etapă nouă ne apropie de viața noastră și n-am decât o dorință: să mă-ntorc. Să mă întorc sus de tot, cât mai departe de cutia mea de scrisori care trebuie să fie arhiplină, cât mai departe de agenta de la bancă, de executori, de hârțogărie, de necazuri. Cât mai departe de această viață cotidiană în care fiecare euro este socotit, în care frigiderul sună a gol și petrecerea timpului liber e prea scumpă. Cât mai departe de Mathias. Aș vrea să rămân în paranteză.

Un lătrat mă extrage din gândurile mele. Jean-Léon fuge spre mine, cu blana zburlită. Mă aplec să-l liniștesc, îmi face o manifestație de bucurie.

— Nu dormi? mă întreabă Greg, ajungându-mă din urmă.

— Nu, nu reușesc. Nici tu?

— Jean-Léon avea nevoie să iasă. Vino în rulota noastră, jucăm tarot cu Julien!

Nu ezit mult timp, fiind incapabilă să rezist invitației la o seară între adulți, fără adolescenți prin preajmă.

Marine este încântată, tarotul e mai interesant în patru, îmi explică ea făcându-mi un ceai.

— Te-aș fi servit cu un pahar de vin, dar ar fi prea tentant pentru mine. E destul că m-am lăsat de fumat dintr-odată, nu trebuie să mă joc cu nervii mei… Sper ca bebelușul să-și amintească de asta și să iasă fără stricăciuni. Pe tine nașterile te-au durut?

Revăd scena, strigătele mele de durere, dorința de a le spune moașelor „Lăsați-mă să mor aici, vă țin din treabă”, mă pregătesc să răspund îndulcindu-mi puțin mărturia, dar fără să mint, când întâlnesc privirea imploratoare a lui Greg.

— N-am simțit nimic. Absolut nimic, la ambele nașteri. Când am auzit țipetele fiicelor mele, am fost mirată că ieșiseră deja.

Constat după fața Marinei că este ușurată și după cea a lui Greg că am mers puțin prea departe. Julien este amuzat.

— De ce râzi? se îngrijorează Marine. Nașterea lui Noé a fost un măcel, așa-i?

El își revine și își ia un aer extrem de serios.

— Absolut deloc, a fost foarte rapidă.

— Ah, vreți să mă liniștiți! spune Marine.

— A fost expulzat ca o ghiulea de tun, continuă Julien, era cât pe ce să-l lovească pe obstetrician și a aterizat în sacoșa unei moașe.

Marine îl fixează fără să înțeleagă. Greg, stacojiu la față, se stăpânește să nu râdă.

— Vă bateți joc de mine? îngaimă ea în sfârșit.

Negăm toți în cor, ea acceptă să ne creadă. Orice mai degrabă decât adevărul.

Între două partide de tarot, Julien merge să vadă dacă Noé doarme adânc, și eu arunc o privire asupra fetelor. Lily sforăie, va trebui s-o înregistrez.

— E plăcută o seară fără copii! îmi șoptește Julien în spate.

Tresar, nu l-am auzit apropiindu-se. Închid încet ușa rulotei și mă întorc.

— Ah, da, de când n-am mai avut una!

— Mai faci o partidă sau mergi să te culci?

— Chiar crezi că renunț după o înfrângere?

Zâmbește.

Ne întoarcem la vehiculul viitorilor părinți. Julien mă ajută să urc. Marinei nici nu-i trebuie mai mult:

— Știți că v-ar sta bine împreună?

Moment de jenă extremă. Ridic ochii la cer, Julien tușește ușor.

— Marine, termină, îi faci să se jeneze, o dojenește Greg bătând cărțile. Ei bine, începem partida?

— Păi, de ce? se miră ea. Mi se pare că se potrivesc, nu-i nimic rău în asta! Când găsesc pantofi asortați cu o curea, eu o spun, și asta nu șochează pe nimeni din câte știu!

— Nici o problemă, admite Julien cu un zâmbet larg. Apropo, ți-a zis cineva că incizia perineului doare îngrozitor?

Râd pe înfundate sperând ca atenția Marinei să se concentreze asupra acestui subiect cu mult mai important.

— Este cineva în viața ta? mă întreabă ea, cu un aer inocent.

N-am nimerit-o.

— Am două fiice și asta-mi ajunge.

— Hai să jucăm, Marine! ne-o taie Greg.

Ea ridică mâinile în semn de capitulare.

— OK, OK! Îmi pare rău, hormonii mă fac cam sentimentală, văd cupluri peste tot.

Îmi aranjez cărțile, ușurată că am trecut la altceva. Am o mână bună, multe atuuri, pe 21, figuri, ezit să mai iau, arunc o privire adversarilor, Marine e cufundată în organizarea jocului său, Greg pare să reflecteze și Julien, cu privirea strălucitoare, mă privește fix. Și mă tulbură.

CRONICILE LUI CHLOÉ

Am primit o scrisoare anonimă. O foaie de hârtie pliată în două, lăsată în mânerul ușii de la rulotă. Mama a găsit-o, dar mi-era adresată mie.

Chloé,
Zâmbetul tău nesupus,
Vocea ta cristalină,
Ochii tăi de felină,
Gura ta divină,
Totul în tine mă tulbură,
Totul îmi face plăcere,
Tu mă faci fericit,
Te iubesc în tăcere.

Am făcut haz, am întrebat-o pe Lily de ce-mi face glume proaste, ea s-ajurat solemn că n-a făcut-o.

I-am întrebat pe toți cei din grup, au negat sau au părut să nu înțeleagă nimic. Singura pe care n-am întrebat-o este Louise, pentru că nici nu poate fi vorba să discut cu ea. Totuși pe ea o bănuiesc. Din câte știu, numai ea ar fi capabilă de așa ceva, doar ca să mă agaseze. Fără a mai vorbi de simplitatea poemului, care s-ar potrivi bine cu nivelul ei intelectual. Fata asta e așa de vidă, încât îmi vine amețeala când mă uit la ea.

Am aruncat hârtia la coș.

Vă mărturisesc că m-am gândit câteva clipe că ar fi posibil să fie vorba despre o declarație adevărată. Ideea că cineva mă iubește pe ascuns mi-a dat furnicături în stomac, dar rațiunea a învins repede.

Sunt înconjurată de bărbați căsătoriți sau suferinzi, asta nu poate fi decât o farsă.

Păcat.

De când mi-am pierdut orice speranță cu Kevin, îmi lipsește ceva în viață. Lipsește cineva care să-mi ocupe gândurile. Îmi dau cu ruj dimineața fără să mă întreb dacă-i va plăcea, îmi aleg ținuta fără să sper că va fi pe gustul lui, adorm fără să mai am în minte visurile pe care le aveam în doi. Mă simt singură. Mă simt inutilă.

Cred că și ăsta-i unul din motivele pentru care mi-am făcut acest blog. Aș fi putut să-mi notez gândurile într-un caiet, dar pentru mine este un lucru prețios să le împărtășesc cu voi, să știu că ele vă fac să râdeți, că vă emoționează, că vă fac să vă gândiți, să știu că nu sunt singura care simte ceea ce simt, care gândește cum o fac eu. Chiar dacă totul rămâne virtual, mă simt mai puțin singură.

Chiar și comentariile negative îmi fac bine. Primele m-au rănit, puneam totul sub semnul întrebării, nu mă distanțam deloc, dar cu timpul m-au învățat să înțeleg că nu pot plăcea tuturor și că nu-i așa de grav. Că va fi mereu cineva care să critice, dar asta nu înseamnă că nu-i bine ce fac.

Sunt departe de a fi cea care aș vrea să fiu. Le invidiez pe persoanele cărora nu le pasă de imaginea pe care o arată, de ceea ce gândesc ceilalți. Persoanele care au atâta încredere în ele, încât nimic nu le poate destabiliza. Eu mă îndoiesc atât de mult de mine însămi, încât sunt în stare să mă simt vinovată chiar dacă sunt victimă. Sunt unii care, ca să fie pe placul tuturor, nu îndrăznesc să arate că gândesc altfel decât ceilalți. Eu nici măcar nu îndrăznesc să gândesc altfel. Îi invidiez pe cei care n-au nevoie de aprobarea celorlalți pentru a se iubi pe ei înșiși.

Aș vrea ca singura aprobare care contează să fie a mea.

LILY

23 mai

Dragă Marcel,

Din fericire, nu se poate lua o supradoză de emoții, altfel aș fi moartă azi. Sper că te-ar întrista.

Deja nu mai aveam cereale la micul dejun, stocul pe care-l luaserăm cu noi se terminase, de aceea a trebuit să mănânc niște biscuiți maro foarte subțiri cu dulceață, începea rău ziua. Mama a spus că totul e mai scump aici și trebuie să fim atente să nu mâncăm prea repede, dar eu sunt în perioada de creștere, n-o să mă privez, nu trebuie să fii mai catolic decât popa, chiar dacă lupul s-a îmbrăcat în blană de miel.

Apoi a trebuit să mergem la spălătorie, să punem rufele în mașină, a durat foarte mult, chiar nu știu de ce trebuie spălate hainele, dacă tot le îmbrăcăm iar după aceea și se murdăresc din nou. Logica e pe cale de dispariție, îți spun eu.

Pe urmă am făcut un mic ocol ca să vedem cascada Malselvfossen, era și Noé (și tatăl său) cu noi, deci era grozav. E o cascadă nu prea înaltă, dar foarte lată, face mult zgomot și apa curge extrem de repede, se aruncă înainte ca și cum ar fi fugărită de cineva, după mine făcuse vreo poznă. Cred că, dacă faci baie acolo, apa e așa de vijelioasă încât, atunci când ieși, arăți ca într-un tablou de Picasso. Julien ne arată o scară făcută ca să urce somonii, am încercat să-i vedem, dar nu era perioada bună.

La un moment dat, mama vorbea cu Julien și cu Chloé, eu m-am întors și Noé se îndepărta spre pădure, aplecat în față, am înțeles repede că-și căuta titirezul. Am mers lângă el și am căutat și eu, dar

erau pietre, vegetație, nu era simplu să găsești ceva. Și știi cum se spune, cine nu caută găsește. Am încercat să-i explic asta odată domnului Houques, proful de mate, fiindcă nu înțelegea de ce nu calculez pentru a găsi soluția. Drept pedeapsă, mi-a dat două ore de consemnare în școală pentru insolență.

Pe scurt, eram atât de concentrată, încât n-am văzut că ne îndepărtam, dar după ceva timp Noé a remarcat asta și i s-a făcut frică. Am încercat să găsesc drumul, dar, cu toți copacii aceia, cred că mă rătăceam și mai rău. Noé se uita de jur-împrejur, vedeam că e îngrijorat, se legăna puternic din față în spate, atunci am început să intru și eu în criză. Mai ales că se pare că sunt urși pe aici. Noé a început să țipe, își dădea cu pumnul în cap, nu știam ce să fac, încercam să-i vorbesc cu blândețe, dar asta n-avea nici un efect, el urla, mi se făcea rău văzându-l așa.

Deodată, mi-am amintit cum făcea tatăl lui pentru a-l liniști, el este mult mai înalt decât mine, nu prea se aseamănă situația, dar atâta pagubă, fie ce-o fi, mi-am pus brațele în jurul lui și am strâns foarte tare. El încerca să se lupte, dar am rezistat. Era greu, nu m-am dat bătută și, încetul cu încetul, l-am simțit pe Noé destinzându-se, a țipat din ce în ce mai slab și pe urmă deloc. În acel moment, tatăl său a venit în fugă, cu siguranță că ne auzise. De fapt, nu eram deloc departe, dar am simțul de orientare al unui GPS în pană.

Mama m-a cam certat, dar Julien a spus că totul era în regulă. Îmi părea rău că n-am fost mai atentă, totuși eram mulțumită că reușisem să-l liniștesc pe Noé, asta înseamnă că el mă acceptă. Aș dori să-l revăd după ce ne întoarcem acasă, nu prea credeam că se va întâmpla, dar l-am întrebat pe tatăl lui unde locuiesc. Nu vei ghici niciodată, Marcel! Am chef să fac tumbe cu spatele în rouă, așa sunt de bucuroasă! Ei locuiesc la Muret, lângă Toulouse, adică la douăzeci

de minute de noi! Voi putea să-l revăd, asta merită o grămadă de semne de exclamație!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Pe scurt, erau deja destule emoții, dar închipuie-ți că, după aceea, pe drum, am întâlnit niște reni. Văzusem deja câțiva în satul lui Moș Crăciun, dar în libertate sunt și mai frumoși. Până la urmă, am găsit titirezul lui Noé, era prins în spatele scaunului din dreapta al rulotei lor.

Vezi, Marcel, probabil că inima mea este foarte rezistentă dacă a suportat toate acestea. Cred că sunt gata acum să aflu că am câștigat la loto.

Te pup tare

Lily

P.S.: m-am gândit, numele de familie al viitorului meu soț trebuie să fie Copresto[19].

ANNA

Lecțiile constituie unul dintre aspectele cele mai neplăcute ale acestei călătorii. În fiecare dimineață, Lily nu se omoară să-și facă exercițiile și Chloé îmi aduce argumente ca să nu-i mai cer să se pregătească pentru bac. Adesea lecția se termină cu o ceartă. Așa s-a întâmplat și azi-dimineață, mai violent decât oricând.

— Tu ocupi tot locul, îi reproșează Chloé surorii sale, aproape întinsă peste masă.

Aceasta nu reacționează. Chloé tună și fulgeră.

— Ei, mă auzi? strigă ea bătându-i ușurel cu palma în cap. Te informez că nu ești singură!

— Sst! Îmi învăț lecția, mormăie Lily.

— Mamă, spune ceva!

— Lily, lasă-i puțin loc și surorii tale.

Nici un răspuns, Lily pare cufundată în lectura cărții, încerc să găsesc o soluție:

— Chloé, poți să te așezi pe pat, n-ai nimic de scris, nu?

— Sigur că da! bombăne ea. Numai eu trebuie să mă sacrific! Sincer, m-am săturat să fiu mereu plasată după răsfățată…

— Aiurea, strigă Lily ridicându-se. Nu sunt răsfățată!

— Fetelor, liniștiți-vă.

— Bineînțeles că da, o știi și profiți din plin! continuă Chloé, roșie de furie. De când te-ai născut, așa se întâmplă, eu vin la rând după prințesa Lily!

— Ei bine, Chloé, ajunge, n-am nici o răsfățată cum spui tu, terminați cu cearta asta fără oprire, e obositoare.

— Sunt de acord să încetez cearta, replică Lily, dar trebuie ca ea să înceteze să fie proastă.

Chloé se ridică și se apleacă asupra surorii sale.

— Eu sunt proastă? Ce glumă bună! Ai IQ-ul unei alge, sărăcuțo, nu știi să scrii nici două rânduri fără să faci o greșeală! Asta-i culmea!

Face gesturi largi, ca pentru a da mai mult impact cuvintelor sale. Lily o privește fără să spună nimic.

— Chloé, asta…

— Fără glumă, m-am săturat de tine! Nu ești bună de nimic, decât să-l critici pe tata și să atragi toată atenția asupra ta: „Ah, Lily este așa de drăguță, așa de amuzantă!" Știi ce?

Își fixează sora cu o privire plină de ură. Mă apropii de ea și o prind de braț.

— Chloé, potolește-te imediat, spui răutăți pe care o să le regreți. Oprește-te acum.

Nu mă mai ascultă. Deschide gura, îi simt ezitarea, dar furia e mai puternică.

— Aș fi preferat să fiu fiică unică. Tu să nu exiști.

— Chloé! Îți interzic să…

Nu-i pasă de ce-i interzic eu. A plecat deja din rulotă, lăsându-ne ca doi copaci rămași în picioare după furtună.

— Și eu aș fi preferat să fiu fiică unică, trântește Lily, cufundându-se apoi la loc în lecția ei.

Eu cad pe banchetă, contrariată.

Aș fi dorit atât de mult să nu fiu fiică unică.

După decesul mamei, de câte ori n-am regretat că n-am un frate sau o soră cu care să-mi împărtășesc amintirile. Aș fi vrut atât de mult să nu fiu singura care-și aduce aminte de sărutările pe care le depunea pe gâtul meu când îmi ura noapte bună, de tonurile diferite pe care le lua vocea ei pentru a ne spune povești, de tocurile ei care răsunau în curtea școlii, de bilețelele pe care mi le strecura în ghiozdan, de mâna ei blândă mângâindu-mi fața. Tata își plângea

soția, bunica își plângea fiica. Aș fi vrut atât de mult să am pe cineva cu care s-o plâng pe „mama”.

Mai târziu, mult mai târziu, am aflat că aștepta un băiețel. Sarcina fusese cea care provocase un cheag de sânge.

Nu voiam să am un copil unic. Fiică, băiat, brunet, roșcat, cu ochii albaștri sau căprui, puțin conta. Nu aveam decât două dorințe: să am măcar doi copii, ca să nu fie niciodată unul singur care să păstreze amintiri, și să nu mor înainte ca ei să atingă vârsta de a-și cicatriza rana fără ajutorul unei mame.

Ele se ceartă, se sfâșie, se resping, dar se iubesc și nu sunt singure.

Iau telefonul și ies din rulotă. Soarele mângâie munții. Diseară vom ajunge în insulele Lofoten, acel arhipelag celebru pentru peisajele sale magice, iar timpul frumos pare că vrea să ne însoțească.

Sun, iar vocea bunicii mă liniștește imediat. Pare fericită să mă audă.

— Ce faci, draga mea Nana?

— Bine, buni, îmi pare rău că nu te-am sunat timp de-o săptămână, zilele sunt foarte pline aici!

Ca de fiecare dată când îi telefonez, îi povestesc ultimele etape, îi descriu peisajele pe care le-a cunoscut odinioară. Mă ascultă cu atenție, aproape pot să-i văd surâsul de pe buzele subțiri.

— Ce fac fetele? se interesează ea.

— Am impresia că sunt bine, Chloé îmi vorbește din ce în ce mai mult, este iritabilă, dar cred că asta face parte din structura ei, trăiește totul mai intens.

— Mă întreb de la cine moștenește asta! mă tachinează bunica.

— Sigur, îmi seamănă mult, mai mult decât credeam. Dar, spre deosebire de a ei, adolescența mea a fost ușoară.

— Asta așa-i!

Aș fi vrut să trăiesc o criză explozivă de adolescență, să mă revolt, să mă opun, să mă fac remarcată, să mă testez, să mă înșel, dar nu mi-am permis. Fără să fac zgomot, fără să fac valuri, mă chirceam ca să fiu uitată. Nu cumva să exagerez. Să merg în vârful picioarelor. Ei suferiseră destul. Noi suferiserăm destul.

— Și micuța Lily? mă întreabă ea.

— S-a apropiat de un băiețel, Noé. Pare că s-a atașat mult de el, am impresia că-i place călătoria asta. În sfârșit, pot să-ți spun că ele par să fie în regulă, dar s-au certat și și-au aruncat în față niște lucruri oribile. Știu că le trece, că este normal între surori, dar de fiecare dată mi se rupe inima.

— Draga mea Nana, ele sunt obligate să trăiască împreună douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, dacă nu s-ar certa, ar fi îngrijorător!

— Ai dreptate. Cel puțin discută una cu alta, ceea ce nu se întâmpla acasă. Dar tu ce faci, buni?

Râde pe înfundate.

— Ah, în ce mă privește, fiecare zi este un bonus, n-o să mă plâng! Dar să vorbim mai bine despre tine. Ai găsit ceea ce ai plecat să cauți?

Fac o pauză, nu-mi pusesem întrebarea în acești termeni. Am găsit ceea ce plecasem să caut?

— Mă apropii, buni, mă apropii.

CRONICILE LUI CHLOÉ

Mama m-a întrebat dacă într-adevăr credeam asta. Am răspuns că nu, ca să n-o fac să se învinovățească, dar în realitate cred cu adevărat că o preferă pe soră-mea. Ascunde bine asta, chiar căutând nu descopăr un indiciu. Dar o știu, în adâncul sufletului, pentru că nu poate fi altfel. Lily este mai ușor de iubit decât mine. Are suflet bun, starea ei psihică e mereu aceeași, e nostimă, e tot ce nu sunt eu. Ea este copilul pe care orice mamă visează să-l aibă.

Fiți sinceri: aveți două perechi de pantofi, una confortabilă, drăguță și la modă, cealaltă inconfortabilă, urâtă și învechită. Care vă place mai mult?

— Știi că n-am nici o preferință? insistă ea.

— Știu, mamă, știu.

Trecând pe lângă Lily, am spus „îmi pare rău”, ea s-a prefăcut că nu aude.

Nici eu nu reușesc să n-o iubesc. Nu știu dacă-i din cauză că-i sora mea, poate că suntem programați să apreciem persoanele de același sânge cu noi, deși am în jurul meu mai multe exemple care dovedesc contrariul. Atunci poate că este datorită ei înseși.

Tocmai sosiserăm la Lødingen. Pe insula Hinnøya, după ce merseserăm pe drumuri înguste și sinuoase mărginite de munți și de cascade. Este adevărat ce se spune: în Scandinavia, drumul e la fel de frumos ca destinația. Vântul alungase norii, peisajul era tricolor: albastru, verde, alb. Mama era obosită după cât condusese și se odihnea înainte de a merge să vizităm împrejurimile, iar Lily scria în caietul ei roșu, am ieșit să fac câțiva pași. Julien și Noé plecaseră să admire manevrele feriboturilor, iar Françoise și François, Marine și Greg nu sosiseră încă. Diego stătea la soare, pe un scaun pliant.

— Edgar își face siesta, mi-a explicat el propunându-mi să-mi cedeze locul.

Am refuzat și m-am așezat turcește pe jos.

Este ciudat cum te simți uneori apropiat de persoane cu care n-ai schimbat decât câteva cuvinte. Așa se întâmplă cu Diego. Are ceva în privire, o melancolie blândă, care te face să-l îndrăgești. Și-a umplut pipa, a aprins-o aspirând de mai multe ori și a expirat un fum gros și alb.

— Primesc poezii anonime, am zis eu ca să încep conversația.

S-a uitat la mine, pleoapele îi tresăreau.

— Am primit trei, le scrie cineva și le pune sub mânerul de la ușa rulotei, dar nu știu cine. La început am crezut că-i o glumă, dar nu sunt sigură.

— Ce spun poeziile astea?

— Sunt foarte scurte și puțin naive, cineva îmi mărturisește dragostea sa. Cu siguranță e unul dintre noi. Aveți vreo bănuială?

S-a încruntat, ridurile i s-au adâncit ceva mai mult.

— Da, bănuiesc ceva, dar țin asta pentru mine. N-am fost niciodată turnător. Dar nu cred că-i vorba de o glumă, este cineva care îndrăznește să-și împlinească un vis.

Am dat neîncrezătoare din cap, el a continuat:

— Tu visezi, fetițo?

— Cum adică?

— Ai vise în viață?

— Am mai multe, am răspuns înainte de a mă gândi.

— Care?

— Aș vrea să-mi întâlnesc sufletul-pereche, să am copii și să fiu fericită cu ei.

A surâs, a tras lung din pipă și a expirat fumul. Mirosul de caramel avea ceva reconfortant.

— N-ai nici un vis personal? Numai al tău?

N-a trebuit să caut mult, răspunsul mi s-a impus singur.

— Mi-ar plăcea să trăiesc în Australia.

— Atunci trebuie să mergi acolo.

— Nu pot. Mama are nevoie de mine aici, trebuie să câștig bani, așa aș putea s-o ajut. Dacă într-o bună zi o să se descurce ceva mai bine, o să văd.

A oftat.

— N-o prea cunosc pe mama ta, micuțo, dar am cunoscut destule ca să știu un lucru: o mamă nu poate fi fericită dacă unul dintre copii nu este fericit.

Se uita în gol zâmbind vag.

— Știi, Madeleine și cu mine ne doream trei copii, dar am avut numai unul, ceea ce era deja un noroc. L-am răsfățat, tot universul nostru se învârtea în jurul lui… Timp de douăzeci de ani am fost părinți și numai părinți. Asta nu ne-a făcut nefericiți, din contră, copilul ne înapoia însutit dragostea pe care i-o dădeam, era vesel, tandru, nostim, generos… La douăzeci de ani, ne-a anunțat că pleacă să trăiască în Canada și lumea noastră s-a prăbușit. Madeleine a făcut o depresie, eu am încercat să găsesc o cale de a merge după el: ne trebuia un loc de muncă, un apartament, nu era așa de complicat. Psihologa care o trata pe Madeleine a fost cea care ne-a făcut să ne schimbăm părerea. Copiii noștri nu ne aparțin, suntem ca niște araci care ajută plantele să crească. Un copil care-și ia zborul este o răsplată. Bineînțeles că asta nu s-a realizat de la o zi la alta, era greu să nu-l vedem în fiecare zi, a trebuit să ne găsim alte obiective, alte ocupații, dar era o fericire să-l vedem devenind un om împlinit.

Amuțește din nou și se întoarce la gândurile lui.

— Trăiește tot în Canada? îl întreb.

— Da. Ar vrea să merg să locuiesc la el, dar nu pot.

— De ce?
Își aranjează ochelarii de soare peste ochelarii de vedere.
— Pentru că nu facem copii ca să devenim copiii lor.

ANNA

Am cumpărat cinci troli mici dintr-un magazin din Svolvær. Este suvenirul tipic, pe care-l găsești peste tot în Norvegia. Primul va fi pus în salon, lângă televizor, doi sunt rezervați pentru tata și Jeannette și ultimii sunt pentru fete. Unul comic cu părul zburlit pentru Lily, un războinic pentru Chloé. Spontan alesesem doi identici, pentru ca ele să nu vadă în diferență vreo preferință. M-am răzgândit.

Întotdeauna am fost atentă să le dau tot atât fiecăreia. Am avut grijă să le fac cadouri de aceeași valoare la aniversările lor, să nu stau de vorbă mai mult cu una decât cu cealaltă. Mi-am calculat atențiile la fel ca timpul de vorbire alocat unui candidat la președinție. Am suferit atât de mult de sentimentul de a fi abandonată, încât am făcut totul ca fiicele mele să nu-l simtă. Am eșuat. Am citit într-o zi că primii născuți se simt prin forța împrejurărilor în rivalitate cu copiii următori, că e ceva inevitabil, orice am face. Cred că am partea mea de responsabilitate, poate pentru că, încercând să le ofer egalitatea, nu le-am ocrotit individualitatea.

Chloé și Lily sunt diferite. Vor avea troli diferiți.

Telefonul meu sună în momentul în care închid ușa magazinului. Îmi scot mănușile și bag mâna în buzunarul hanoracului. Ezit să răspund când văd numele de pe ecran, dar, cum ar spune Lily, asta înseamnă a da înapoi pentru a bate fierul mai bine.

— Bună, Mathias.

— Salut, Anna, murmură el. Ce faci?

— Ce vrei?

— Să găsim o soluție, nu vreau război. Vreau numai binele fiicelor mele.

Las o pauză ca să mă calmez mai bine.

— Mathias, n-am nici un chef să discut cu tine, devine ceva delirant.

— Nici un delir, doar un tată îngrijorat.

Îmi vine să urlu. Inspir îndelung.

— Știi că, dacă mi-ai permite să mă întorc acasă, continuă el, n-ar trebui să ajungem la asta.

— Mă dezguști. Nu te preocupă fetele, te gândești numai la tine. Au trecut șapte ani, ce naiba! Nu poți schimba subiectul?

Rămâne tăcut mult timp. Mă opresc din mers și schimb telefonul în cealaltă mână. Aceasta tremură. Vocea lui este mai dură când reia convorbirea.

— Cum vrei tu. Îmi sun avocata și-i spun să introducă acțiunea. O să pierzi, să n-ai îndoială, am mijloacele și argumentele ca să arăt că eu sunt cel mai bun părinte dintre noi doi. Pe urmă, o să le sun pe fete și o să le spun că tu mă obligi să le mint de șapte ani. Ei, cum crezi că o să primească asta, draga mea? Cum crezi că o să reacționeze aflând că, fără tine, ar fi putut să-și vadă tatăl mult mai des?

Îmi înghit saliva, îmi arde gâtul. Mă cuprinde greața când îmi imaginez buzele lui crispate pronunțând aceste cuvinte. Îi aud respirația sacadată, îmi pândește reacția, îmi așteaptă frica.

— Cum vrei tu, Mathias, reușesc eu să răspund încercând să-mi controlez tremurai vocii. Dar, dacă le spui adevărul, o să fiu obligată să-l spun și eu.

LILY

27 mai

Oho, Marcel, ce să-ți mai spun! N-ai să ghicești niciodată ce-am văzut astăzi, m-am ciupit de mână așa de tare ca să fiu sigură că nu visez, încât mi-am spart o venă. Nu-i grav, pot muri liniștită pentru că AM VĂZUT BALENE!!!!!

Ia te uită, credeam că vei sări în sus de bucurie!

Hai să-ți povestesc. Aseară îi citeam o poveste lui Noé (era în norvegiană, n-am înțeles mare lucru), l-am auzit pe tatăl lui explicându-le lui Françoise și lui François cum trebuie procedat ca să vezi balene. Mi-a sărit inima, am ascultat bine și pe urmă i-am repetat totul mamei, numai că ea mi-a stricat bucuria. Îți fac un rezumat: se pare că asta costă tare mult și noi suntem tare sărace, nu se potrivește. Dar nici nu se punea problema să nu merg, poate că era singura dată în viață când mă puteam apropia de niște balene, doar nu pe străzile din Toulouse le puteam întâlni sau, în cazul ăsta, n-ar fi fost în formă prea bună.

M-am rugat, am făcut dansul seducției ca păsările, am propus chiar să-mi vând degetele mici ca să câștig bani, că n-am înțeles niciodată la ce servesc. Atunci ea a înțeles că țineam tare mult la asta și a acceptat. Mai târziu, m-a întrebat dacă preferam să mi se facă anestezie înainte să-mi fie tăiate, am crezut că vorbește serios, nici măcar nu era amuzant.

Am traversat insulele Lofoten într-un microbuz până la Andenes, era frumos pe drum, dar eu nu mă gândeam decât la balene. Ne-au dat o salopetă urâtă, dar care ne proteja de frig, de apă și de vânt. Pot să-ți spun că, dacă avea așa ceva, Jack n-ar fi murit în *Titanic,* dar nu-i sigur că ar fi prins-o pe Rose. Ne-am urcat pe o barcă, mama ne-a

precizat că e un Zodiac[20], mi-aduc aminte că m-am întrebat de ce i-au spus așa, poate celui care l-a inventat îi plăcea să-și citească horoscopul. Eram opt persoane, ceilalți fiind un cuplu de englezi cu trei adolescenți, cred că de asta Chloé a protestat când a trebuit să-și pună salopeta.

Bănuiam că am rău de mare de când era să vomit din cauza modului mamei de a conduce, dar acum a fost și mai rău. Erau o mulțime de valuri mici, e la fel ca la notele rele, mai bine una groaznică decât o mulțime așa și-așa. Vântul era foarte rece, în depărtare se vedea zăpada de pe munți, ar trebui să le spunem norvegienilor că vine vara îndată. După un timp, Magnus a oprit barca, mai multe aripioare negre înaintau în același timp, păreau să fie pe jumătate delfini, pe jumătate balene, era amuzant, parcă eram într-un documentar. Le-am privit îndelung, nu le vedeam decât spinarea, n-au vrut să ne arate restul. După aceea, Magnus a primit un mesaj și am fugit mai departe, am vomat din nou, mama m-a mângâiat pe spate și a insistat să mestec gumă.

Marcel, ești gata? Îți voi povesti ÎNTÂLNIREA. Am văzut-o înainte ca barca să se oprească. Și-a aruncat jetul, mulți oameni cred că-i un jet de apă, dar am văzut atâtea documentare despre ele încât știu că este vorba de gaz și vapori de apă. Era ceva magic, minunat, fantastic, de fapt nu există cuvânt care să descrie cum era. Era, asta-i totul.

Nu i se vedea decât spinarea, aproape că bătea pasul pe loc, eram la câțiva metri de ea, voiam să plonjez în mare ca să înot cu ea, dar cred că mama a bănuit, mi-a spus că apa e chiar mai rece decât aerul. Balena aluneca ușor și deodată a plonjat și coada i s-a înălțat deasupra apei câteva secunde. Cele mai frumoase secunde din viața mea, Marcel, am fost cât pe ce să plâng, îți dai seama!

Apoi, am văzut alta și o a treia când ne întorceam. Îți jur că sunt încă în mintea mea și sper să rămână acolo. În orice caz, sunt prea mari ca să-mi iasă prin urechi.

Am anunțat-o pe mama că, mai târziu, vreau să lucrez cu balenele. Ea a râs. Nu știu la ce vârstă ne pierdem visele, dar sper să n-ajung niciodată acolo.

Hai, te las, trebuie să merg să-i povestesc toate astea lui Noé.

Cu cordialitate.

Lily

P.S.: se pare că, în Anglia și în Norvegia, oamenii fac aceeași mutră ca noi când sunt uimiți.

ANNA

Marine și Greg mi-au propus o nouă seară de tarot, Chloé și Lily și-au ascuns cu greu bucuria de a se descotorosi de mine. M-am prefăcut că nu văd nimic.

Îi găsesc în plină videoconferință când intru în rulota lor. De pe ecran le vorbește o femeie, cu un copil în pijama cu Buzz Lightyear pe genunchi.

— E verișoara ei, Pauline, îmi șoptește Greg făcându-mi semn să iau loc.

Discuția nu durează mult, destul ca s-o auzim pe Pauline bucurându-se de sarcina Marinei.

— Sunt atât de bucuroasă pentru voi! O să vezi, e o fericire adevărată și o să fiți niște părinți formidabili!

— O să am un verișor? întreabă băiețelul cu o voce ascuțită.

— Da, Jules, un verișor sau o verișoară! exclamă Marine.

— Eu prefer un verișor!

Toată lumea începe să râdă, apoi Pauline le dă vești despre ea în câteva cuvinte, cursurile de dans african care-i fac teribil de bine, fiul său care găsește un pretext bun în fiecare noapte ca să doarmă cu ea, călătoria în Bahamas a părinților săi, și conversația se termină cu promisiunea celor două verișoare de a-și mai telefona în curând și cu un sărut sonor al băiețelului.

— Vrei un ceai? îmi propune Marine, mângâindu-și pântecul cu mâinile.

Zâmbesc, ea își conștientizează gestul și se scoală ca să pună apa la încălzit. Greg îmi face cu ochiul.

— Nu vrea să recunoască, dar îl iubește deja.

Marine dă din umeri încercând să-și împiedice colțurile gurii să se ridice.

— Aiurea! M-am uitat pe Google, nu măsoară nici măcar cinci milimetri, cum vrei să iubesc ceva de mărimea unei furnici?

— Eu rețin doar faptul că ai căutat pe Google, răspunde Greg. Ai căutat și sugestii pentru prenume?

Ea roșește. Greg izbucnește într-un râs zgomotos.

— Ei bine, asta-i, admite ea. Poate că m-am obișnuit un pic cu ideea de a deveni mamă. N-ai de ce să faci atâta caz de asta! Anna, tot o linguriță de zahăr?

— Da, mulțumesc! Știi, verișoara ta are dreptate, n-am cunoscut niciodată o fericire mai mare decât cea de a fi cu fiicele mele. Uneori, numai privindu-le, îmi simt inima umplându-mi-se de bucurie, este inexplicabil.

— Da, da, mă întrerupe Marine punându-mi în față o cană mare aburindă. Nu încerca să aduci vorba despre altceva ca să eviți subiectul care te privește. Ei, cum merge treaba cu Julien?

Greg îmi adresează un zâmbet dezolat. Întreb cu inocență:

— Treaba cu Julien?

— Nu te mai fandosi! Nu sunt prea talentată în general, dar știu să ghicesc când se întâmplă ceva între doi oameni. Iar aici se simte atracția de la zece kilometri!

Iau o înghițitură fierbinte. Trei bătăi ușoare în ușă îmi întrerup tulburarea. Greg îi deschide ușa lui Julien, care intră urmat de o pală de aer rece.

— Am așteptat ca Noé să doarmă adânc, ne explică el punând pe masă un babyphone. Ei, sunteți gata să pierdeți?

Facem o partidă după alta, cu hohote nebune de râs și confidențe până ce simțim că ne ia somnul. Când Marine ațipește pe scaun, cu cărțile în mână, este vremea să ne despărțim. Sunt pe cale să-mi pun căciulița, când ea își revine, fără să-și dea seama măcar că fusese absentă.

— Am câștigat? ne întreabă ea.

— Bineînțeles! o minte Julien încheindu-se la geacă.

Satisfăcută, ea se ridică și mă cuprinde în brațe ca să mă sărute.

— Ați fi foarte drăguți amândoi, șoptește ea.

O sărut pe obraz și sar în ceața rece.

— Așteaptă, te conduc, propune Julien strecurându-și brațul sub al meu.

Rulota mea e la celălalt capăt al parcării. Mergem încet.

— Așadar, se interesează el, nu regreți că ai acceptat să călătorești cu grupul?

— Ba da, este foarte neplăcut să întâlnești mereu oameni atât de insuportabili.

— Ai dreptate. Marine și Greg sunt total dezagreabili.

— Nu pot să-i sufăr. Dar cel mai rău este organizatorul, stai, cum îl cheamă?

Dă din cap cu convingere.

— Ah, da, tipul cu băiatul, Julien! Sunt total de acord cu tine, nici eu nu-l pot suferi…

— E oribil, mereu vrea să-ți facă un serviciu. Cine sunt oamenii ăștia care vor să-i ajute pe ceilalți cu orice preț? E îngrozitor.

— Da. Ar trebui reintrodusă pedeapsa cu moartea.

Izbucnesc în râs. Am ajuns în fața ușii mele. Ceața ne înfășoară ca o vată. Julien se întoarce spre mine fără să-mi dea drumul la braț.

— Am auzit ce ți-a spus Marine, murmură el.

Luată pe neașteptate, mă bâlbâi:

— Și-a pus asta în cap. Nu știu…

— Poate că vede lucruri pe care alții nu le văd, îmi strecoară el privindu-mă în față.

Inima mea începe să galopeze. Îmi desprind încetișor brațul.

— Noapte bună, Julien.

— Noapte bună, Anna. Vise plăcute.

În momentul în care mâna mea atinge mânerul, o simt pe cea a lui Julien mângâindu-mi tandru obrazul. Deschid ușa și mă închid în rulotă, cu trupul cuprins de frisoane.

CRONICILE LUI CHLOÉ

François m-a rugat să-l ajut pe Louis să facă exerciții de exprimare în scris. Sora lui nu-i prea dotată la franceză, iar mama s-a lăudat cu rezultatele mele bune. N-aveam deloc chef să-mi petrec o jumătate de zi cu un copil de nouă ani, până în momentul când tatăl lui mi-a propus o sumă frumușică. „Cheful" meu nu costă mult.

Ne-am instalat în rulota lor, Louis și-a scos caietul și l-a deschis la ultima pagină. O poezie de Prévert aștepta acolo ca să-i imaginăm continuarea.

— Ce vrei să povestești? l-am întrebat.

Mă fixa cu ochii săi negri ca și cum n-ar fi înțeles întrebarea. Ideile mi se îngrămădeau în minte, aveam tentația să iau pixul și să mă substitui lui, să continui poezia, să scriu altele noi.

— Nu știu, mi-a răspuns el.

— Ai înțeles poezia?

Băiatul a negat din cap, înroșindu-se. La vârsta lui, eu umpleam maculatoare întregi cu gândurile mele. Când mă întrebau profesorii ce vreau să fac când voi fi mare, răspundeam „să scriu povești".

I-am explicat lui Louis ce i se cerea și a început să redacteze, ascunzând cuvintele scrise cu brațul.

M-am uitat în jur. Louise, întinsă pe burtă în pat, se uita la un serial pe telefonul tatălui său. Françoise curăța morcovi, iar François îi tăia în rondele.

Părinții mei găteau împreună. Când se întorcea de la serviciu, tata se ducea în bucătărie, lângă mama, își dezbrăca haina, își scotea cravata și pregătea cina împreună cu ea. Mă așezam lângă ei și îi ascultam cum își povesteau întâmplările din acea zi. Râdeau mult. Tata o lua adesea în brațe, se sărutau, fiecare îi dădea celuilalt să guste din felurile de mâncare. Adesea am revăzut aceste imagini,

închizând ochii, seara, înainte de-a adormi. Încercam să găsesc un motiv. O fetiță de zece ani nu poate înțelege că părinții ei se despart de vreme ce se sărutau cu o zi mai înainte.

Am pus întrebări, răspunsurile au rămas vagi. Luni întregi, de fiecare dată când auzeam cheia învârtindu-se în broască, speram că s-a întors tata. Voiam să-i aud vocea în salon, să-i văd haina pusă pe spătarul scaunului, voiam să simt mirosul deodorantului său în baie. Voiam ca familia noastră să fie iar completă.

Lily avea cinci ani, nu-și dădea seama. N-am auzit-o niciodată cerând să-l vadă pe tata. N-am văzut-o niciodată plângând. Îmi amintesc de câteva crize de furie, se trezea noaptea țipând, își bătea prietenele la școală, i se împotrivea mamei, dar asta n-a durat mult.

Tot n-am înțeles ce i-a despărțit, dar am renunțat la gândul de a-i revedea pe tata și pe mama râzând și invitându-se reciproc să guste din mâncare.

— Am terminat!

Louis a întors caietul spre mine, satisfăcut. Părea să fi înțeles cerințele, continuarea poeziei era coerentă, rimele erau la locul lor, scrisul era…

Scrisul.

Pixul albastru.

Mi-a urcat sângele în obraji. N-aveam nici o îndoială. În fața mea, cu un zâmbet mare pe buze, micul meu poet anonim îmi aștepta părerea despre versurile lui.

ANNA

Când am plecat la drum, în urmă cu aproape două luni, adăugasem pe lista mea mintală de activități plimbarea cu caiacul prin fiorduri. Era genul de vis despre care îți spui că nu se va realiza vreodată, fiind prea nebunesc.

E o nebunie.

Tocmai o facem.

Înainte de a pleca, le-am întrebat pe fiicele mele cine vrea să se urce cu mine. Fiecare a arătat-o pe cealaltă. Am fost deci lansate la apă în bărci individuale și acum încerc singură, de zece minute, să îmblânzesc pagaia.

Lily este în frunte, înaintează într-un ritm bun, fără să se îndepărteze de instructor și de restul grupului. Caiacul ei este urmat de o dâră care se ondulează și despică apa transparentă a Mării Norvegiei.

Chloé este lângă mine. Cu siguranță că i-a fost milă când m-a văzut dând înapoi în loc să înaintez. Soarele se reflectă în buclele ei roșcate, nu-și revine din extaz.

— Stai, vreau să fac poze, spune ea, punându-și vâsla deasupra caiacului. Își scoate aparatul foto din geanta etanșă.

— Fii atentă să nu cazi.

— Stai liniștită, mă descurc.

Caiacele noastre s-au oprit, zgomotul făcut de pagaia ce plonjează în apă cedează locul liniștii. Liniștea absolută. Liniștea plină de îngrijorare. Îmi aud inima bătând, simt furnici pe obraji. În jurul nostru, munții întunecați se rotesc, cu căciulile lor albe. Peisajul se reflectă în apa impecabil de netedă. Suntem minuscule. Răsuflarea mi se accelerează.

— Și dacă aș începe o micuță criză de angoasă, aici, acum? îmi propune creierul emoțional.

— Nu, mulțumesc sincer, răspunde creierul meu rațional.

— Totuși, ea este pe mare, în mijlocul unor munți amenințători, departe de toți. Acum e momentul ideal!

— E drăguț din partea ta, dar ea încearcă s-o oprească.

— Prea târziu! Am trimis deja furnicăturile în degete și tahicardia.

— Atunci vei putea să le chemi înapoi, pentru că ea nu le va lăsa să treacă.

— Asta rămâne de văzut! Știi bine că eu câștig mereu. Hai, mai adaug câteva bufeuri de căldură.

— Ascultă-mă bine, pisicuțule. O vei lăsa să trăiască acest moment și-ți vei chema iute prietenii înapoi, altfel îți sparg nasul.

Chloé mă privește:

— Te simți bine, mamă?

— E în regulă, puișor. Totul este minunat.

O observ cum înregistrează panorama în cardul de memorie. Încetul cu încetul, inima mea își reia ritmul normal.

— Zâmbește!

Mă supun fără nici o greutate. Dacă n-aș risca să cad în apă, aș țopăi de bucurie că mi-am învins angoasa. Chiar dacă știu că n-a plecat prea departe și că așteaptă, ascunsă într-un ungher, momentul oportun ca să-mi aducă aminte că există.

— Ești tare frumoasă în poză! îmi strigă Chloé. Îmi faci și mie una?

Îmi apropii caiacul de al său, iau aparatul și-mi imortalizez fiica și zâmbetul ei care mi-a lipsit atât de mult.

— Hai, trebuie să mergem, să nu ne lăsăm așteptate!

Chloé își pune la loc aparatul și plecăm să ajungem din urmă grupul, pe cât de repede îmi permit competențele mele la vâslit. În

depărtare, siluetele sunt imobile, în afară de cea a lui Lily, care ne face semne largi cu mâinile. Încerc să accelerez, dar rezultatul este că deviez la stânga. Redresez caiacul și mă hotărăsc să fiu răbdătoare. Din stânga, simt cum mă privește Chloé.

— Ce-i? o întreb, întorcându-mi capul spre ea.

— Mamă, pot să te întreb ceva?

— Bineînțeles!

Ea face o pauză, ceea ce mă neliniștește, apoi se avântă:

— Acum când sunt mare, poți să-mi spui de ce l-ai părăsit pe tata?

ANNA

Prima oară, mi-a spart nasul.

Era cu două luni înainte de căsătoria noastră. S-a întors nervos de la lucru, nu mai înceta să bombăne contra șefului său, care-i făcuse reproșuri nejustificate. Încercam să-l încurajez, dar îmi respingea sec orice tentativă. Trăiam împreună de șase luni și descopeream o nouă fațetă a personalității lui, fiind obișnuită până atunci cu tandrețea și cu veselia. În primele săptămâni, mă întrebam, chiar dacă nu era prea drăguț, dacă un bărbat cu un caracter mai puternic nu mi s-ar potrivi mai bine.

Nu i-a plăcut faptul că încercam să-i caut scuze șefului său. Pumnul i-a plecat dintr-odată, n-am avut când să mă apăr. N-am avut timp să înțeleg ce se întâmpla.

Un nas spart sângerează mult. M-a implorat să deschid ușa de la baie. Apa curgea în chiuvetă, sângele meu se amesteca cu ea, eu fixam acest balet acvatic fără a reuși să schițez cel mai mic gest.

Mi-a cerut iertare. Era greșeala lui, n-ar fi trebuit s-o facă, n-o făcuse niciodată înainte. Mă iubea, mă iubea atât de mult încât ar fi vrut să moară.

Le-am spus tuturor că mă izbisem de-o ușă. Toată lumea râdea, nebună mai ești, Anna, ce, nu mai vezi ușile?

A făcut totul ca să-l iert. Își înmulțea declarațiile, era atent, tandru, îmi împlinea dorința de a fi iubită mai bine decât aș fi putut spera. Lovitura de pumn a ajuns o amintire. Un mic accident în drumul nostru, nu destul de important ca să ne împiedice să înaintăm.

A doua oară, a evitat fața.

Chloé avea trei luni. Ea avea nevoie în permanență de prezența mea și i-o ofeream cu bucurie. M-a întrebat dacă-l mai iubeam. El, acest tată atent, soț binevoitor, acest bărbat pe care mă credeam

norocoasă că l-am întâlnit, mi se părea că era așa de evident încât am răspuns, zâmbind din toată inima, „bineînțeles că nu”. N-am avut timp să continui, i-am simțit pumnul înfundându-se în burta mea care încă nu-și revenise.

A stat o lună la mama lui. Am fost categorică: niciodată nu voi mai trăi cu el. Mă suna de mai multe ori pe zi, nu răspundeam, îmi lăsa mesaje. Nu înțelegea ce i se întâmpla, îi era frică, frică de el însuși, nu voia să fie violent, dar nu se putea stăpâni, vinovăția îl consuma. A urmat o terapie, s-a apucat de sport. Mă iubea prea mult, se temea să descopăr că nu era chiar în regulă și să nu-l mai iubesc. Asta îl depășea, îi părea teribil de rău.

L-am iertat și multă vreme m-am felicitat pentru asta. Reușise să învingă monstrul care încerca să-i ia locul. Avea puncte slabe, dar cine nu are? Nici eu nu eram agreabilă în fiecare zi. De când lucram cu jumătate de normă la un restaurant, eram deseori obosită seara. Mi se întâmpla să-l resping, să uit să-i arăt că-l iubeam.

Îmi regăsisem sufletul-pereche, acest bărbat care știa totul despre mine, acest bărbat care mă făcea să râd, să vibrez, să visez.

Era într-o duminică dimineața, Chloé dormise la mica ei vecină, Ayna, Lily încă dormea. Avea cinci ani. M-am sculat să mă pregătesc, lucram de la ora 12. El rămăsese lungit în pat. M-a prins de braț.

— El are una mai mare decât a mea?

Nu înțelegeam despre ce vorbește, am crezut că-i o glumă, am râs. M-a tras brutal, am căzu pe pat, s-a așezat călare peste mine și m-a strâns de gât cu mâinile. Ochii lui mă țintuiau, nu-i mai recunoșteam. Mă zbăteam, dar era mai puternic decât mine. Strângea, strângea mereu. Nu mai puteam să respir. Îl vedeam pe omul pe care-l iubeam ucigându-mă. Mi-a dat drumul înainte de a-mi pierde cunoștința.

— Curvă nenorocită, o să mi-o plătești.

Îl loveam peste brațe, peste piept, îl zgâriam pe față, pe coapse. M-a lăsat să mă desprind, m-am rostogolit pe jos și m-am târât până la ușă. O groaznică lovitură de picior în coaste mi-a tăiat respirația. De cealaltă parte, o auzeam pe Brownie, cățelușa noastră, cum zgreapțănă.

M-a ridicat de păr și mi-a izbit capul de dulap. Eram năucită, dar reușeam încă să mă gândesc că mă va ucide. Eram terorizată. Mă gândeam la Lily și la Chloé, care s-ar trezi singure cu el. Cine îmi va găsi corpul fără viață? Lily? Chloé? Cum l-am găsit eu pe cel al mamei?

M-a lovit a doua oară, mai tare. Eram îndoită în două când s-a deschis ușa. Brownie s-a strecurat înăuntru dând din coadă, Lily era în pragul ușii, cu părul încâlcit, înspăimântată.

Am încercat să mă ridic ca s-o iau în brațe, el a fost mai rapid. Mi-a dat o ultimă lovitură cu piciorul în tibie și a strâns fața fiicei noastre între degete.

— Dacă spui ceva de asta, maică-ta o să plătească.

Am stat o săptămână la tatăl meu. I-am spus totul. Jeannette și cu el erau înspăimântați. Cine ar fi crezut că acest bărbat încântător, care se ridica împotriva nedreptății, era violent?

M-a rugat să-i acord o ultimă șansă. Va face un tratament, se va interna la spital, va găsi o soluție pentru ca asta să nu se mai repete vreodată.

Eu sunt cea care am găsit soluția pentru ca asta să nu se mai repete vreodată. El trebuia să plece.

N-a fost ușor, a încercat să mă șantajeze, să-mi stârnească mila, a recurs la amenințări contra lui, contra mea, contra fetelor. A plecat să locuiască la mama lui, la Marsilia. Când am intrat din nou în

apartamentul nostru, Brownie era moartă. Veterinarul mi-a spus că-i explodaseră ficatul și splina.

Îi zâmbesc lui Chloé, care vâslește privindu-mă. Așteaptă răspunsul meu.

— Ne-am despărțit pentru că nu ne mai înțelegeam, puișor.

CRONICILE LUI CHLOÉ

Am mai primit o poezie. Era pusă în locul obișnuit când ne-am întors la parcarea de rulote, după ce ne petrecuserăm după-amiaza la Nusfjord. O mică noutate: acum sunt două inimioare pe „i”. Dacă aș mai fi avut vreo îndoială, ea s-ar fi volatilizat.

Îți voi dărui bijuterii,
Flori pentru casa ta,
Parfumuri care te vor înnebuni
Chiar lângă Milano se va-ntâmpla[21],

Voi face un regat
Unde dragostea va fi rege
Unde dragostea va fi lege
Unde tu vei fi regină[22].

Se pare că inspirația micului Louis s-a epuizat.

Am intrat prima în rulotă, încântată de fotografiile făcute în satul de pescari. Căsuțele roșii și galbene se reflectau în apele placide ale micului fiord, totul părea o ilustrată.

Primul meu gest a fost să verific dacă-mi răspunsese Kevin la mesajul trimis chiar în dimineața aceea.

„Mă întorc în curând, sper să ne vedem. Mă gândesc adesea la tine. Pupici.”

Mi-a trimis un răspuns, care era foarte clar:

„Lasă-mă-n pace”

Am aruncat telefonul pe banchetă și am ieșit fără să spun o vorbă. Aveam nevoie de singurătate, ca să pot să mă gândesc. Am traversat

parcarea și am mers de-a lungul drumului, fără să știu unde mergeam. În jos, imaginea fiordului și a satului era o nebunie.

Pentru că ghinionul se hotărâse să mă însoțească, am dat peste Louise, așezată în iarbă, cu capul în mâini. Am mers mai departe încercând să fac cât mai puțin zgomot puteam, ca să nu mă audă, dar pacostea asta are auzul fin. A tresărit și s-a uitat la mine.

— Ce faci aici? am întrebat-o.

— Nimic.

— De ce ții mâna la gură?

— Fără motiv, când îți spun.

Era roșie de tot. Poate că ghinionul nu era acolo unde credeam. M-am așezat lângă ea:

— Ți-a căzut un dinte?

A dat din cap că nu și s-a încruntat. Am insistat.

— Atunci, ce-i? Arată-mi, n-o să poți trăi cu mâna la gură.

A ridicat din umeri, iar ochii i s-au umplut de lacrimi.

Încetișor și-a coborât mâna și masacrul a apărut.

Fața Louisei arbora o mustață maronie de toată frumusețea.

— Ce-i asta?

— Păi, am vrut să mă epilez, dar ceara era prea fierbinte. Așa că am o crustă.

Am încercat să nu râd de ea. Vă asigur că am încercat. Dar ar fi trebuit s-o vedeți, cu figura ei aiurită și cu mustața ei de crustă. Nici voi n-ați fi rezistat.

Am scos un râs înfundat, mut, stăpânit care ar fi putut rămâne așa, dacă Louise n-ar fi pufnit la rândul ei. Problema este că asta i-a întins crusta, a durut-o, atunci a râs și a gemut de durere în același timp, apăsând mereu cu degetele pe colțurile gurii. Nu mai puteam să lupt. A urcat din rărunchi, mi-a distrus barajele de compasiune, a

explodat, un râs nebun zgomotos, puternic de te doare burta și-ți curg lacrimile. Louise țipa de atâta râs.

Când am reușit să ne liniștim, după câteva minute, eram lungite în iarbă și aveam fețele ude.

M-am așezat la loc și mi-am șters fața:

— Ai noroc, e la modă.

— Ca și sânii mici, mi-a răspuns ea.

Poate că nu-i chiar așa de neinteresantă.

Întorcându-ne la parcare, ne-am purtat ca și cum n-am fi stat la discuții o oră. Diego era afară și fuma, m-am dus la el. Cuvintele pe care mi le spusese despre părinți și copii îmi rămăseseră în minte.

— Cu moralul scăzut? m-a întrebat.

— Merge, totuși. Și dumneavoastră?

— Mă simt bine, mai bine decât sărmanul Edgar, care doarme tot timpul. Sper că n-o să ne părăsească înainte de-a ajunge acasă.

I-a fost probabil milă de ochii mei holbați și a zâmbit.

— Ei, ce te necăjește? O problemă de dragoste?

— Se poate spune și așa…

A tras lung din pipă și a expirat fumul, privind spre fiord.

— Știi, fetițo, dacă aș putea să-mi retrăiesc viața știind tot ce am învățat, aș fi mult mai fericit. Deseori ne necăjim pentru lucruri mărunte. Ceea ce credem că-i negativ nu-i neapărat așa și viceversa.

— Cum adică?

— La douăzeci și doi de ani am avut un accident grav de bicicletă. Aveam mai multe fracturi, dar ceea ce mă durea cel mai tare a fost faptul că nu puteam merge în seara aceea la un bal la care mă gândeam de multe zile. Trebuia să mă întâlnesc acolo cu o tânără care-mi plăcea mult, Lucie. Toată ziua am încercat să-i conving pe medici să mă lase să ies din spital, dar în zadar. I-am blestemat.

Lucie s-a apropiat de un tânăr din satul vecin și nu mi-a mai răspuns la scrisori. Eram disperat, credeam că viața mea e distrusă. Peste o lună am întâlnit-o pe Madeleine a mea. În același an, fratele meu, de care eram foarte apropiat, a fost numit director al fabricii de sticlă în care lucra. Era o mare bucurie, nimeni din familia noastră nu atinsese vreodată acest nivel. El începea serviciul mai devreme dimineața și îl termina mai târziu, dar nimic nu-i putea știrbi entuziasmul. Într-o seară, în drum spre casă, a ratat un viraj. A murit pe loc. Exemple ca astea am cu zecile. Dacă nu m-aș fi rănit, n-aș fi cunoscut-o pe soția mea. Dacă fratele meu n-ar fi fost avansat, poate că ar fi trăit mai mult. Toată viața judecăm ce ni se întâmplă, ne bucurăm, ne plângem. Totuși, n-o să știm decât în ultimul moment dacă era cazul să ne bucurăm sau să ne plângem. Nimic nu-i bătut în cuie, totul evoluează. Nu fi tristă azi, căci ceea ce ți se întâmplă poate este o mare fericire.

Am ascultat cu atenție vorbele bătrânului, înțelepciunea lui era comunicativă, apoi m-am întors la rulotă întrebându-mă dacă era un lucru bun sau rău ce-mi spusese el.

ANNA

E miezul nopții. Pentru ultima oară vedem soarele la ora asta. Mâine o să părăsim Bodo și o să trecem iar de cercul polar.

Rulotele sunt instalate într-o parcare din vârful unei coline sub care se văd orașul și marea. Fetele și cu mine am vrut să profităm la maximum de priveliște. Stând pe stâncă, la adăpost de frig sub o plapumă moale, admirăm spectacolul magic al soarelui care refuză să se ducă la culcare. Nici nu vorbim. Emoția n-are nevoie de cuvinte.

— Pot să stau cu voi? întreabă vocea lui Julien din spatele nostru.

— Stai în locul meu, sunt moartă de oboseală! răspunde Lily ridicându-se. Noapte bună!

— Și eu la fel și trebuie să scriu pe blog, adaugă Chloé, după care mă sărută pe obraz și își urmează sora.

Ezit dacă să le imit, dar n-aș vrea să-l jignesc pe Julien. A rămas înfipt lângă mine, pare să ezite, atunci ridic plapuma și se instalează alături de mine.

— Acolo e insula Landegode, mă informează el arătându-mi cu degetul munții care acoperă parțial soarele.

— Poți să-i spui că ne deranjează?

— Să văd ce pot face, răspunde el serios.

Își lipește babyphone-ul de gură.

— Alo, Landegode, aici directorul general al Centrului de Păstrare a Frumuseții Lumii. Am primit plângeri, căci sunteți parcată drept în fața soarelui, v-aș fi recunoscător dacă v-ați găsi un alt loc, altfel voi fi obligat să vi-l trimit pe cel mai bun agent al meu, doamna Anna, ca să vă pedepsească. Și vă pot spune că ea nu glumește deloc. Vă amintiți de Atlantida? Ei bine, ea a pedepsit-o. Vă urez o seară plăcută!

Își pune aparatul în buzunarul jachetei și se întoarce spre mine.

— S-a aranjat, își strânge lucrurile și pleacă.

— Foarte bine, domnule director Julien. În cel mai rău caz, dacă nu se supune, îi vei putea face o figură de jiu-jitsu.

Zâmbește. Lumina aurită îi face ochii să scânteieze. Mă privește drept în ochi, nu reușesc să mă întorc. Încetul cu încetul, zâmbetul său dispare, ochii săi îmi parcurg obrajii, coboară pe gură, îmi mângâie buzele. Îndelung. Îndelung. O căldură vagă îmi cuprinde corpul, Julien își apropie încet fața de a mea, dorința mă împinge spre el, dar îmi dau brusc seama că am putea fi văzuți. Atunci îmi îndepărtez capul și ne cufundăm amândoi în contemplarea soarelui de la miezul nopții.

LILY

30 mai

Dragă Marcel,

Sper c-o duci bine!

Știi, cred că mama i-a spus niște lucruri despre mine lui Françoise, e prea ciudat, ea a venit să mă vadă ca să-mi spună să nu mă dau bătută, căci hărțuirea este ceva grav, când era la școală și ea era un țap ispititor. Mi-a povestit viața ei, la început o ascultam ca să-i fac plăcere, pe urmă o ascultam pentru că era interesant. I-am explicat că eu nu eram hărțuită, că nu-mi păsa că gemenele mă agasau, mi-a răspuns că așa spunea și ea, dar că în realitate asta-i făcea rău. Ca și mie. Nu credeam că i s-a întâmplat așa ceva. Atunci, am întrebat-o cum a făcut și mi-a spus două șiretlicuri. Ți le scriu, căci nu se știe niciodată, ți-ar putea fi de folos cândva.

Primul: dacă un alt caiet se poartă rău cu tine și ți-e frică de el, imaginează-ți-l bolnav de gastroenterită.

Al doilea: în loc să-i răspunzi răutăcios (sau să nu-i răspunzi deloc), trebuie să-i zâmbești larg și să-i faci un compliment. Nu văd cum poate asta să te-ajute, dar Françoise mi-a jurat că are efect.

Când a plecat, a venit soră-mea să mă vadă, cred că a auzit totul, dar n-a spus nimic. Nu mai termina să vorbească despre starea vremii, despre drumul care era atât de frumos, se vedea că vrea să-mi spună ceva, dar nu reușea și până la urmă a reușit. Mi-a mărturisit că nu gândește cu adevărat lucrurile pe care mi le spusese data trecută, că e bucuroasă că are o soră și că e și mai bucuroasă că acea soră sunt eu. Am încercat să nu zâmbesc prea mult, nu trebuie

să creadă că sunt o soră ușor de manipulat, dar i-am răspuns totuși că și eu sunt bucuroasă că sora ei sunt eu.

De fapt, la întoarcerea acasă, trebuie să-mi aduci aminte să caut un magazin de unde se poate cumpăra brunøst. Este o brânză maronie, are un pic de gust de caramel, e așa de bună c-aș putea să mănânc numai asta toată viața. Uite, îți pun puțină pe pagină, gustă și-o să-mi spui ce crezi.

Haide, te las, tocmai ne-am oprit să vedem o cascadă, sper ca de data asta să fie somoni care sar (și poate și urși).

Te pup, Marcel!

Lily

P.S.: nu știu cine a inventat toate cuvintele astea ciudate din norvegiană, cu ø, cu å și cu æ, dar după părerea mea el nu bea numai apă.

CRONICILE LUI CHLOÉ

— Îți place de Julien?

Mama nu se aștepta la întrebarea asta. M-a pus s-o repet.

Suntem la bordul feribotului care ne duce la Vevelstad, stăm pe punte și un bol de supă ne încălzește mâinile. Facem slalom printre insulițe, peisajul este grandios, cu nori mari și albi care plutesc pe cer.

Mama ia o înghițitură.

— De ce mă întrebi asta?

— Nu știu, am impresia că-ți place. Nu-i așa?

Ridică din umeri, dar aerul ei jenat nu mă poate înșela.

De când l-a părăsit pe tata, nu i-am pus niciodată o întrebare de felul ăsta. N-o făcusem pentru că nu voiam să cunosc răspunsul.

Bineînțeles că aș vrea s-o văd fericită. Dar tata n-ar suporta asta. Mi-a mărturisit-o de mai multe ori.

După șapte ani, singurul lui obiectiv rămâne reînvierea sentimentelor mamei. De fiecare dată când vorbim la telefon, îmi spune de scrisorile pe care i le trimite, de rugămințile pe care i le adresează cuiva despre care nici măcar nu este sigur că îl aude, îmi povestește amintirile lui, vocea îi tremură, îi simt disperarea, mi se strânge inima. Se simte singur, departe de femeia vieții lui, departe de fiicele lui. Asta mă omoară.

Știu că într-o bună zi ea va găsi pe cineva. Știu că acela nu va fi tata. Este groaznic să știi că fericirea unuia din părinții tăi va începe s-o distrugă pe a celuilalt.

Mama place bărbaților. Văd cum o privesc. Am văzut bilețele cu numărul de telefon strecurate sub ștergătorul de parbriz. L-am auzit pe gardianul de la supermarket spunându-i că este încântătoare. Îmi imaginez că i s-au întâmplat niște lucruri în acești șapte ani. Capricii,

aventuri trecătoare. Niciodată n-a lăsat să se vadă nimic. Este prima dată când am o îndoială.

Am remarcat cum îl privea pe Julien. Poate să spună ce vrea, dar este ceva în minus când îi privește pe Edgar sau pe Diego.

După mai multe secunde de gândire, a sfârșit prin a-mi răspunde:

— Îmi place, mă face să râd. Pe tine nu te face să râzi?

— Mamă, nu-mi mai răspunde la întrebări cu întrebări, e enervant.

— Păcat, trebuie să-ți pun una. Te-ar deranja să trăiesc în cuplu?

— Cu Julien?

— Cu oricine, termin-o cu Julien.

M-am gândit.

De două luni, certitudinile mi-au fost răsturnate. Am petrecut mai mult timp cu mama decât de-a lungul ultimilor ani. Tata merită să fie fericit, ea de asemenea. Fie singură, fie cu un altul.

— Poate că ar fi ceva mai greu la început, am admis. Dar m-aș obișnui.

Ea a zâmbit, eu am adăugat o precizare:

— Dar, te rog, nu cu bărbatul care șoptește la urechea rulotelor în cămășile lui de pădurar!

ANNA

Aveam unsprezece ani când tata mi-a prezentat-o pe Jeannette. Mama murise de trei ani.

El a venit după mine la școală și m-a anunțat că vom lua masa la restaurant. Noi nu mâncam niciodată la restaurant.

Muncea mult în acea vreme, adesea dormeam la bunica. Ne formasem o carapace din obișnuințele noastre, la ea aveam impresia că nimic rău nu mi se putea întâmpla. Toate serile semănau între ele. Mă întorceam acasă, îmi puneam papucii, îmi plăcea să fie un pic uzați, alunecau mai ușor pe pardoseală. Bunica îmi pregătise gustarea, un pahar de lapte cald, o clătită sau o gofră cu zahăr pudră, pe care-l făcea singură măcinând zahărul tos. Când mai cădea pe mușamaua care acoperea masa, îl luam cu vârful degetului și-l sugeam cu mare plăcere. Pe urmă, îmi făceam temele și, dacă aveam timp înainte de-a pregăti cina, rezolvam cuvinte încrucișate. Mă lăsa uneori să completez careurile, dar de obicei aveam sarcina să caut definițiile în dicționar. Treceam în bucătărie. Aveam șorțul meu, roșu cu flori mov. Aduceam ingredientele pe care mi le cerea, mă lăsa să bat ouăle, să întind aluatul, să ung cu unt tăvile. Mi-era frică întotdeauna când trebuia să aprind cuptorul, scăpăram chibritul, apoi îl apropiam de găurică în timp ce bunica apăsa pe buton pentru a da drumul la gaz. Până să fie gata coptura, mergeam să-mi pun pijamaua în timp ce ea închidea obloanele, apoi ne instalam pe canapea să ne uităm la jocurile de la televizor. Casa se umplea de mirosuri sublime, burta îmi chiorăia. Stăteam mult de vorbă în timpul cinei. Îmi plăcea când bunica îmi povestea amintirile ei, îmi plăcea să aflu ce fel de fetiță era, îmi plăcea să-mi vorbească despre părinții ei, despre bunicul, care murise cu cinci ani în urmă. Mai mult decât orice, îmi plăcea să-mi vorbească despre mama, despre

copilăria ei, despre cum râdea și despre seara aceea de decembrie în care îi anunțase că eu eram în burta ei. Aveam voie să citesc înainte de a adormi. Bunica redecorase în întregime camera mamei după gustul meu. Am ales tapetul și mobila împreună. Mă săruta de trei ori pe obraji, apoi îmi spunea „Noapte bună, draga mea Nana" și era bună pentru că buni era acolo.

În seara aceea trebuia să dorm la ea, dar tata mă aștepta în fața școlii. Am trecut pe acasă, el și-a dat din belșug cu parfum, apoi am mers la restaurant. Era o masă de trei persoane, dar n-am bănuit nimic până la sosirea ei.

Purta o bluză lungă roșie și un zâmbet stingher. Mi-a întins un pachet, tata m-a îndemnat să-l deschid fără întârziere. Era un caiet.

— Tatăl tău mi-a spus că scrii poezii.

Am mâncat un biftec din carne tocată, cartofi pai și o înghețată cu ciocolată, nu era prea grozav. Jeannette era agreabilă, vorbea mult, ca și cum n-ar fi vrut să lase loc jenei. Era divorțată și nu avea copii, zâmbetul ei devenea discret când vorbea despre asta. Lucra la creșa unei grădinițe, îl cunoscuse pe tata în sala de așteptare a unui doctor. Ea își scrântise glezna dreaptă, el – încheietura stângă, au văzut în asta un semn.

La desert, și-a pus mâna peste cea a tatei. El și-a retras-o încetișor.

Ne-am spus la revedere pe trotuar, ea mi-a șoptit că era bucuroasă că m-a cunoscut, i-am răspuns că și eu eram. În mașină, tata m-a întrebat ce părere am despre ea, nu l-am mințit: părea drăguță și avea ochi frumoși.

De multă vreme nu mai fluierase la duș, eram bucuroasă pentru el. M-a strâns tare în brațe înainte de a merge la culcare.

— Noapte bună, draga mea, mi-a spus.

— Noapte bună, tată, i-am răspuns zâmbind.

A închis ușa camerei mele, iar eu m-am strecurat în pat și am plâns toată noaptea.

ANNA

— Alo, Jeannette?

— Draga mea, ce mai faci? Papoute, vino aici, e Anna la telefon!

Aud vocea tatei în timp ce se apropie de telefon…

— Întreab-o dacă a primit mesajul meu, îi spune el lui Jeannette.

— Stai să pun pe difuzor, răspunde ea.

— Anna, ai primit mesajul meu? repetă el cu gura lipită în mod evident de microfon.

— L-am primit, îmi pare rău, n-am găsit timp să vă sun…

— Cu atât mai bine, totul e în regulă, răspunde mama mea vitregă. Ultima oară când am vorbit, erați în insulele Lofoten, mai sunteți acolo?

Le povestesc ultimele etape, despre soarele de la miezul nopții, despre caiac, ei cer tone de amănunte.

— Ne gândeam să mergem în Italia în prima noastră călătorie cu rulota, dar tu ne faci să ezităm, îmi spune tata.

— Nu ne împiedică nimic să le facem pe amândouă…

— Ah, asta-i iubita mea Poupoune! râde el înfundat.

— Iuhuu, sunt și eu aici! intervin eu înainte ca lucrurile să degenereze. Vă recomand Scandinavia, peisajele sunt diferite la fiecare kilometru parcurs, ești pur și simplu uluit. Cunosc chiar pe cineva care v-ar putea însoți.

Minutele următoare sunt consacrate planificării viitoarei lor călătorii, sunt extrem de entuziaști. Până la urmă, tata se întoarce la treburile lui, nu fără să-și fi reînnoit recomandările în legătură cu vehiculul său.

— Și fetele? se interesează Jeannette.

— Sunt bine, am impresia că le redescopăr, e o adevărată plăcere să stai cu ele.

— Ai făcut într-adevăr bine că ți-ai urmat gândul, draga mea. Ai vorbit cu ele?

— Nu. Încă nu. Te las, trebuie să merg la spălătorie, nu mai avem nimic curat.

— Bine, sărută-le mult pe fete din partea mea. Și te îmbrățișez tare, tare mult. Știi, mi-e dor de tine.

— Și mie la fel. Te pup tare, Jeannette.

LILY

1 iunie

Dragă Marcel,

Cum o mai duci, amice? Nu-mi răspunde, n-avem timp, trebuie să-ți povestesc o chestie așa de țicnită că până și mie mi se pare țicnită.

Ne plimbam liniștite prin Trondheim, vizitam Old Town-ul, Chloé fotografia fațadele istorice și podul Gamle Bybro, când deodată i-a venit o idee care ar fi fost mai bine să nu-i vină. Voia să meargă la Ikea, pentru că-i păcat să vizitezi Scandinavia fără să vezi un magazin Ikea. A fost cât pe ce s-o împing în apă. Eram deja sătulă să colind magazinele din Franța, eram în fundul prăpastiei.

Mama era de acord cu ea, în zadar am încercat să le fac să-și schimbe părerea, le-am repetat că este un magazin suedez și deci ar fi trebuit să mergem să-l vedem în Suedia, am văzut că argumentele mele n-aveau greutate. Și nu spun asta pentru că mama s-a îngrășat cu două kile.

Ikea în Norvegia e același lucru cu Ikea din Franța, numai că, pentru oamenii de aici, denumirile produselor înseamnă cu adevărat ceva.

Am făcut turul magazinului, am vrut să mă așez pe un pat așteptând ca ele să termine, dar am citit în ochii vânzătorului că ar fi mai bine să mă car. Privirea lui n-avea nevoie de traducător.

Cred că ele s-au uitat la FIECARE articol de pe FIECARE raft. Era cât pe ce să sar de pe dulapul Sniglar, când am reperat ceva ce mi-a readus pofta de viață. Nu-mi venea să-mi cred ochilor, totuși nu sunt

niște mincinoși, așa că am chemat-o pe Chloé să vină să vadă, iar ochii ei au zis același lucru ca și ai mei.

Ei bine, nu vreau să-ți pun răbdarea la încercare, văd că nu mai reziști tensiunii, de parcă am fi la sfârșitul unui episod din *Ce feste dezumflate*. Eram deci la raionul de rame și de afișe, erau o mulțime, de toate mărimile, de toate formele, era chiar și un panou mare pe care puteai pune douăzeci de fotografii, mă amuza faptul că o puseseră pe aceeași de douăzeci de ori. Fotografia asta e chestia țicnită. Mi-a picat fisa că o văzusem deja undeva, dar mi-au trebuit mai multe minute ca să-mi aduc aminte unde.

Ești gata, Marcel? Atenție, e o chestie tare, să nu te doară burta!

OK, îți spun.

Este fotografia soțiilor lui Edgar și Diego. Două femei nu prea tinere care râd în fața unui lac, sunt ele, fără nici o îndoială.

Îți jur că povestea asta e prea ciudată, nu reușesc să înțeleg, dar am hotărât, împreună cu Chloé, că o să facem o anchetă. Suntem bune detective, am jucat de multe ori Cluedo[23].

De altfel, am început să ne gândim și nu sunt o sută de soluții.

Unu mic: Ikea a furat fotografia Madeleinei, și a Rosei și asta este foarte, foarte, foarte grav, mai ales că este o publicitate mincinoasă, pentru că în realitate ele au murit.

B mic: Edgar și Diego nu le cunosc pe femeile din fotografie, și asta este foarte, foarte, foarte grav, pentru că eu nu mai înțeleg nimic.

Dar nu te îngrijora, Marcel, o să găsim soluția, toate vin la timpul lor pentru cine se scoală de dimineață.

Te pup
Lily

P.S.: azi-dimineață, l-am luat de mână pe Noé în timp ce ne uitam la titirez, și el mi-a dat voie.

CRONICILE LUI CHLOÉ

Voiam să procedăm discret ca să descoperim secretul acestei fotografii. Din nefericire, se pare că nu suntem niște detective prea grozave. Bunicuții au înțeles de îndată ce am cerut să revedem fotografia cu chipurile soțiilor lor.

— De ce-o vreți? ne-a întrebat Edgar.

— Doar ca să nu le uităm, i-am răspuns.

M-a privit cu neîncredere. A intervenit Lily:

— Am găsit aceeași fotografie la Ikea.

Edgar s-a încruntat:

— Asta ce înseamnă?

— Asta înseamnă c-am încurcat-o, a replicat Diego.

— Aha.

Ne-au invitat să intrăm, ne-am așezat pe banchetă. Lily și-a pus ochelarii de soare, credea că e mai impresionantă.

— Ce știți voi?

Am explicat că găsisem o fotografie identică pe un panou, cei doi mă ascultau cu capul plecat. Deodată, Diego s-a sculat, a luat fotografia înrămată și a pus-o pe masă.

— Este adevărat, nu sunt Madeleine și Rosa, a admis el, tremurându-i vocea.

— Oprește-te, nu spune nimic! a strigat Edgar.

Prietenul său l-a calmat punându-i mâna pe umăr și a continuat:

— Era prea dureros să le vedem chipurile în permanență, de aceea am optat pentru o imagine neutră în cazul în care ar vrea cineva să le vadă.

Lily și-a coborât ochelarii și s-a încruntat.

— Nu mai bateți câmpii! Ne credeți sărace cu buhul?

Edgar a aprobat:

— E adevărat că explicația ta nu stă în picioare. Povestește-le totul, cred că putem avea încredere în ele.

— Sigur că puteți! am promis eu.

După ce ne-a servit cu câte un pahar cu suc de portocale, Diego ne-a dezvăluit povestea lor.

De la decesul soției sale, fiul său era îngrijorat știindu-l singur și insista să vină și el în Canada. Bătrânul refuza: nu voia să fie o povară. Dar nu voia nici ca acesta să-și facă griji, de aceea, în urmă cu trei luni, se mutase într-un azil de bătrâni.

— A fost dureros să-mi părăsesc căminul care-mi adăpostea toate amintirile, a oftat el. Dar acesta era prețul pentru liniștea băiatului meu.

Acolo l-a întâlnit pe Edgar, care locuia în camera de alături de la decesul soției sale, survenit aproape cu un an mai devreme. El nici nu putuse să aleagă: fiica sa și ginerele hotărâseră că nu mai putea rămâne acasă la el după ce dăduse foc cuptorului cu microunde când își pregătea macaroanele.

Cele două singurătăți s-au unit. Nisipul din clepsidră se scurgea încet, zilele se târau una după alta, conversațiile bâzâiau monoton. Nu mai așteptau decât un lucru: eliberarea.

Aceasta n-a apărut așa cum și-au imaginat-o, ci sub forma unei rulote.

— Directorul căminului a venit să-și etaleze noua achiziție în fața angajaților și a rezidenților, a povestit Edgar. Observam spectacolul din curte, era senzația zilei. La un moment dat, au dispărut cu toții înăuntrul clădirii. Am profitat de ocazie ca să admirăm bestia mai de-aproape. Atunci totul a basculat.

Cheia era în contact și actele, pe tabloul de bord. Diego s-a așezat la volan, Edgar, pe scaunul de alături. L-au văzut pe director în

oglinda retrovizoare, fugind mult timp după ei, încă mai râdeau de asta.

Nu plănuiseră nimic. N-aveau unde să meargă. Aveau doar o rulotă ultimul răcnet și inimile bătându-le nebunește.

— Am condus ore întregi fără nici o țintă, a continuat Diego. Eram entuziasmați ca niște copii. Din fericire, aveam geanta la mine, cu ochelarii, medicamentele și cardul bancar. Ne-am oprit când s-a aprins semnalizatorul de benzină, dar era imposibil de deschis blestematul de rezervor. Din fericire, a venit un om să ne ajute. Cu o cămașă în carouri.

Julien tocmai își începuse noul periplu. A simțit imediat că ceva nu era în regulă. Bunicuții i-au mărturisit totul. Impresionat de povestea lor, le-a explicat că a doua zi trebuia să-i întâlnească pe alți excursioniști cu rulote pentru o călătorie în Scandinavia. Le-a propus să se alăture grupului, cu condiția să-și anunțe familiile.

Edgar a povestit continuarea:

— Ne-am gândit toată noaptea. Dimineața, după ce ne-am cumpărat haine, i-am sunat pe copii de pe telefonul lui Julien. Fuseseră anunțați de director. Fiul lui Diego își făcea sânge rău pentru noi; fiica mea, în ceea ce-o privește, era nebună de furie pentru rulotă. Ne-au implorat să ne întoarcem, am spus c-o s-o facem. Dar n-am precizat când.

Lily își scosese ochelarii și le sorbea cuvintele.

— Deci nu era călătoria pe care trebuia s-o faceți cu soțiile voastre? a întrebat ea.

— Nu chiar, a răspuns Edgar. Rosa mea nu putea suferi frigul și lui Madeleine nu-i plăcea să călătorească. Atunci când Julien ne-a vorbit de excursie, ne-am gândit că ar fi cel mai frumos mod de a ne încheia șederea pe pământ. În fond, n-am mințit cu adevărat: când o să le reîntâlnim, sunt sigur că au să ne felicite.

Am rămas tăcuți mult timp. Ei – pierduți în amintiri, noi – înecate în surpriză.

— Dar asta nu explică fotografia! am exclamat eu până la urmă.

Edgar a dat din cap:

— În dimineața în care ai venit să bei o cafea cu noi, tocmai o cumpărasem de la Ikea, la Stockholm. Era alibiul perfect ca povestea noastră să fie crezută, ne temeam să nu trezim bănuieli.

Diego a intervenit:

— Înțelegeți, n-am furat niciodată în viața mea, nici măcar un timbru! Am senzația că sunt un evadat, mă aștept să apară poliția în orice clipă, era cât pe ce să am un atac atunci când vameșii ne-au controlat mașinile. Ne trebuia un scenariu solid, nu trebuia să vorbim despre cămin, am ajustat doar puțin povestea. Doi văduvi care fac voiajul organizat pentru soțiile lor e un scenariu care nu i-ar face pe oameni să pună prea multe întrebări. La urma urmei, n-avem nici o veste, nu știm dacă au reușit copiii să tempereze lucrurile sau dacă Interpolul este pe urmele noastre. Mărturisesc că nu-i neplăcut, ne spunem adesea că de multă vreme nu ne-am simțit atât de vii. Totuși, ne temem să nu fim descoperiți.

A tras mult aer în piept, apoi ne-a privit cu teamă:

— O să ne denunțați?

Lily s-a încruntat:

— Nu sunt o pârâcioasă.

Diego a început să râdă, fiind imitat de îndată de acolitul său. Soră-mea a făcut la fel, se ținea cu mâinile de burtă. Fără să mă aștept, vocea mea s-a înălțat lângă ale lor și am râs în cor în hohote minute întregi.

Mai târziu, când ne-am despărțit, m-am gândit că noi, oamenii, am fi în mare încurcătură dacă n-am fi înzestrați cu puterea de a râde. Am fi obligați mereu să ne dăm pe față emoțiile adevărate.

ANNA

Copiii s-au culcat, chiar și cei mai mari. Tema serii de azi este „Adevăr sau provocare”. Cei mai mulți dintre noi au încercat să se eschiveze inventând ocupații extrem de urgente, dar entuziasmul lui Julien le-a transformat în ocupații secundare.

Temperatura fiind mai blândă, ne-am instalat afară, departe de vehicule. Noaptea nu va veni decât foarte târziu. Genunchii celor mai friguroși sunt protejați de pături, lumânările sunt aprinse și toate paharele, în afară de cel al Marinei, sunt pline cu aquavit, rachiul local. Încep să mă clatin numai mirosindu-l.

Julien învârte roata pe care a fabricat-o, ca să hotărască soarta Françoisei, iar ea se oprește la „provocare”. Trage unul din bilețelele pe care am scris provocările și întrebările.

— Trebuie să spui o glumă cu accentul din Québec.

Françoise se gândește un timp, susține că nu știe nici o anecdotă, apoi își dă drumul.

— O pisică intră într-o farmacie și spune „aș dori un sirop pentru tusea mea”[24].

Își ridică fruntea, evident mândră de ea. Aștept continuarea, pe urmă înțeleg că a terminat. Îmi trebuie câteva secunde ca să mă prind. Mă uit în jurul meu, incredulitatea se citește pe toate fețele.

— Știi că n-ai folosit accentul din Québec? o întreabă François pe soția sa.

— Știu, dar nu cunosc decât accentul din Marsilia! Gluma mea n-a fost bună?

— Ba da, ba da! o asigurăm cu toții în cor.

Satisfăcută, trage o dușcă de alcool și învârte roata pentru Greg.

— Adevăr!

Trage un bilet, Greg așteaptă întrebarea cu teamă.

— Povestește-ne ultimul tău vis.

— Ah! spune el, vizibil liniștit. Noaptea trecută, am visat că mergeam singur pe o străduță întunecată, magazinele erau închise, nu erau nici o mașină, nici un avion, nici o pasăre. Nu știam unde merg și, deodată, a apărut o blondă frumoasă, aureolată de lumină, m-a luat de mână cu blândețe, am urmat-o și nu mă mai simțeam rătăcit. Erai tu, Marine, dragostea mea.

Marine izbucnește în râs.

— Ei bine, dragul meu, poți să spui adevărul! N-o să mă supăr.

— Bine, de acord. Am visat că mâncam un hamburger pe un tobogan și un iepure îmi prezicea c-o să plouă.

Trage un bilet fără să aștepte reacțiile noastre.

— Edgar, adevăr! Povestiți-ne cea mai frumoasă amintire.

Bătrânul inspiră lung, cufundarea în memorie pare să-i fie dureroasă.

— Cel mai frumos moment din viața mea a fost întâlnirea cu Rosa. Aveam douăzeci și cinci de ani. Mergând la lucru, treceam în fiecare dimineață prin fața școlii unde preda ea. Zâmbea mereu, cu acel zâmbet care te încălzește când tremuri. Mi-au trebuit trei luni ca să îndrăznesc s-o salut de departe, încă trei ca să îndrăznesc să intru în vorbă cu ea. Am așteptat-o într-o seară, la ieșire, cu un buchet de trandafiri, și m-am oferit s-o conduc. Nu locuia departe, dar am mers pe jos. Când am ajuns la casa ei, ea știa totul despre mine și eu nimic despre ea, deci i-am propus să facem același lucru și a doua zi. N-o să uit niciodată privirea ei din clipa în care m-am apropiat de ea, cu florile în mână. Niciodată.

Tristețea coboară deasupra mesei noastre. Diego își pune mâna pe umărul prietenului său. Cu o gură de alcool îmi alung nodul din gât.

— Edgar, e rândul tău să învârți roata! strecoară Julien.

Bătrânul se execută, Marine trebuie să îndeplinească o „provocare”.

— Citați zece titluri de cântece înlocuind un cuvânt cu un altul.

Ea nu se gândește deloc, bănuiesc că a scris ea însăși cerința asta. Unul câte unul, numărându-le pe degete, enumeră titlurile.

— Scula mea, lupta mea
Voi merge până la capătul sculei
Dă-mi scula ta și ia-o pe-a mea
A întărta scula
Scule, vă iubesc
Micuța sculă vioaie
Scula pianistului
E greu, e greu să fii o sculă
Când n-ai decât scula
Sculă, ridică-te

Se întrerupe, cu un zâmbet mândru pe buze. Diego trage din pipă în tăcere, Edgar se uită în altă parte, Françoisei sprâncenele îi ating părul și soțul ei este stacojiu. Greg este amuzat, nu mă pot împiedica să-l imit.

Pe urmă vine rândul meu.

— Adevăr! strigă Marine desfăcând biletul. Care este persoana pe care o găsești cea mai atrăgătoare de la această masă?

Râd înfundat, convinsă că-mi joacă o farsă. Dar nu.

— Julien, răspund eu înainte de a-mi dispărea curajul.

— Ah! Eram sigură! strigă Marine.

— Să precizăm că alegerea este limitată. Edgar și Diego sunt foarte simpatici, dar întrebarea se referea la atracție. François și Greg sunt căsătoriți, nu rămânea decât Julien.

Numitul Julien e bosumflat. Mi-am înțeles greșeala:

— Ah, nu voiam să spun că tu nu mă atragi, Julien! Explicam doar de ce te-am ales, asta nu înseamnă că…

Mă întrerup, justificările mele îmi agravează situația. O dușcă de aquavit îmi reduce vinovăția la tăcere. Marine râde cu lacrimi. Eu învârt roata.

Pe parcursul unei ore, Edgar l-a imitat pe Jacques Chirac, Greg și-a îmbrăcat chiloții peste pantaloni, Diego ne-a povestit cum a fost prima dată, Françoise a interpretat o reclamă pentru un deodorant, François și-a despicat bărbia încercând un salt periculos, Marine a curățat un măr cu dinții, eu am mărturisit cea mai mare minciună pe care am spus-o, Julien a făcut turul campingului imitând un urs flămând și numeroase alte provocări și adevăruri s-au perindat.

Sticla e goală, noi suntem plini. E rândul Marinei să spună care a fost cea mai mare rușine pe care a trăit-o.

— Bine, v-o spun pe scurt, mergeam pe stradă, toată lumea se uita la mine, îmi spuneam că făcusem bine punându-mi fusta înflorată, o cam făceam pe frumoasa, mergeam de parcă aș fi fost un fotomodel, doar că, după câteva momente, fotomodelul și-a dat seama că avea fusta prinsă în chiloți și că i se vedea fundul.

Toată lumea izbucnește în râs imaginându-și scena, eu încerc să-i dau curaj:

— Se întâmplă des să ai fusta prinsă în chiloți…

— Da, replică ea, dar se întâmplă des ca și hârtia igienică să se fi prins? Și ca ea să fluture în spate ca o trenă?

Râsetele își dublează intensitatea, al meu explodează, mă doare burta și aerul fals vexat al Marinei, care se luptă să nu ni se alăture, nu rezolvă nimic.

— Bine, e rândul tău! mi se adresează ea fără să aștepte să ne calmăm. Provocare!

Extrage un bilet și-l citește:

— Trebuie să-ți săruți vecinul din dreapta pe gură.

Întorc capul să verific dacă vecinul meu din dreapta a rămas același ca în urmă c-un minut, evident că este Julien.

Devenim brusc serioși.

Mă aplec spre el fără să mă gândesc și îl pup pe obraz.

— Pe gură! articulează cu greu Françoise.

Ricanez. Gândurile mele par să fie o ușă turnantă, dar una care mai are puțină judecată.

— Arată-mi biletul, Marine.

Se face că nu aude.

— Marine!

— Ce-i?

— Arată-mi biletul, te rog.

— Ce bilet?

— Încetează. Ai inventat cerința.

— Aiurea.

— Știi că, dacă minți în timp ce ești însărcinată, copilul tău o să aibă peste șase kilograme la naștere?

— Aiurea.

— E adevărat, intervine Julien foarte serios. Și o să aibă nasul de lemn.

Nu mă pot opri să râd și nici el. Edgar se ridică și mai încet decât de obicei.

— Mă retrag în apartamentele mele! ne declară el între două sughițuri.

— Dar Anna n-a îndeplinit cerința! se revoltă Marine.

Mă ridic la rândul meu adresându-i un zâmbet larg.

— Merg și eu să mă culc, noapte bună tuturor!

Julien mă imită. Apoi Françoise și François. Marine rămâne jos, cu brațele încrucișate. Mă aplec spre ea și îi înconjur gâtul cu brațele.

— A fost o tentativă bună.

— O să reușesc până la sfârșitul călătoriei, mormăie ea.

— Ești într-adevăr adorabilă.

— Mda. Ai noroc că țin la tine.

Îi spun câteva cuvinte la ureche, fața i se luminează și scoate un mic țipăt de bucurie. O îmbrățișez și mă îndrept spre rulota mea. Pământul se clatină. Un braț se strecoară sub al meu. Julien.

— Te conduc, se pare că sunt urși flămânzi pe-aici, șoptește el.

— Ai dreptate, sunt și oameni din Québec cu accent de Marsilia.

Traversăm parcarea încercând să mergem drept, braț la braț, apoi el și-l retrage pe al său când ajungem în fața ușii.

— Ei, noapte bună, murmură el.

— Noapte bună, Julien.

Îmi caut cheia în buzunarul hainei, el nu pleacă. Ridic ochii spre el, mă privește cu un aer grav. Mâna i se lipește delicat de obrazul meu și-l mângâie cu degetul mare. Închid ochii. Când îi deschid, el îmi zâmbește, se întoarce și se îndreaptă spre vehiculul său. Lăsându-ne aici, pe mine, beția mea și dorința mea.

CRONICILE LUI CHLOÉ

Când ne-a spus mama că vom merge pe Drumul Atlanticului, nu înțelegeam de ce era așa de entuziasmată. Acum știu.

Este un drum lung de opt kilometri care pășește peste ocean sprijinindu-se câteodată pe niște insulițe. Alternează deci poduri și recife, cu o panoramă a valurilor, a fiordurilor și a munților. Mergeam cu mașina pe mare. Apa dansa în jurul nostru, stropii de apă împroșcau parbrizul, mama conducea încet ca să profităm la maximum, dar acest maximum nu era suficient. Ajungând la capăt, am făcut cale-ntoarsă ca să luăm o doză dublă.

Eram la a treia trecere când a sunat telefonul. Era tata. Am răspuns eu.

— Cucu, tata! N-o să ghicești unde suntem!

— Salut, puișor, spune-mi totul, după vocea ta pare frumos!

I-am descris peisajul în direct, îi dădeam toate amănuntele, voiam să fie și el puțin cu noi. Ofta de dorință. I-am promis c-o să-i trimit o mulțime de fotografii.

— Frumos din partea ta, puișor. Ei bine, poate nu-i momentul, dar te-am sunat ca să-ți spun ceva.

Mi-am astupat cu un deget urechea liberă ca să-l aud mai bine.

— E ceva grav?

— Nu, nu te îngrijora. Doar că…

A tras îndelung aer în piept. Mi-era frică.

— Doar că, până la urmă, n-o să cer să-mi fiți încredințate.

— De acord, am răspuns. Cred că-i mai bine, mai ales că putem veni des să te vedem, acum când ai o casă mare!

— E ceva mai complicat…

— Cum adică? Ce e complicat? Nu ne luai la tine pentru că aveai o casă prea mică, acum poți s-o faci, care-i problema?

L-am auzit aspirând zgomotos.

— Îmi pare rău, puișor, aș vrea așa de mult să vă primesc de mai multe ori pe lună, în realitate totdeauna am vrut asta…

— Atunci, de ce n-o faci?

Vocea mea devenise ascuțită.

— Pentru că nu mă lasă mama ta.

A șoptit ultima frază, de-abia s-a auzit, dar mi-a sfâșiat inima. M-am uitat la mama, mâinile îi erau crispate pe volan.

— De ce? am întrebat.

— Habar n-am. Mă lupt de ani de zile să vă văd, dar ea nu vrea. Promite-mi că n-o să-i spui nimic, draga mea, asta n-ar face decât să agraveze lucrurile. Mă tem să nu mă împiedice chiar și să vă sun.

— Te las, tata, te sărut mult.

— Promite-mi!

N-am promis. Am închis strângând din dinți. Fixam valurile, doream ca ele să se dezlănțuie, să se sfărâme de stânci, să fie la unison cu ce simțeam eu. Mama rămânea mută. Am încercat să fiu și eu la fel, să nu-l trădez pe tata, dar n-am reușit. Vocea mea a agresat-o.

— De ce-ai făcut asta?

— Ce-am făcut?

— De ce l-ai împiedicat pe tata să ne vadă? De ce nu vrei să mergem la el?

Ea și-a pus mâna pe coapsa mea.

— Draga mea, eu…

— La naiba, deci e adevărat? El spune adevărul?

Urlam. Vederea mi se încețoșa. Așteptam să-mi spună că-i vorba de o neînțelegere, că el se înșală, că ea nu m-a lipsit intenționat de tatăl meu de-a lungul acestor ani, dar nu asta a spus.

— O să oprim ceva mai departe, o să discutăm despre toate astea. N-am vrut niciodată să te fac să suferi…

— Nu-mi pasă de explicațiile tale! N-o să te iert niciodată pentru ce ne-ai făcut!

Lacrimile mele țâșneau, îmi curgeau pe față, pe gât, dar nu-mi îndepărtau disperarea. Lily și-a întors capul spre mine și și-a înfipt privirea în ochii mei:

— Chloé, ai uitat? Tu chiar ai uitat că tata o bătea pe mama?

ANNA

Muzica e dată la maximum în rulotă. Eu și fetele cântăm în gura mare repertoriul lui Francis Cabrel[25]. Tot auzindu-mă că-l ascultam când erau mici, au învățat cuvintele pe de rost.

Ne pregătim să intrăm pe legendarul Drum al Trolilor. Am făcut un mic ocol, dar nici nu putea fi vorba să-l ratăm. La primul viraj am închis muzica, ne-am oprit vocile și răsuflarea.

Drumul este teribil de îngust și merge pe coasta muntelui, e amețitor. La dreapta, ne însoțește un torent furios.

— Ah, uită-te! exclamă Chloé.

Mi-a spart un timpan, dar nu-i nimic. În fața noastră, părând să iasă din stânca întunecată, o imensă cascadă se aruncă în gol. Este maiestuoasă.

Chloé își pune capul pe umărul meu. De la discuția noastră de alaltăieri, este mai tandră decât oricând. N-am intrat în amănunte, dar i-am răspuns la întrebări. Niciodată n-a bănuit nimic și este răvășită. Imaginea ei despre familia noastră s-a spart în bucăți. Am greșit păstrând secretul. Și Lily a ținut să-mi arate că este de partea mea și mi-a dăruit un pumn de pietricele „foarte delicate”, ca atunci când era mică. Nu-mi imaginasem că și-ar putea aminti acea scenă. Totuși, ea n-a uitat nimic.

Virajele strânse se țin lanț, nu mai știi unde să te uiți, într-atât de magnific e totul. La dreapta, semeția stâncii ascuțite, la stânga, golul și, jos de tot, valea înverzită.

Trecem de două cascade puternice care coboară în goană din munte la câțiva metri de noi. A treia ne lasă cu gurile căscate. Apa se rostogolește, sare dintr-o stâncă în alta, cade, se cufundă în gol, scuipând în trecere nori de spumă cu un vuiet asurzitor. E așa de frumos că-mi vine să plâng.

— Vă iubesc, își dă drumul Chloé.

— Și eu vă iubesc, răspund eu.

— Și eu la fel, spune Lily.

Atunci, chiar în acea clipă, mă cuprinde un bufeu de fericire. Suntem în fața unui spectacol excepțional, într-un loc magic, ne simțim bine, suntem împreună. Ce bine am făcut că am ieșit din bula mea.

LILY

5 iunie

Dragă Marcel,

Ce mai faci? Eu sunt în regulă, numai că am mâncat cârnăcior cu ren deoarece credeam că-i cârnăcior curent. Asta-i reclamă mincinoasă, când am descoperit șmecheria, mi-a venit să vomit.

Am vizitat o stavkirke în Urnes, e o biserică din lemn în picioare. Văd că nici tu nu prea înțelegi ce înseamnă asta, ceea ce mă liniștește. Închipuie-ți că toată lumea a râs când am întrebat dacă lemnul se așeza când era obosit. Deci, pentru cultura ta generală, află că sunt numite așa pentru că au fost folosiți stâlpi pentru a construi pereții, nava și acoperișul. Vezi câte lucruri înveți de la mine? Pe scurt, am vizitat-o, e cea mai veche din Norvegia, e chiar mai veche decât bunica, de aceea i-am vorbit cu dumneavoastră. Era cu adevărat foarte frumoasă pentru vârsta ei, chiar dacă înăuntru era îngust, dar am ieșit repede pentru că Noé prefera să stea afară.

Ne-am așezat pe iarbă, ne uitam la fiord, nu spuneam nimic, nici nu era nevoie. Știi, eu îl iubesc mult pe Noé. În afara familiei mele, este pentru prima dată când iubesc atât pe cineva care nu este un animal. Nu minte, e drăguț și mi se pare amuzant. Deunăzi, scotea niște sunete caraghioase, am râs și el a continuat, sunt sigură că o făcea anume că să mă audă râzând.

Mama nu vorbea prea mult cu Julien, stătea cu Chloé, care era tristă. Nu voia să spună de ce, dar până la urmă nu s-a putut opri, pentru că durerea face mai mult rău înăuntru decât în afară. În fapt, a aflat de pe Facebook că iubitul ei Kevin are o nouă prietenă, nu-ți mai spun în ce stare este. De atunci, încearcă să nu se gândească la

asta, dar văd bine că nu reușește, altfel n-ar spune tot timpul că nimeni n-o s-o iubească niciodată, că este nulă, urâtă, proastă și că o să rămână singură-singurică.

Pe deasupra, aflând ce-i făcea tata mamei, starea i s-a înrăutățit, este convinsă că bărbații n-au alt rost decât să te facă să suferi. Poate că n-ar fi trebuit să-i povestesc, dar de ani întregi o tot aud repetând că totul e din vina mamei, săracul tata și așa mai departe, așa că m-am hotărât că-i cinstit să restabilesc adevărul.

Se pare că mama credea că uitasem pentru că eram foarte mică, dar, când îți vezi mama plină de sânge pe față, pot să-ți spun că nu uiți asta. Nu l-am revăzut prea mult pe tata de atunci, dar de fiecare dată încerca să afle dacă-mi aduc aminte. Probabil i se părea ciudat că nu eram la fel de drăguță cu el cum era Chloé. Poate nu par așa, dar în nici un caz nu mă las păcălită.

Când am plecat de la biserică, pe vapor, Chloé a început să plângă. Nu prea știu ce să fac când se întâmplă asta, deci n-am făcut nimic, dar, când ne-am întors în rulotă, te-am scos de sub pernă, te-am deschis la data de 1 mai și i-am dat să citească.

Ai văzut, Marcel, poate că nu voi progresa la mate în călătoria asta, dar o voi face în surioritate.

Te rog să primești salutările mele distinse.

Lily

P.S.: am un fir de păr la subsuoara stângă.

CRONICILE LUI CHLOÉ

Lily mi-a dat să citesc o pagină din jurnalul ei, dar n-am înțeles totul, se adresează unui anumit Marcel.

Iată ce a scris la 1 mai.

Dragă Marcel,

Trebuie să-ți vorbesc despre sora mea, Chloé. Mă rog, ți-am vorbit deja de ea, dar aici o s-o fac și mai mult.

Sora mea este persoana pe care o cunosc de cel mai mult timp, imediat după mama și tata, asta înseamnă că sunt ani în șir de când ne suportăm. De asta ne certăm des, și din cauză că este enervantă. Protestează, plânge, țipă, ocupă baia timp de o oră dimineața, mă crede proastă și nu vrea niciodată să ne jucăm prefăcându-ne că vorbim curent englezește. Totuși, aș fi putut fi sora unei ucigașe în serie sau a unei profesoare de mate, deci nu mă plâng prea mult.

Are o mulțime de calități, și nu numai fizice.

Joacă bine teatru: dacă ai fi văzut-o ieri, când i-a spus mamei că-i însărcinată, eram gata-gata să-i dau premiul Iulius Cezar[26]*.*

Este drăguță: se preface că nu vede facturile pe care mama le ascunde în dulap (ca și mine) și vine mereu să mă întrebe dacă mă simt bine înainte de a se culca.

Este inteligentă: a câștigat un concurs de compunere anul trecut și are mereu note bune la liceu. Pe deasupra, știe să spună alfabetul râgâind.

Este generoasă: într-o zi mi-a dat un cartof pai.

Nu știu cum de nu vede toate astea, din moment ce pentru mine sunt mai evidente decât ochii sau părul ei. Știi, când mă satur să fiu trăsnită, cum spun cei de la școală, aș vrea să fiu ca ea. Dar, dacă-i spui asta, va trebui să te arunc pe foc.

Te pup, Marcel
Lily
P.S.: Mathias te salută.

Am fotografiat pagina, mă tem că n-am s-o cred adevărată când o să mă gândesc iar la ea. Lily a venit lângă mine în pat.

— Nu știam că gândești asta despre mine, i-am spus.

— Îi cerusem lui Marcel să nu-ți spună, ce pârâcios mic.

Am zâmbit. N-a mai vorbit, dar am primit mesajul. Pagina asta însemna „te iubesc”, pe care ea nu știa să-l spună.

M-am gândit iar la poemele lui Louis, naive, simple, copiate, dar de o sinceritate dezarmantă. Scrisori anonime, care nu așteptau un răspuns.

Un băiat de nouă ani și o fată de doisprezece tocmai mi-au dat o lecție. Poți iubi fără să ceri reciprocitate.

ANNA

Când Marine a bătut la ușa rulotei azi-dimineață, am înțeles imediat. Avea ochii roșii și își ținea mâinile pe burtă.

— Plecați?

N-a putut să răspundă. A dat din cap și a izbucnit în lacrimi. Am invitat-o înăuntru.

— De acord, dar nu stau mult, s-a smiorcăit ea, trebuie să-l ajut pe Greg să facă ordine. Nu vrem să plecăm la drum prea târziu. O să ne revedem?

Fetele s-au dat jos din pat, Lily avea o figură nemulțumită.

— Bineînțeles c-o să ne revedem! Toulouse și Biarritz nu sunt prea departe unul de altul!

— De ce nu terminați călătoria? a vrut să știe Chloé.

— Mi-a trebuit ceva timp să mă obișnuiesc cu ideea că o să am un copil, dar acum sunt pregătită. Vreau să mă întorc acasă ca să le spun tuturor și să pregătesc totul.

Marine le-a strâns pe fiicele mele în brațe.

— Ce dor o să-mi fie de voi!

M-am alăturat lor străduindu-mă să nu plâng.

— A fost așa de plăcut să ne întâlnim, am murmurat și am simțit mâna Marinei strângându-mi brațul.

Chiar înaintea plecării lor, am mers să ne luăm rămas-bun. Tot grupul era adunat în rulota lor. Cerul era îmbufnat, cum era și normal.

A durat mult până au pornit. Îmbrățișările nu mai conteneau, promisiunile se înlănțuiau, amintirile se iveau. Se simțea sfârșitul.

Aveam impresia că-mi iau rămas-bun de la prieteni vechi. Fără ei, n-o să mai fie la fel. Lily a lăsat să-i scape că cei mai buni plecau

primii, Françoise s-a făcut că se supără, toată lumea a râs. Râsul este cel mai bun înlocuitor al lacrimilor.

Până la urmă, vehiculul lor s-a îndepărtat. Pe locul lui, era un gol imens. M-am întors la rulota noastră ca să-mi păstrez cât de cât moralul. De-abia intrasem și telefonul îmi anunța un mesaj nou. Era de la Marine.

„Am uitat să-ți spun: multă fericire cu Julien!"

Deja îmi lipsea.

Ziua a continuat cu vizitarea orașului Bergen. Lui Lily i-a plăcut la nebunie cartierul Bryggen, cu casele sale colorate lipite unele de altele și străduțele al căror sol este din lemn, ea a decretat chiar că ar trebui acoperite toate străzile cu lemn, nu te-ar mai durea așa când cazi de pe bicicletă. Chloé nu mai înceta să se extazieze când am luat funicularul până în vârful unei coline care ne-a oferit o panoramă superbă a orașului; copila asta e făcută pentru călătorii. Am făcut o haltă la piața de pește, de unde ne-am cumpărat sendvișurile pentru prânz. Am crezut că Lily o să înceapă să plângă, când a văzut că le putem umple cu carne de balenă.

Fetele au adormit repede, eu nu reușesc. Mă gândesc la Marine, la Greg, la aceste persoane pe care le întâlnești din întâmplare și care au un impact mai mare asupra vieții tale decât cele cu care trăiești. Mă gândesc la drumurile astea care se încrucișează, la cele care se despart. La fiicele mele, care vor pleca într-o bună zi. În curând. Am nevoie de aer.

Iau telefonul și scriu un mesaj. Răspunsul vine instantaneu. Nici el nu reușea să adoarmă.

Îmi trag haina și cizmele și ies cu discreție. Julien este deja afară, pijamaua i se vede sub blugi.

— Care-i urgența? mă întreabă el.

— Un moment de descurajare.

Zâmbește:

— Ne plimbăm puțin?

— De acord.

Drumul nu-i luminat, dar lumina zilei se prelungește.

— Ce te deranjează?

— Să-mi văd fetele crescând. Știu că e o prostie, nu putem face nimic, dar, de fiecare dată când mă gândesc cum erau când erau mici, îmi vine să plâng. A trecut așa de repede…

— Te înțeleg. E adevărat că timpul zboară. Am impresia că Noé s-a născut ieri.

— Asta-i. Mi se pare că n-am trăit destul cu ele și deja mâine o să plece de acasă. Nu reușesc să mă obișnuiesc cu asta.

În momentul în care aceste cuvinte îmi ies din gură, conștientizez situația.

— Ah, scuză-mă, Julien, îmi pare rău! E așa de nepotrivit să mă plâng de fiicele mele care devin autonome…

— Ce-i drept, eu trăiesc mai degrabă îngrijorarea inversă, fiul meu n-o să fie, fără îndoială, niciodată autonom, n-o să plece de acasă, și asta mă împiedică pe mine să dorm. Dar te pot înțelege! Am și eu nostalgia lunilor în care el stătea în brațele mele fără să mă calce pe picioare.

Zâmbesc.

— Când Lily avea cinci ani, educatoarea ei ne-a anunțat că e autistă. Nu discuta cu colegii, nu vorbea aproape deloc, se juca cu pietricele și nu putea suferi să fie atinsă. M-am temut foarte tare, dar, după mai multe luni, specialiștii au rezolvat tulburarea. Gândindu-mă în urmă, cred că mi-era teamă mai ales să nu fie respinsă de ceilalți, dar și pentru că – și mi-e rușine de asta – n-ar fi fost o fetiță normală.

— Știi, nu-i așa de grav. Dimpotrivă. Când am primit diagnosticul lui Noé, pentru mine lumea întreagă s-a năruit. Mi-a trebuit ceva timp ca să accept: copilul meu nu va fi ca ceilalți. Ne temem de diferență, de aceea o respingem. Până la urmă, el mi-a arătat calea. Nu-i pasă de batjocură, este impermeabil la răutate. Nu suferă, cred chiar că este fericit. Bineînțeles că n-o să-l pot învăța niciodată să construiască vapoare din Lego sau să-și găsească o prietenă, dar este îndrăgostit la nebunie de titirezul lui, îi place să urmărească drumul lunii pe cer, este pasionat de fulgere. M-a învățat multe lucruri.

Mergem mai departe în tăcere. Îmi rumeg ignoranța, îmi diger prejudecățile, aș putea spune și eu că Noé m-a învățat multe. Fericirea fiicelor mele trebuie să fie singurul lucru care contează.

Propun să ne întoarcem, ne-am îndepărtat mult.

Julien nu răspunde. Se postează în fața mea și mă privește cu intensitate. Fața lui este la câțiva centimetri de a mea. Își pune mâna pe obrazul meu, degetul mare îmi, mângâie buzele. Ochii îi sclipesc de dorință. Se apropie, îi simt răsuflarea caldă pe piele. Mâna lui se strecoară spre ceafa mea și îmi intră în păr. Freamăt. Mă trage spre el și închid ochii când gura lui o găsește pe a mea.

CRONICILE LUI CHLOÉ

Tata suna mereu, eu nu mai răspundeam. A trimis un SMS ca să ne spună că e îngrijorat, că trebuie să-i dăm un semn de viață. L-am sunat și a aflat că eram în viață.

— Nu pot să vorbesc cu tine acum. Am nevoie de timp, trebuie să asimilez lucrurile.

La început a negat. Era fals, el nu era capabil să ridice mâna asupra cuiva, oricine ar fi, nu putea omorî nici o muscă, deci… Mama era cea care mințea, găsise alt mijloc de a ne separa. A început să plângă, s-a oprit când i-am dezvăluit că Lily își amintea perfect de amenințările lui.

— Nu s-a întâmplat des, a zis el.

— Nu des e deja prea mult. Și ai omorât-o pe Brownie! Mă dezguști.

M-a asigurat că s-a schimbat, că nu mai e același om, că și-a dat seama de greșelile lui. Vocea îi tremura. Nu și mie, dar inima da. Voiam să-l mângâi și să-l scuip. Mi-era ciudă pe el și îl plângeam. Am închis cerându-i să nu mă mai sune, o voi face eu când voi fi pregătită. Mi-a repetat că mă iubește. Am răspuns că și eu, dar nu cu voce tare.

Mama a fost de acord să mă plimb singură prin Bergen. M-am hotărât să iau autobuzul, parcarea pentru rulote este la o jumătate de oră pe jos și n-aveam chef să merg. În stație era Louise. Mi-am spus că, până la urmă, o jumătate de oră nu-i prea mult. De la râsetele noastre nebune din cauza mustății ei, ne înțelegem mai bine, dar nu într-atât încât să ne petrecem ziua împreună. Problema este că m-a văzut și a propus să meargă cu mine. Am făcut deci drumul împreună și tot restul de asemenea.

Am intrat în Byparken, e un parc mare plin de flori și de bănci, am taxat de țigări o gașcă de băieți. Era unul care se uita tot timpul la mine, asta mi-a făcut plăcere.

— Ai un tip? m-a întrebat ea când ne-am așezat.

— Aveam unul, dar s-a terminat.

— Nașpa. Deci terminat, chiar terminat de tot?

— Mda. S-a afișat pe Facebook cu o tipă.

— Oh.

— Mda. Dar tu ai un tip?

— Da, de trei ani, o să ne luăm anul viitor.

— Felicitări! Dar nu mă mir.

A ridicat sprâncenele, expirând fumul:

— Da? Dar de ce?

— Nu știu, se vede că ești o fată serioasă, căreia totul îi reușește.

A pufnit în râs, apoi și-a suflecat mâneca hainei.

— Îmi reușește așa de bine că am ratat.

O cicatrice proaspătă îi bara partea interioară a încheieturii. Mi-am aruncat țigara.

— De ce-ai făcut asta?

— Pentru că mă simțeam rău, aveam impresia că sunt în fundul prăpastiei și că n-o să reușesc niciodată să ies la suprafață. Cel mai rău e că mă învinovățeam pentru că toate mergeau bine în jurul meu: aveam un prieten adorabil, niște părinți de aur, note bune, dar, nu știu cum, mă simțeam goală. În sensul că nimic nu mă mai atrăgea. Era ca și cum aș fi fost închisă departe de ceilalți, singură. Nu cred că voiam cu adevărat să mor, în sfârșit, nu-mi dădeam seama. Voiam doar ca tristețea mea să se termine.

— Îmi imaginez că părinții tăi n-au văzut nimic, par să fie foarte ocupați cu serviciul…

— Glumești? Ei muncesc mult, dar sunt extrem de prezenți! Când am făcut prostia asta, au lăsat totul baltă ca să ne ducă în călătoria asta, știau că visam să văd aurorele boreale. Sunt convinși că natura mă poate ajuta, că banii pe care-i avem mi-au ascuns sensul vieții.

— Poți să le spui că mie tocmai lipsa banilor mi-l ascunde.

A râs, eu la fel. Viețile noastre sunt la antipozi una de cealaltă, banii nu sunt o problemă pentru ea, simte că este importantă pentru ambii ei părinți, are pe cineva care o iubește, totuși cuvintele ei le-aș putea spune și eu. Închisă în mine. Vidă. Singură.

Ne-am întors cu autobuzul, chiar înaintea cinei. De-a lungul întregului traseu, mi-am tot pus întrebări. Când am deschis ușa rulotei, mama mi-a zâmbit, iar Lily s-a repezit spre mine spunând că trebuie să-mi povestească neapărat ceva.

Poate că nu sunt cu adevărat singură.

Poate că-i doar o senzație.

Poate că-i timpul să-i fac o figură de jiu-jitsu acestei senzații.

LILY

8 iunie

Morn, Marcel.

Hvordan har du det? (asta înseamnă Salut, Marcel, ce mai faci, în norvegiană) (acum știu câteva cuvinte în germană, în daneză, în suedeză și în norvegiană) (sunt poligamă).

Eu sunt bine, dar sunt puțin tristă totuși. Călătoria va lua sfârșit în curând, ne mai rămân fix trei zile și vom părăsi Norvegia. Ți-aduci aminte cum credeam când mama își pierduse mințile la plecare? Acum aș mai vrea să dureze puțin, a trecut prea repede. Ar trebui să putem retrăi momentele noastre preferate. Dar n-ajută la nimic să scâncești, nu eu întorc clepsidra.

Am petrecut noaptea lângă cascada Langfossen, pe care mama voia neapărat s-o vadă pentru că e una dintre cele mai frumoase cascade din lume. E adevărat că era frumos, ea era foarte foarte foarte foarte foarte înaltă și se arunca în fiord. Cu toată apăraia asta care curgea, ai fi zis că-i soră-mea când plânge.

Pentru că era vreme frumoasă și urma să ne despărțim în curând, Julien a propus să dormim toți împreună, afară, înfășurați în pilotele de puf, el avea saltele din burete. Toată lumea a fost de acord, în afară de bunicuți, deoarece oasele lor sunt mai fragile decât solul, deci ne-am instalat lângă rulota lor pentru ca să fie totuși și ei nițel împreună cu noi. Era pentru prima dată când dormeam sub cercul liber, știi?

Eu eram între Noé și mama, care era lângă Louise, care era lângă fratele ei. Priveam cerul, împreună cu Noé, era noapte și nu chiar, stelele nu erau aprinse pentru că soarele nu era stins. Julien, care era culcat lângă fiul lui, spunea mereu glume și toți cei mari râdeau.

Apoi au început să spună povești de groază, o făceam pe viteaza, dar nu eram liniștită. Françoise ne-a povestit că o bătrână o urmărise pe stradă, până acasă, strigând-o „Michèle”, și, când a închis obloanele, ea se uita din grădină. Fix în momentul în care povestea asta, am auzit niște clănțănituri în apropiere, sângele mi s-a urcat la cap în sacul meu, nu-ți mai spun. După aceea nu le-am mai ascultat, l-am luat pe Noé de mână și i-am șoptit cântece, cred că i-au plăcut.

N-am dormit prea mult și dimineața nimeni nu se sculase, în afară de mama, care mersese lângă Julien pentru că el avea o pernă.

Știi, Marcel, n-o să-ți spun că acum îmi plac oamenii, totuși cu ei aș vrea să dorm în fiecare noapte.

Te pup

Lily

P.S.: am făcut cu Edgar un concurs de atingerea nasului cu limba, era cât pe ce să câștig, dar el și-a scos proteza.

ANNA

Pe hârtie, ideea mi se părea bună. Un mic marș pentru a ajunge într-un loc cu o priveliște inegalabilă era acceptabil, chiar tentant. Toată lumea mă asigurase: dacă ratam Preikestolen, faleza care domină Lysefjord de la peste șase sute de metri înălțime, însemna că-mi ratasem călătoria.

Toată lumea mă asigurase, de asemenea: ascensiunea era ușoară, la îndemâna primului venit.

În mod evident, nu sunt prima venită. După zece minute, aș dori deja să mi se aducă alți plămâni.

Fetele, în ceea ce le privește, înaintează ca și cum ar fi teren plat, mai că ar fluiera. Noé aproape aleargă. Și nu mai vorbesc de Louis, care se crede ogar.

Ei da, lacurile, cascadele și pădurile pe care le întâlnim sunt frumoase. Dar, dat fiind că Julien a decretat că era preferabil să facem ascensiunea noaptea pentru a evita mulțimea și a admira răsăritul soarelui, nu pot decât să-mi imaginez frumusețea lor. Nu este un întuneric total și suntem echipați cu lămpi frontale, dar tot ce văd sunt stâncile pe care calc.

După o jumătate de oră, Françoise cere o pauză. Îmi vine s-o sărut. François propune să așteptăm puțin.

Niciodată n-am fost prea sportivă. Munca mea cerea efort fizic, nu rareori mă întorceam acasă cu junghiuri după o zi grea de lucru. La douăzeci și cinci de ani, nu era o problemă, dar nu-i mai am. În ultimele luni, la restaurant, mi-am simțit rezistența clătinându-se. Îmi pierdeam suflul, aveam entorse în mod regulat. Probabil avem un capital de formă fizică și am ajuns la rezervă.

— Cum merge? se îngrijorează Julien.

— Merge bine, îi răspund eu, cu răsuflarea tăiată. Preikestolen ar trebui să-și merite reputația, altfel îl pocnesc peste bot.

Îmi întinde o ploscă, râzând.

— O să vezi, merită cu adevărat efortul. Aproape am ajuns.

Aproape.

Julien e un mincinos. Am tot timpul să-mi răsucesc de optsprezece ori gleznele, să cad de două ori, să cred că-mi dau duhul de un milion de ori și să am chef să-l împing pe Louis în gol de trei ori. Cărările abrupte iau locul colinelor de pietre, totul urcă, nu face decât să urce, nu-mi mai simt coapsele, pulpele, fesele, nu simt decât regretul că m-am sculat la ora unu noaptea pentru asta.

— Vrei să te ajut, mamă? îmi propune Chloé.

— Nu, de ce?

— Nu știu, pari obosită.

— Deloc, sunt în plină formă.

Sunt în plină formă pentru cineva care e pe cale să moară.

După zece minute, Lily încetinește pentru a ajunge în dreptul meu. Mă aștept să mă întrebe dacă am nevoie de un masaj cardiac, dar nu-i așa.

— Mamă, poți să duci și rucsacul meu? Îmi face rău la umeri.

Fibra mea maternă mi-o ia înainte, accept și îl iau.

— Dar ce greu e! Ce-ai pus în el?

— Am găsit o mulțime de pietricele frumoase, răspunde ea luând-o înainte în pas vioi.

Trei ore.

După trei ore de eforturi care ar fi trebuit să-mi aducă un titlu olimpic (sau o amputare), zărim faimoasa faleză. Preikestolen înseamnă „amvon”, căci vârful stâncii e plat ca o terasă. Mai sunt câțiva pași și pășim pe ea.

Cerul e mai senin decât la plecare, e de un albastru profund care îmi amintește de ochii lui Chloé. Doi oameni au dormit aici, în cort. Dau drumul celor două rucsacuri, apoi mă întind la pământ cu brațele încrucișate. Deasupra, câțiva nori dansează ușor. Chloé se așază lângă mine.

— Mamă, ridică-te, uite ce frumos e!

Mă ridic în momentul în care primele raze străpung orizontul.

— Lily, nu vii lângă noi?

Ea îi șoptește ceva la ureche lui Noé și vine.

Încetișor, soarele iese din ascunzișul său din spatele munților îndepărtați. Cerul arde, peisajul se acoperă de aur. Mai jos, fiordul se trezește. Vapoarele sunt minuscule, arborii – microscopici, vântul ne biciuiește fețele. E magnific. Se pare că a urca la Preikestolen îți schimbă viața. Că este o experiență răscolitoare, de neuitat.

Rămân puțin cu capul lui Chloé pe umăr, cu mâna lui Lily într-a mea și emoția mă cuprinde.

Fiicele mele.

Copiii mei.

Preikestolenii mei.

ANNA

— Vedeți, fetelor, călătoria asta era o metaforă a vieții!

— Ce este o metaforă? întreabă Lily.

— E un fel de comparație, o imagine, răspunde Chloé. De ce este o metaforă, mamă?

— Pentru că au avut loc spargerea, pana, atacurile de panică, certurile, revelațiile despre tatăl vostru, frigul, oboseala, teama, dar, până la urmă, o să ne rămână numai aurora boreală, baia în lacul înghețat, soarele de la miezul nopții, falsa sarcină, cascadele, fațadele colorate, râsetele noastre nebune, seara de karaoke, titirezul lui Noé, nopțile în trei, cântatul în gura mare din rulotă.

Fetele rămân tăcute un moment. Chloé îmi cuprinde gâtul cu brațele și mă sărută apăsat pe obraz. Lily zâmbește:

— Ai dreptate, mamă, e o metaformă frumoasă.

ANNA

E ultima noastră noapte înainte de traversarea cu feribotul care ne va readuce în Danemarca, apoi în Franța. Ne-am culcat târziu, după o seară cu toți împreună dedicată amintirilor. Lily și Chloé stăteau de vorbă în pat, am crezut că n-o să mai adoarmă deloc. Mai ales că eu am întâlnire.

Încetișor de tot, fiind atentă la respirația lor, mă extrag din pat, mă îmbrac și plec din rulotă. Julien încă n-a venit, îl aștept zâmbind fericită, am impresia că sunt de-o vârstă cu fiicele mele.

Când sosește, încărcat cu un sac mare, mergând în vârful picioarelor, e ca și cum aș fugi de la internat cu iubitul meu.

Ne-am hotărât să nu ne îndepărtăm prea tare, ca să-i putem auzi pe copii la nevoie. Găsim un loc liber la câțiva metri de vehiculele noastre și, după câteva minute, cortul nostru e gata, înzestrat cu un enorm sac de dormit, o sticlă de vin și ciocolată caldă. A adus chiar și perne, ca să ne menajăm articulațiile cervicale, care nu mai sunt foarte tinere.

Nu știu ce mă excită cel mai mult. Faptul de a ne ascunde, faptul de a fi departe de viața mea cotidiană sau Julien. După o singură cană de ciocolată, sărim unul pe altul cu aviditate, hainele zboară, mâinile lui îmi frământă corpul, limba lui mă devorează, pieile noastre se mângâie, mă simt frumoasă, mă lipesc de el și gem sub gâtul lui când pătrunde în mine.

— A fost magic, îmi șoptește Julien mângâindu-mi spatele.

— Ah, da, răspund eu fără suflu, extatică, cu fața strivită de pânza cortului și o piatră între coaste.

Ne petrecem noaptea vorbind, râzând, făcând dragoste. Mă cuibăresc în brațele lui, mă îndop cu tandrețea lui, cu vocea lui blândă, mă hrănesc cu el înainte de a pleca.

— Trebuie să plecăm, îmi șoptește el strângându-mă tare. Acuși se trezește Noé.

Îmi cufund fața în gâtul lui și mă revărs câteva secunde, apoi îmi întind încet picioarele dureroase.

— Am fost fericit făcând călătoria asta cu tine, murmură el ridicându-se la rândul lui.

Îi mângâi obrazul în tăcere. O mângâiere care înseamnă „și eu", dar nodul din gât nu mă lasă să vorbesc. O mângâiere care înseamnă că a fost cu adevărat bine. O mângâiere care înseamnă „pe curând".

CRONICILE LUI CHLOÉ

Ne-a fost greu să ne despărțim la Kristiansand. Trebuia să luam feribotul împreună ca să mergem în Danemarca și să ne întoarcem acasă, dar, în ultimul moment, mama a anunțat că voia să ne ducă, pe Lily și pe mine, la Oslo, care este la distanță de peste patru ore cu mașina. Drumurile noastre comune se despărțeau aici. Nu eram pregătită pentru asta.

Îmi place începutul relațiilor. Să întâlnesc oameni, să învăț să-i descopăr, să mă dezvălui.

Nu-mi place sfârșitul relațiilor. Să ne luăm rămas-bun, să nu ne mai vedem după ce am făcut un drum împreună.

L-am sărutat lung pe Diego și i-am mulțumit pentru sfaturi. Nu știu în ce măsură m-au influențat. Dacă aș fi avut un străbunic, aș fi vrut ca el să fie acela. Nu-l voi uita niciodată. Edgar părea obosit. Le-am promis că le voi scrie. Știu că nu-mi voi ține promisiunea, de aceea i-am sărutat încă o dată.

Françoise și François mi-au mărturisit că avusesem o influență bună asupra fiicei lor, că eram o tânără uimitoare. Am încercat să nu se vadă, tinerele uimitoare nu plâng, dar eram foarte emoționată.

Louise își aștepta rândul, puțin mai în spate. Se stăpânea, dar privirea îi era teribil de tristă. M-a sărutat de două ori, apoi, cu o voce tremurătoare, a adăugat:

— A fost fain că te-am întâlnit, parașuto.

Am strâns-o în brațe și am adăugat-o la prietenii mei pe Facebook.

Louis mi-a întins un plic. Nu l-am deschis în fața lui, dar știam ce conține. L-am sărutat pe frunte și i-am șoptit „Mulțumesc, micule poet”. S-a înroșit de tot și a râs înfundat.

Am înaintat spre Julien și Noé, care își luau rămas-bun de la mama și de la Lily.

Lily i-a șoptit ceva la ureche lui Noé, apoi i-a lipit un sărut pe obraz și s-a îndepărtat brusc spre restul grupului.

Mama încerca să zâmbească. Nu auzeam ce-i spune Julien, dar am observat cum li se atingeau mâinile. Bărbatul care murmură la urechea rulotelor mi-a promis că ne vom revedea repede, ei nu locuiesc departe de noi și Lily vrea să meargă să se joace cu Noé. N-am îndrăznit să-l îmbrățișez, așa că am spus doar că a fost bine și i-am lăsat singuri, gândindu-mă că-mi vor lipsi cămășile lui de pădurar.

Cu toții ne-au făcut semne largi cu mâna când rulota noastră a luat drumul spre Oslo. Mama a izbucnit în lacrimi. Lily la fel. Eu la fel.

ANNA

N-aveam chef să mă întorc acasă. Aveam chef să fac cale întoarsă, să urc iar până la Capul Nord, să reiau drumul, dar banii aproape s-au terminat. Va trebui să ieșim din această deghizare și să ne îmbrăcăm iar uniforma.

Chloé încerca să ne consoleze afirmând că n-ar trebui să fim triste, ci fericite că am trăit aceste momente. Lily a replicat că viața era o mare zgârcită dacă trecea așa de repede. N-am răspuns, în fond Chloé avea dreptate, încercam să fiu vioaie, dar nostalgia mă apăsa pe umeri. O să cunoaștem numeroase alte momente fericite, toate trei, nu mă îndoiesc. Dar acestea, cele pe care le-am împărtășit cu o Chloé de șaptesprezece ani și cu o Lily de doisprezece, nu vor mai fi. Ele sunt unice, diferite de cele precedente, diferite de următoarele. De-acum înainte nu mai sunt decât niște amintiri. De mai multe ori am încercat să fac o pauză, dar n-a mers. Nu mă voi sătura niciodată de ele.

Ca să ne oferim o prelungire de două zile m-am gândit la un articol pe care-l citisem despre un parc din Oslo.

După ce-am mers patru ore depănând amintirile, am ajuns la Oslo la începutul după-amiezii. Ne-a mai luat o oră să găsim un loc de parcare.

— Era mai bine când era și Julien cu noi, a spus Chloé.

M-am reținut să aprob cu convingere.

— Ăsta-i Vigelandsparken? întreabă Lily când trecem de poartă.

— Exact ăsta-i.

Urmăm drumul făcând pauze pentru a admira operele. Parcul este presărat cu sculpturi ale lui Gustav Vigeland, care au în comun reprezentarea femeilor, a bărbaților și a copiilor la dimensiune foarte mare și complet goi.

— E teribil, ai crede că-s adevărați! se miră Chloé.

Are dreptate. Fețele sunt expresive, corpurile sunt realiste. Sunt scene de viață, uneori amuzante, alteori sfâșietoare, ca acel bătrân care-și ține în brațe femeia slăbită, acel cuplu care-și primește pruncul, acea femeie care o consolează pe alta, cu mâna pe capul ei, acel copil furios, cele două doamne bătrâne, dintre care una își duce mâna la gură, ca și cum ar fi uitat ceva, cei trei oameni care formează roata vieții. Din fiecare operă se degajă o emoție, dar Lily, Chloé și cu mine suntem atrase de aceleași. O mamă care-și arată pruncul cu brațele întinse, bucuria luminându-i fața. O mamă care-și consolează copilul care plânge, cu mâinile pe față. Și mai ales, mai ales acea mamă care merge, cu părul lung zburându-i în spate, strângând torsul copilului lipit de fața ei, copilul înconjurând gâtul mamei cu brațele și rezemându-și capul de al ei. Ne oprim brusc când o descoperim. Ele nu spun nimic, dar cred că simțim același lucru. Forța acestei femei, spaima ei, dragostea pentru pruncul ei, această legătură indestructibilă, orice s-ar întâmpla. Legătura dintre o mamă și copilul ei, dintre cea care-l va iubi cel mai mult și cel care va fi cea mai mare iubire a ei.

Ne întoarcem târziu, după ce am mâncat scrumbie afumată în portul Oslo și ne-am plimbat pe străzile animate căutând veselia care nu venea. Cerul se potrivește cu dispoziția noastră, ne aruncă stropi de ploaie, forțându-ne să grăbim pasul. Când ajungem la rulotă, suntem ude leoarcă. Abia avem timp să ne schimbăm că izbucnește o furtună violentă.

— Mi-e frică, spune Chloé, care se ascunde sub plapumă.

— N-ai de ce, o să treacă, îi spun eu, sperând să fiu credibilă.

Ne cuibărim toate trei în pat. Nu aud tunetul care bubuie și ploaia care lovește acoperișul, nu văd fulgerele. Simt picioarele lui Lily mișcându-se, răsuflarea lui Chloé pe gâtul meu, miros aroma de

vanilie din părul lor, le simt căldura lipită de mine, simt cum brațele îmi amorțesc sub greutatea lor și inima mi se umple de fericire.

Cred că am reușit: noi am aprins iar stelele.

CRONICILE LUI CHLOÉ

Ne-am sculat devreme, trebuia să continuăm vizitarea orașului. Nu prea dormisem, furtuna ținuse multă vreme.

— Mamă, sper că ești mândră de tine! a spus Lily în timp ce luam micul dejun.

— Din ce motiv?

— Ei bine, pentru că a fost o furtună, eram singure și nici măcar n-ai făcut un atac de panică.

Mama n-a răspuns, dar se vedea limpede că era mândră.

Eram pe punctul de a pleca din rulotă când a sunat telefonul. Mama a răspuns, dar nu reușeam să aflu cu cine vorbea, nu era cineva pe care-l cunoștea bine, avea vocea ei puțin ascuțită, dar nu era nici cineva pe care nu-l putea suferi.

— E directorul tău, mi-a spus când a închis. Trebuie să discutăm.

Deci am discutat. Domnul Martin îi amintea că prima probă a bacului are loc peste trei zile și voia să fie sigur că nu mi-am schimbat părerea. Ea mă întrebase de mai multe ori în timpul călătoriei, eu rămăsesem pe poziția mea. La ce bun? Singurul motiv pentru care refuzul meu nu era categoric era că voiam să-i fac plăcere mamei. Nu era un motiv suficient.

— Ai dreptate, nu este un motiv suficient, a afirmat ea. Trebuie să faci lucrurile pentru tine.

— Asta-i. Dar pentru mine nu văd care ar fi folosul.

A zâmbit.

— Ți-ar permite, fără îndoială, să găsești mai ușor de lucru în Australia.

— Cum?

— Facem un *deal:* îți dai bacul și pe urmă pleci.

— Dar cum de ai…? Diego m-a pârât?

Nu mi-a confirmat, dar zâmbetul ei n-a negat.

— Nu cred c-o să plec, am spus.

— Chloé, nici nu se pune problema să-ți sacrifici visurile pentru mine. Nu am nevoie de tine, am doar nevoie să te știu fericită, chiar dacă-i la celălalt capăt al planetei. Și, pe urmă, am visat întotdeauna să văd marea barieră de corali, tu nu, Lily?

— Și cangurii! Și ursuleții koala! Când pleci?

Mama a continuat:

— O să ne ocupăm de toate astea. Dar mai întâi să dai bacul. Avem două zile ca să facem drumul de întoarcere, să nu mai pierdem un minut.

N-am avut timp să înțeleg bine și eram deja la bordul feribotului care ne ducea departe de Norvegia. Am rămas cu ochii fixați asupra ei până ce imaginea s-a încețoșat. Voiam să-mi iau rămas-bun de la ea așa cum merita.

În interior, m-am aruncat asupra telefonului ca să nu-mi privesc gândurile în față. Aveam un mesaj de la Kevin, tocmai îl trimisese:

„Sal, când te întorci?"

Am întors ecranul ca să nu-l vadă mama, am scris cuvintele și le-am trimis.

„Cucu! Voi fi acasă poimâine. De ce întrebi?"

Răspunsul său a venit în continuare:

„Aș vreau mult să te văd, pot veni la tine?"

Am reflectat câteva minute, m-am gândit la cuvintele mamei, la ale lui Diego, la privirea lui Kevin, la poeziile lui Louis, la jurnalul lui Lily, la mâinile lui Kevin și am răspuns „Da".

LILY

13 iunie

Dragă Marcel,

S-a terminat călătoria. Am ajuns aproape în Germania, mama conduce tot timpul, nu ne oprim aproape deloc, trebuie să ajungem la timp pentru bac.

Știi, sunt foarte foarte foarte foarte tristă. Nu spun că nu-mi plăcea viața de acasă, dar nu se poate compara. Mama era mereu la muncă, soră-mea nu vorbea cu mine și stătea mereu în camera ei și, pe deasupra, trebuia să merg la școală. Sper că lucrurile se vor schimba, mama ne-a promis că nu va mai lucra seara și Chloé a evoluat. Cu atât mai bine, pentru că era deja cu spatele la vid.

Cel mai greu a fost să-mi iau rămas-bun de la Noé. Deja mi-e foarte dor de el. Nu vorbea, dar înțelegeam tot ce-mi spunea. Știu că și el mă înțelegea. I-am spus că a fost cea mai frumoasă întâlnire din toată viața mea lungă și l-am pupat, nu s-a tras înapoi și am avut impresia că zâmbește. Dar nu mai vorbesc despre asta pentru că îmi dau lacrimile.

Mi-aduc aminte că tatăl lui ne-a spus că e diferit de ceilalți copii, dar greșea. Nu este diferit, este mai bun.

Mama m-a întrebat dacă vreau să mă întorc la școală, mai rămâne doar o săptămână, pentru că pe urmă cei dintr-a opta trebuie să dea examenul de capacitate. M-am gândit și am spus că da. Dacă rămân acasă, ar trebui să-mi omor timpul și nu-mi place violența.

O să te las, micuțul meu Marcel, vreau să mă uit la drum.

Te pup mult

Lily
P.S.: aproape te-ai terminat, dar n-o să te părăsesc niciodată.

ANNA

E ciudat să te întorci acasă fără să te simți la tine acasă. Apartamentul e cufundat în penumbră și e cald. Închid ușa după noi, se lasă tăcerea. Nici un vânt nu bate, nici o pasăre nu cântă, nici un motor nu turuie.

— Acum ce facem? întreabă Lily.

— Deschidem obloanele.

Lăsăm aerul să intre prin toate ferestrele, facem mai multe drumuri între parcare și apartament, care încetul cu încetul se umple cu genți, cu amintiri, cu hrană, cu viață. Trolii cumpărați în insulele Lofoten își găsesc imediat locul pe televizor. Lily își aliniază pietricelele pe covorul din salon.

Cutia poștală e plină, pun tot ce conține pe masă fără să deschid plicurile. Chloé merge să se închidă în camera ei ca să recapituleze. Iese de acolo după trei minute și se instalează pe canapea. Mă uit la valize, care așteaptă să fie golite, și mă așez lângă ea.

— Vrei să te ajut?

— Nu, merge bine. Dar mi-e cam foame.

După zece minute, pastele sunt gata, avem apă caldă, m-am obișnuit cu mica plită electrică. Deschidem o cutie de sardine și mâncăm în tăcere, așezate pe jos în jurul mesei din salon.

Ne culcăm devreme, mâine-dimineață Chloé are proba de filosofie și Lily se întoarce la școală.

Lui Lily numai nasul și ochii i se văd de sub plapumă.

— Nu ți-e cald?

— Ba da, dar mi-aduce aminte de cum era acolo.

O sărut pe frunte și îi urez noapte blândă.

— Mamă, poți lăsa ușa deschisă, te rog?

Chloé, întinsă pe burtă, s-a cufundat în fișele de recapitulare.
— Ar trebui să dormi.
— Promit că stâng lumina după ce le mai citesc o dată.
— Noapte bună, fata mea.
— Noapte bună, mamă.

Am un nod în gât când mă uit la camera mea. Un coridor și un salon ne despart, nu le voi auzi respirația noaptea asta. Patul mi se pare imens, mă culc chiar la margine.

Aproape că sunt în brațele lui Morfeu când aud niște zgomote de pași mici. Ușa mea se deschide și apare silueta lui Lily. Apoi cea a lui Chloé. Mă rostogolesc spre mijlocul patului și deschid brațele. Lily la stânga mea, Chloé la dreapta, lipite de mine. Acum putem dormi.

CRONICILE LUI CHLOÉ

Mă doare burta. Mama a mers să cumpere pâine și fructe și ne-a pregătit un mic dejun consistent, dar n-am putut mânca nimic. Mama mi-a strecurat o banană în geantă.

Am luat autobuzul cu Lily, m-am așezat lângă Karim și Inès, iar ea lângă Clelia. Școala e înaintea liceului, ea mi-a trimis o bezea înainte de-a coborî.

Era ciudat să fiu acolo, mintea mea încă nu era acolo cu adevărat. Îi observam pe toți oamenii cu care făceam drumul împreună de ani întregi și pe care nu-i cunoșteam. Băiatul brunet și înalt cu un tricou cu Star Wars și căști pe urechi, fata cu ochelari care pare timidă, cea care zâmbește tot timpul și își schimbă mereu coafura. M-aș fi înțeles cu ei dacă am fi făcut o călătorie împreună? Ne-am fi dat seama că avem o grămadă de lucruri în comun? Oare trecem adesea pe lângă posibile prietenii?

Tata mi-a trimis un SMS ca să-mi spună că se gândește la mine și-mi ține pumnii. I-am mulțumit și am adăugat „Te pup".

— Oh, o fantomă!

Toată clasa aștepta în curte. S-a format un cerc în jurul meu.

— Ei, cum a fost?

— E adevărat că ai fost la Polul Nord?

— Ai văzut urși albi?

— Dar de ce-ați plecat?

Am răspuns pe scurt, le-am arătat câteva fotografii, chiar dacă nu păreau să înțeleagă. Îi ascultam vorbind de proiectele lor, de studiile pe care doreau să le facă, conturându-și speranțele, și, pentru prima dată, n-am mai avut impresia că suntem niște copii costumați în adulți. Ajunseserăm la momentul deschiderii aripilor.

„Putem gândi fără ceilalți?"

Aceasta era tema disertației. Mama m-a asigurat că nu, Lily a decretat că da, eu, din fericire, mi-am sprijinit opiniile cu mai multe argumente.

Am făcut un ocol pe la brutărie înainte de a mă întoarce acasă. Kevin punea în cuptor produse de patiserie, ne-am zâmbit. Își schimbase freza, îi stătea bine. Trebuie să ne vedem în curând.

Mama mă aștepta cu informații despre Australia. Găsise o agenție care se ocupa de cererile de viză, de identificarea unei familii-gazdă până la găsirea unei locuințe, de școli de predare a limbii engleze și care propunea slujbe provizorii. Nu trebuia decât să aștept să ajung majoră, luna viitoare.

— Este vorba de *Working Holiday Visa* despre care mi-ai vorbit, mi-a precizat. Mergi la cursuri, lucrezi ca să te poți întreține acolo și, în restul timpului, vizitezi! Poți chiar să schimbi orașul oricând vrei.

— Pot rămâne acolo un an, nu-i așa?

A aprobat.

Lily își făcea temele lângă noi. Când a văzut că mâncasem ambele capete ale baghetei, s-a înfuriat rău de tot.

— Mi-ai șutit colțurile!

N-am răspuns, dar ea încă nu terminase cearta cu mine.

— Nu te gândești decât la tine, egoisto!

— Ei, doar n-o să mă sâcâi pentru o bucată de pâine!

— Fetelor, calmați-vă, a ordonat mama.

— Nu-s eu de vină, am replicat, Lily e nervoasă.

— Nu sunt nervoasă deloc, îți spun că nu ești decât o egoistă și chiar asta cred!

A plecat în camera ei trântind foarte tare ușa, pentru cazul în care n-am fi înțeles. Mama a dat din umeri.

— Sper că nu i s-a întâmplat nimic la școală.

Am găsit-o pe Lily în camera ei, mi-a luat ceva timp, era în dulap, așezată între un palton și o rochie.

— Ce faci aici? am întrebat-o.

— Nimic.

— Vrei să stăm de vorbă?

— Nu.

— Vrei să plec?

— Nu.

— Dar ce vrei?

— Nu vreau să pleci.

LILY

17 iunie

Dragă Marcel,

Sper că te simți bine, eu sunt și nu sunt bine în același timp.

Mama încă n-a desfăcut valizele, sunt peste tot, ea spune că n-are timp, eu spun că nu vrea pentru că după aceea o să fim întoarse acasă cu adevărat.

Am fost să-i ducem înapoi rulota bunicului, s-a bucurat să ne vadă, mai ales că nu avea nici o zgârietură.

Au vrut să știe tot, le-am povestit aproape totul, de comun acord am păstrat secretul în privința lui Mathias, n-o să-l mărturisesc nici dacă îmi trage cineva cuvintele de limbă. Au fost bucuroși că le-am adus troli, dar nu le-au plăcut deloc scrumbiile fermentate. Le-am arătat o mulțime de fotografii de pe telefonul mamei, chiar și filmulețe cu cascade, dar, sincer vorbind, nu văd ce rost are, pentru că nu-i același lucru. Este ca și cum te-ai uita la cineva care mănâncă, tot ți-e foame.

Fiindcă veni vorba, buni Jeannette ne-a pregătit gofre, am înfulecat patru, una cu zahăr, una cu dulceață, una cu ciocolată și alta cu de toate, dar pe urmă burta mi-a răspuns cu aceeași monedă. Noroc că gofrele nu erau bune, altfel nu-ți mai spun.

Chloé a vorbit despre Australia, încep să mă obișnuiesc, chiar dacă sper c-o va ataca un crocodil și se va întoarce repede. Chiar fără un picior, tot va rămâne sora mea.

Îmi place să merg la bunici, dar îmi place și să plec, pentru că niciodată nu mă simt prea bine. Cred că-i din cauza mobilelor lor mari, maro-închis, și a tablourilor din lână ale Jeannettei. Pe cel din

salon a făcut un câine, dacă i-ai vedea mutra, probabil că a dat cu capul în geam de-o sută de ori. Și nu-ți mai spun de ceasul cel mare care face tic-tac și de milieuri, pe scurt, am impresia că sunt într-o casă din Evul Mediu, nu din prezent. Sper ca, atunci când voi fi bătrână, să nu fiu bătrână.

Ai văzut cum sunt obligată să scriu cu litere micuțe, nu vreau ca tu să te termini, dar nu-ți mai rămân decât câteva pagini. Poate că dacă scriu numai consoanele va fi mai bine?

Te pup, Marcel, ai grijă de tine!
Lily
P.S.: nu scriu nici un PS ca să fac economie de spațiu.

ANNA

Domnul Renard sosește la ora fixată, cu servieta și zâmbetul lui de împrumut.

— Bună ziua, doamnă Moulineau, spune el întinzându-mi mâna. Fiica dumneavoastră nu-i acasă?

Râd în sinea mea amintindu-mi de primirea pe care i-o rezervase Lily.

— Nu, liniștiți-vă.

— Nu sunt îngrijorat.

Ne instalăm în salon. Scoate mai multe file din dosarul lui și le întinde pe masă.

— După cum v-am explicat la telefon, deoarece banca dumneavoastră a blocat plățile, totalul datoriei s-a mărit. Aveți o soluție, doamnă Moulineau?

Ieri mi-am depus dosarul pentru zece oferte de lucru, în diverse domenii: serviciu de întreținere, îngrijirea persoanelor, secretariat. M-au sunat de la o firmă de curățenie. O tânără mi-a explicat că profilul meu îi interesa pentru a face menajul la niște particulari. Orarul de lucru e variabil, poți opta pentru a lucra cu jumătate de normă sau cu normă întreagă și se plătește salariul minim. Mă duc mâine acolo să dau o probă: curățenie completă într-o încăpere și călcatul rufelor, dar ea a precizat că era doar o formalitate.

Am reflectat. Cu această slujbă voi câștiga mai puțin decât la restaurant. Îmi rămânea totuși încă o soluție. Am luat telefonul și am sunat înainte de a-mi schimba părerea.

— Mathias, sunt Anna.

— Salut, Anna! Ce mai faci?

Vocea îi era veselă, ca și cum am fi fost niște prieteni vechi, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Bine. Știi că am încercat mereu să te înțeleg, că n-am vrut niciodată să fiu dură sau să mă răzbun pentru ceva, eu…

— Ah! Începe rău!

Vocea i s-a înăsprit. Am înghițit. Chiar de la celălalt capăt al Franței, chiar după șapte ani, mă temeam să nu mă atingă pumnul lui.

— Mathias, știi bine că trag din greu ca să ne ajungă banii până la ziua de salariu, dar nu mă mai descurc. Nu ți-am cerut niciodată nimic, știam că n-ai serviciu și că e greu și pentru tine, nu voiam să-ți spun asta, dar se pare că acum câștigi bine, atunci…

El a ricanat fără să râdă cu adevărat.

— Mica ta călătorie te-a adus la sapă de lemn și acum vrei să mă jumulești, nu?

Am lăsat o pauză. La ce mă puteam aștepta?

— Mathias, știi că banii ăștia nu-s pentru mine. Tu ești tatăl lor, chiar dacă nu trăiești cu ele trebuie să contribui la întreținerea lor. Aș fi putut să-i cer unui judecător să te oblige s-o faci de la bun început, dar…

— Cât? m-a întrerupt el.

— Cred că…

— Chloé e mare, poate munci, dar o să-ți dau ceva pentru Lily. Mă informez și îți comunic.

După o oră, mi-a trimis un mesaj prin care mă anunța că-mi va plăti două sute de euro pe lună, dar în schimb voia să vină să le vadă din când în când. Am acceptat, cu condiția să fiu și eu prezentă la aceste întâlniri.

Domnul Renard tușește ușor și mă face să revin la realitate. Așteaptă răspunsul meu.

— Nu voi putea să vă rambursez totul deodată cum doriți, dar mă angajez să reiau plata lunară și pentru întârziere vă pot da o sută de

euro pe lună.

Oftează lung.

— Doamnă Moulineau, au trecut trei luni de când îl fac să aștepte pe clientul meu promițându-i că veți achita datoria.

— Știu, dar nu vă pot propune mai mult.

— Asta mă pune într-o situație foarte complicată…

— Îmi pare foarte rău.

— Va trebui să începem o procedură pentru a obține o somație de plată, replică el tăios, ridicându-se. Îmi pare rău că am avut încredere în dumneavoastră.

— Vă asigur că nu sunt de rea-credință, voi plăti rata lunară la timp. Sunt sigură că-l veți putea convinge pe clientul dumneavoastră că o plată sigură, chiar îndelungată, este cea mai bună soluție.

Se îndreaptă spre ușă ignorându-mă. Acum e momentul să folosesc arma secretă pe care mi-a furnizat-o Françoise.

— Domnule Renard, am apelat la sfatul unei avocate care mi-a explicat că, date fiind veniturile și cheltuielile mele, dacă aș depune un dosar de supraîndatorare la Banca Franței, ar fi acceptat și s-ar institui un moratoriu până la ameliorarea situației mele. Datoria ar fi deci înghețată. Nu doresc să ajung la asta, am contractat acest credit și vreau să-l rambursez, dar trebuie să aveți încredere în mine.

Apasă pe mânerul ușii fără să spună nimic, apoi se întoarce.

— Pot să vă pun o întrebare? mă întreabă el.

— Bineînțeles.

— În urmă cu aproape trei luni, aveam programată o întâlnire, ați afirmat că aveați suma necesară pentru a plăti integral datoria, dar ați anulat totul. Era fals, nu-i așa?

— Nu, aveam cu adevărat suma.

— Atunci, nu înțeleg! De ce n-ați profitat de ocazie pentru a vă debarasa de această creanță?

Mă gândesc la cel mai bun mod de a-mi formula răspunsul, dar el iese singur:

— Pentru că ea mi-a permis să fac ceva mai important.

LILY

20 iunie

Dragă Marcel,

Sper că vei reuși să mă citești. Până la urmă voi scrie numai cu consoane, ar fi prea greu de înțeles, așa că scriu micuț-micuț.

Voiam doar să-ți spun că sunt foarte bucuroasă. Azi după-amiază, am mers la Clelia. Tatăl ei m-a întrebat dacă am văzut vikingi și pe urmă s-a așezat să-i țină companie televizorului, așa că am putut sta liniștite cu șobolanii. Imaginează-ți că Ratiche și Rature au avut alți puișori cât am lipsit, iar Clelia mi-a păstrat unul pentru că mă cunoaște.

Nu-ți mai spun cât a trebuit să mă lupt cu mama ca să accepte, noroc că am mai mulți grași în mânecă, am reușit s-o fac să înțeleagă că era foarte foarte foarte important. Bine, a trebuit să promit că nu va ieși din camera mea când ea va fi acasă, dar sunt sigură că se va obișnui cu el cu timpul. Aș vrea să te pun să ghicești ce nume i-am dat, dar n-avem destul loc pentru asta, deci ți-l spun, se numește Ralala[27]. De altfel, chiar acum merge pe pagina ta din stânga, sper c-o să vă înțelegeți bine. Ah, să trec la subiect! Chloé i-a sunat pe Diego și pe Edgar pentru a afla cum s-a petrecut reîntoarcerea lor. Am ținut secretul până la capăt, dar voiam să avem vești noi. De fapt, datorită cardului bancar și GPS-ului, toată lumea știa unde sunt, nici nu era nevoie să fie căutați. De aceea, directorul n-a făcut plângere, dar nu-i mai vrea în acel cămin de bătrâni. Vor trebui să găsească altceva și se pare că le va fi greu să rămână împreună. Îți jur, Marcel, că mă bucur mult să folosesc crema antirid a mamei, așa nu voi îmbătrâni niciodată.

Pa, trebuie să mă culc, mâine am școală (o să încerc să dorm iar în patul meu). Sunt mulțumită că totul merge bine cu Juliette și Manon, se poartă ca și cum n-aș exista.

Te pup, Marcel
Lily
P.S.: Ralala îți cere scuze, n-a făcut pipi intenționat.

ANNA

Bunica este lângă fereastră, în fotoliul ei. Ne aștepta. Era fericită că am venit cu o zi mai devreme ca să fie și fetele aici. O zi mai puțin în programul ei de singurătate. O strâng tare la piept, fața îi este umedă. Lily o îmbrățișează și îi întinde o pietricică neagră.

— Poftim, buni, ți-am adus asta de la Capul Nord!

Bunica este emoționată, mângâie pietricica de parcă ar fi un diamant. Chloé o ia de mână și îi spune ceva la ureche.

— N-am făcut nimic deosebit, răspunde ea încetișor.

— Ba da, buni! intervin eu. Ai făcut mult.

Cu un gest modest din mână, ea refuză meritul și ne deturnează atenția spre biscuiții puși pe măsuța cu rotile.

— Serviți-vă, nepoata doamnei Duport i-a făcut!

— Nu, mulțumesc, refuză Chloé, încerc să mă abțin, m-am îngrășat cu două kile.

— Și îți stă foarte bine, arăți mai bine decât ultima dată când te-am văzut!

Lily aprobă dând din cap în timp ce ronțăie un biscuit. Îl pune la loc îndată, făcând o grimasă.

— Astea-s fursecuri cu beton sau ce? Era să-mi rup toți dinții!

— Dar erau totuși buni săptămâna trecută, se miră buni. Ei, povestiți-mi totul! Eu am o amintire extraordinară despre Norvegia, v-a plăcut?

Le las pe fete să vorbească, bunica îmi cunoaște deja impresiile, o sunam cel puțin o dată pe săptămână. Își compară experiențele, emoțiile lor aproape identice în ciuda celor șaizeci de ani care le separă.

— Ce v-a plăcut cel mai mult?

— Greu de spus, răspunde Chloé, mi-au plăcut cu adevărat multe lucruri… Poate că aurora boreală. Sau Preikestolen. Ba nu, știu! Ce mi-a plăcut cel mai mult a fost să fim împreună toate trei.

— Bine, mie mi-au plăcut cel mai mult balenele! declară Lily.

Buni izbucnește în râs, fetele la fel. Le privesc, savurând șansa de a fi înconjurată de cele fără de care n-aș fi ceea ce sunt. Nu lipsește decât una, dar ea este în fiecare dintre noi.

Stăm până la ora cinei, servită în sufragerie, apoi o îmbrățișez pe bunica.

— Vin din nou săptămâna viitoare, buni.

— Și eu! exclamă Lily. Dar aruncă biscuiții ăia, sunt periculoși.

— Vin și eu, adaugă Chloé.

Buni este în al nouălea cer. Ne urmărește cu privirea până ieșim din încăpere. Fiicele mele ies primele, mă pregătesc să închid ușa când o aud chemându-mă încet. Mă întorc, are expresia ei de conspiratoare.

— Ei, ai vești de la el? îmi șoptește ea.

— Tocmai mă gândeam să-l sun când ies.

— O să-i spui?

— Încă nu știu.

Ea își freacă mâinile, sub riduri are zece ani. Scot limba la ea și închid ușa.

A sunat de cinci ori. Sunt gata să închid când răspunde.

— Salut, Anna!

— Salut, Julien! Ce mai faci?

LILY

25 iunie

Foarte foarte foarte dragul meu Marcel,

Este ultima dată când îți scriu și sunt cu adevărat tristă. Am impresia că ești cu mine dintotdeauna, iar acum trebuie să te părăsesc pentru că nu mai ai loc. N-ar fi trebuit să scriu cu litere așa de mari la început, ar fi trebuit să-ți vorbesc cu parcimonicie, asta o să mă învețe minte.

Bine, îți povestesc mai întâi ultimele bârfe și apoi o să-mi iau rămas-bun cum se cade.

Mai întâi, sunt foarte bucuroasă pentru că în weekendul ăsta merg la Noé. Mama l-a sunat pe tatăl lui, el crede că-i o idee foarte bună să ne revedem. Mă tem puțin că n-o să mă recunoască, dar o să-i șoptesc cântece, ca atunci când am dormit afară, asta ar trebui să-i reîmprospăteze memoria. În orice caz, sunt nerăbdătoare să-l văd, pentru că am căutat mult la școală, nu sunt doi Noé ca el.

Dacă-i vorba de școală, ar fi fost prea frumos, dar gemenele nu m-au uitat. Nu făceau decât să aștepte momentul potrivit. M-au prins în vestiarul școlii, tocmai mă schimbam, aveam pantalonii la glezne. Juliette mi-a aruncat că eram o pârâcioasă, că din cauza mea soră-sa a fost exmatriculată trei zile, Manon a adăugat că ar fi preferat să nu mă întorc niciodată. Le-am răspuns că n-aveam nimic să le spun, că nu le poți băga pe toate în aceeași cratiță, dar asta le-a făcut să râdă și au continuat să-și bată joc de mine. Toți se uitau la noi, dar nimeni nu se mișca. Ele mi-au spus că trebuia să încetez s-o fac pe deșteapta, că aveam o față de pârț, mai ales cu părul scurt, că mama ar fi trebuit să mă arunce la W.C. Atunci, totuși, le-am sfătuit să nu vorbească de

mama mea, dar ele au continuat, au spus că e grasă, că era săracă, asta m-a biciuit. Eram gata să le răspund că mama lor era atât de mică încât capul îi miroase ca picioarele, dar atunci mi-am adus aminte de ce mă învățase Françoise. Să răspunzi la răutate cu un compliment.

M-am uitat la Manon, care era pe cale să-mi trântească niște lucruri oribile, i-am zâmbit larg și i-am mulțumit. M-a întrebat pentru ce, i-am explicat că amabilitatea ei mă impresiona mult, că ar trebui să fie mai mulți oameni ca ea pe planetă. Toată lumea a râs, atunci ea s-a enervat și mai mult. Soră-sa a strigat că eram complet nebună, i-am șoptit că era frumoasă, mai ales când zâmbea. Ah, asta i-a luat piuitul, de-ai fi văzut! Toți ceilalți mureau de râs, ele au mai mormăit câteva minute, apoi au trecut la altceva. Bine, au luat-o de la capăt la ora de mate, nu se vor opri așa de ușor, nu trebuie să visez, dar acum știu cum să răspund. Îți jur, Marcel, dacă li se va scana vreodată creierul, vor avea surprize.

Pe scurt, sper că ești mândru de mine. Eu, în orice caz, sunt mândră de tine și sunt cu adevărat bucuroasă că mi-am petrecut patru luni din viață cu tine. Patru luni importante.

O să-mi lipsești mult, dar nu te părăsesc, numai că nu-ți voi mai putea vorbi. Te voi păstra mereu, chiar când voi fi într-un cămin de bătrâni ca buni, tu vei fi cu mine. Ești cu adevărat cel mai bun jurnal, n-o să te uit niciodată. Mulțumesc pentru tot, micuțul meu Marcel drag.

Lily

P.S.: te iubesc.

CRONICILE LUI CHLOÉ

Mama lucra toată ziua, era prima dată când se întâmpla asta de când începuse cu menajul. Întreprinderea i-a găsit deja mai multe contracte, ea crede că va avea repede o normă întreagă. Lily își petrecea ziua la Clelia.

M-am sculat târziu, de multă vreme nu mi se mai întâmplase asta, stresul examenelor se domolește acum, când probele au luat sfârșit. Am mers să fac fotocopii pentru cererea de viză, apoi m-am întors să mă pregătesc.

Mi-am pieptănat părul lins, știu că-i place. Mi-am pus o rochiță neagră, pantofi cu tocuri și m-am dat cu ruj. A sosit cu întârziere, dar cu niște prăjiturele.

— Salut, Chloé.

— Salut, Kevin, intră!

S-a uitat la peretele de pe coridor, pe care-l acoperisem cu fotografii din călătorie. Nu părea în largul lui, nici eu nu eram. Îmi tremurau picioarele.

— Se pare c-a fost mișto!

— A fost excepțional! Vrei să bei ceva?

— Ce ai?

— Apă.

— Atunci, un pahar cu apă.

Ne-am așezat pe canapea. Și-a pus mâna pe coapsa mea.

— Mă bucur să te văd. Îmi pare rău pentru ce-a scris mama…

— Mda, a întrecut rău măsura.

— Știu. Îmi porți pică?

— Puțin. Dar știi cum poți obține iertarea…

S-a lipit de mine și m-a sărutat. Mâna i s-a urcat pe sub rochie, mirosea a pâine caldă.

— Vrei să rămânem aici sau mergem în cameră? a întrebat el.

— Prefer să mergem în cameră.

M-a urmat, de-abia închisesem ușa și mă îmbrățișa cu înfocare. Mi-a aruncat rochia, i-am scos blugii, mâinile lui îmi mângâiau spatele, sutienul mi s-a desfăcut, mi-am dat jos tricoul, el a gemut. Îmi devora gâtul și-mi frământa sânii, mi-am aruncat chiloții. L-am împins pe pat, mă aștepta, cu privirea înfierbântată. Mi-a luat mâna și m-a tras spre el.

— Vino.

— Stai puțin, i-am răspuns. Am o mică surpriză.

A zâmbit excitat, am ieșit din cameră și m-am încuiat în baie. Am ieșit după câteva minute, fugind.

— Kevin, vino repede! am urlat. Repede! E un incendiu, sunt flăcări imense, trebuie să fugim!

S-a ejectat din pat ca un CD, și-a căutat hainele, l-am tras de braț.

— Hai repedeeeeeee! O să ardem de vii! Dă-le naibii de țoale!

L-am tras pe coridor, țipam, de-abia am avut timp să deschid ușa că el era deja în casa scărilor. I-a trebuit un etaj ca să înțeleagă. A urcat înapoi, încercând să-și acopere intimitatea cu mâinile, și mi-a aruncat o privire întrebătoare. I-am zâmbit.

— Dă-ți seama ce norocos ești, ți-am lăsat șosetele.

Am închis ușa cu cheia și am sunat-o pe Louise ca să-i povestesc.

ANNA

Lily a ținut neapărat să bată ea la ușă. După douăsprezece bătăi, aceasta s-a deschis și a apărut Julien. Zâmbetul lui l-a provocat pe al meu.

Lily îl salută, căutându-l din ochi pe Noé.

— E în salon, intrați!

Fiica mea pătrunde în interior, mă trezesc față-n față cu Julien. Nu-mi lasă timp să ezit, mă sărută pe buze și mă conduce în apartament.

Lily s-a așezat lângă Noé. El se leagănă înainte și înapoi.

— Noé, sunt Lily, mă recunoști? Ți-aduci aminte, am fost în Suedia, în Finlanda și în Norvegia, veneam în rulota ta, ne jucam cu titirezul?

Copilul nu reacționează, fixează ecranul televizorului care difuzează imagini din natură. Lily se ridică și scoate din buzunar yoyo-ul luminos pe care mi-a cerut să-l cumpăr pe traseu. Fără să se uite la Noé, care-i aruncă o privire, ea începe să se joace.

— Vino, să-i lăsăm singuri, îmi șoptește Julien, conducându-mă afară din încăpere.

Ne instalăm pe balconul de la bucătărie, la o măsuță verde.

— Mă bucur să te văd.

— Și eu.

— A fost greu fără tine, m-am învățat rău.

Zâmbesc. Își pune mâna pe a mea.

— Te iubesc, Anna, murmură el.

Inima îmi bate mai tare, ca de fiecare dată când îmi spune asta.

— Și eu te iubesc. Din toată inima, îmi mângâie mâna.

— Crezi că a venit timpul să le spunem?

— Cred că da. Bunica mea e nerăbdătoare, vrea să afle reacția lor.

— Crezi că o să primească bine vestea?

— Sunt sigură. Am impresia că ele țin la tine. Mă rog, Chloé s-ar putea să-ți ceară să-ți arunci cămășile.

Râde.

— Știi în ce zi suntem? întreabă el.

— Bineînțeles că știu.

— La mulți ani, draga mea.

— La mulți ani, dragul meu. A trecut deja un an…

CU DOUĂ LUNI MAI DEVREME

ANNA

5 aprilie

Ajungând la parcarea din Hamburg, știam că Julien e acolo. Mi-am reținut cu greu tentația de a râde văzând ce figură face. Eu tocmai mă luptam cu containerul WC-ului din rulotă.

— Anna? Dar ce faci aici? m-a întrebat cu un zâmbet larg.

— Fii atent, fiicele mele se uită pe fereastră. Ți-am ascultat sfaturile, trebuia să plecăm. Și, cu ocazia asta, îți fac o surpriză.

— Nici nu-ți închipui cât de tare aș vrea să te strâng în brațe.

Julien era bucătar la Hanul Alb. Am lucrat împreună timp de cinci ani. Îmi plăcea tipul ăsta înalt, mereu gata să spună o glumă în timpul unui serviciu plin de agitație, dar niciodată n-am avut timp să ne cunoaștem cu adevărat. Până în acea dimineață de noiembrie când a venit privind în gol. Soția lui tocmai îi părăsise, pe Noé și pe el, era la pământ. M-am recunoscut în disperarea lui – familia mea explodase cu doi ani mai devreme. Încetul cu încetul, din confidență în confidență, ne-am împrietenit. Rănile ne-au apropiat, suprafețele dureroase se atrăgeau ca scaiul. Mă ajuta să fac curățenie în restaurant, îl ajutam să facă ordine în bucătărie, spălam vasele punând lumea la cale și adesea ne prelungeam discuțiile după închidere.

Când Julien a renunțat la serviciu ca să se poată ocupa cum trebuie de fiul său, am simțit un gol care m-a făcut să mă gândesc că era mai mult decât un prieten. Eu eram mereu în criză de timp, mi-era imposibil să mă implic într-o relație. Fără să mai vorbesc despre armura în care mă închisesem și pe care nu eram pregătită s-o scot. Nici măcar nu știam dacă sentimentele mele erau împărtășite.

Am rămas în contact de departe. El călătorea cu fiul său, eu mă zbăteam cu fiicele mele, ne trimiteam din când în când mesaje, cu diverse ocazii. Anul trecut, a venit să cineze la restaurant. În timp ce serveam la mese, am scăpat trei farfurii. Eram tulburată. A rămas după ce s-a închis localul. Complicitatea ne-a revenit repede. Ca și înainte, m-a însoțit la mașină și mi-a urat noapte bună înainte de a închide portiera. Cu diferența că, de data asta, nu pe obraz m-a sărutat.

În lunile următoare, ne-am mai văzut uneori, ne-am telefonat des. Țineam să-mi consacru tot timpul liber fiicelor mele, nu ne mai rămânea mare lucru, dar profitam din plin de acele momente. N-a trecut mult timp până m-am debarasat de armură. Julien nu era Mathias. Mă respecta, nu încerca să-mi impună părerea lui, mă asculta, era mulțumit să mă știe fericită. Îmi lăsa ultima pătrățică de ciocolată. Cu el, nu trebuia să-mi cântăresc fiecare cuvânt, nu mă dădeam înapoi de îndată ce ridica mâna. Cu el mă simțeam bine.

Când m-a anunțat că pleacă din nou în călătorie cu Noé, l-am invidiat. Mi-a propus să-l urmez, ar fi o ocazie bună să ne prezentăm reciproc copiii, a argumentat el, dar era o nebunie. Iar pe urmă motivele de a pleca le-au depășit pe cele de a nu pleca. Nu voiam să fac parte din grup. Să-l urmez de la distanță, ca să nu fiu singură într-o țară necunoscută, să știu că Julien nu era departe în caz de nevoie, de acord, dar scopul meu era să petrec mult timp cu fetele, nu să plec într-o vacanță organizată. Ele nu mi-au dat de ales.

Atunci am început călătoria care avea să ne schimbe viețile.

DOUĂ LUNI MAI TÂRZIU

CRONICILE LUI CHLOÉ

Știu că nu v-am scris de mult timp, dar am avut un motiv serios: îmi pregăteam plecarea.

Azi e ziua cea mare. Peste trei ore voi lua avionul spre noua mea viață.

Mama nu se dezlipește de mine. Încearcă să nu arate că e tristă, dar, tot repetând că e bucuroasă, seamănă îndoiala. Cred că ar fi preferat să nu iau bacul ca să anuleze totul.

Lily nici măcar nu încearcă să se prefacă, de azi-dimineață a plâns cât toată marea Norvegiei.

Dacă aș fi plecat anul trecut, fără îndoială că ar fi fost mai puțin dificil să le părăsesc. Acum este ca și cum ne-am despărți tocmai când abia ne-am regăsit. În ultimele săptămâni, viața de acasă este mai pașnică. În timpul zilei, Lily este la centrul de vacanță și mama la muncă. Profit de apartament, scriu, schimb SMS-uri cu Louise, îmi pregătesc lucrurile, mă plimb cu Inès, evitând cu prudență să trec prin fața brutăriei. În fiecare seară, cu mama și cu Lily, luăm cina și vedem un film. Spus așa, totul pare să fie o reclamă, dar stați liniștiți, că mai sunt momente în care mă stăpânesc să nu-i spun mamei niște orori și să n-o arunc pe Lily la coșul de gunoi. De fiecare dată, mi-e de ajuns să mă gândesc că vor fi departe de mine timp de un an ca să opresc criza. Când vezi scopul, găsești esențialul.

Tata m-a sunat azi-dimineață ca să-mi ureze drum bun. I-am promis că voi trece să-l văd la întoarcere. Un an ar trebui să fie suficient pentru a mă pregăti.

Kevin mi-a trimis mesaje insultătoare mai multe zile, până s-a plictisit. Pe urmă, au fost Malo, care a așteptat două săptămâni până l-am invitat în camera mea, și Sami, care n-a așteptat. Progresez încetișor. Cum ar zice soră-mea, încetul cu încetul treci și marea.

— Ești gata, puișor?

Mama stă în cadrul ușii, cu un zâmbet fals pe buze. E timpul să plec. Arunc o ultimă privire prin camera mea și închid ușa asupra vieții mele de adolescentă.

— Un an o să treacă repede, spune ea răspicat, ca pentru a se convinge pe sine însăși.

— O să vorbim pe net!

Lily își înalță capul:

— Și, dacă ne îmbogățim, o să venim la tine! Sper să vedem urși koala și canguri!

Noé și Julien ne așteaptă în mașină. Din fericire, ne însoțesc la aeroport, nu-mi pot imagina cum ar fi fost ca ele să se întoarcă acasă singure. Din fericire, ei sunt aici pur și simplu. Nu puteam visa să le las pe mama și pe Lily într-o companie mai bună. Subestimăm puterea cămășilor de pădurar.

— Am o veste bună! ne anunță el deschizând portbagajul. Tocmai m-a sunat Marine, făcea cumpărături pentru fetiță. A reușit să le găsească locuri lui Diego și Edgar la căminul de bătrâni unde lucrează ea și Greg. O să stea în același apartament, sunt încântați. Biarritz nu-i departe de aici, putem chiar merge să-i vedem!

Zâmbetul mamei devine real, pentru prima dată de azi-dimineață. Ușurată de acest deznodământ fericit pentru bunicuți, mă așez în spate, lângă geam, și mă uit cum defilează acest peisaj pe care-l cunosc pe de rost. Mama își strecoară brațul pe marginea scaunului și îmi mângâie coapsa. Îi apuc mâna și o strâng tare. O să-mi fie dor de tine, mămico.

Mi-e teamă, bineînțeles. Pentru cineva care suferă de singurătate, să fii la capătul lumii fără să cunoști pe nimeni ar putea fi complicat. Dar mă simt pregătită. Tot simt această nevoie de a fi iubită, cred că

așa va fi întotdeauna, în schimb nu mai simt necesitatea de a fi aprobată. Trebuie să-mi fiu suficientă mie însămi.

Țin să vă mulțumesc, din toată inima, pentru că ați fost atât de atenți în ultimele luni. Cuvintele voastre, susținerea voastră, observațiile voastre m-au învățat multe. Fără să ne cunoaștem, m-ați ajutat să mă maturizez. Am înțeles că cei care simțim la fel suntem numeroși și, mai ales, că nu-i grav dacă nu se întâmplă așa.

Este timpul să vă spun la revedere. Nu-mi mai scriu viața, o voi trăi.

Las blogul deschis, poate că-i va fi util cuiva care traversează această zonă de turbulențe numită adolescență.

Și, cine știe, poate ne vom întâlni într-o bună zi, cu adevărat, fără s-o știm. La Sydney, la Toulouse sau în altă parte.

Vă îmbrățișez.

Chloé

LILY

25 august

Dragă Josiane,

Mă numesc Lily și am doisprezece ani. Înainte aveam un jurnal, care se numea Marcel, dar s-a terminat. La început nu voiam să-l înlocuiesc, mă temeam să nu se supere, dar te-am găsit pe un raft, singurică, te-am auzit chemându-mă. V-am prezentat unul altuia și se pare că i-a plăcut de tine.

De fapt, te numești Josiane pentru că ești pătrată, ca bărbia Josianei, doamna de la cantină.

Pe scurt, destul cu vorba, trecem printr-o situație gravă. Suntem în drum spre aeroport. Sora mea pleacă la Sydney, în Australia. Pe internet scrie că este la 17.000 de kilometri în linie dreaptă[28], mă întreb de unde știu ei asta, poate că i-au dat unei păsări o riglă ca să măsoare. Pe scurt, sora mea va fi departe. Sper totuși că vom rămâne pe aceeași lungime de unghie. Bine, ne certăm noi des (e normal, soră-mea greșește des, iar eu am adesea dreptate, nu se brodește), dar o iubesc foarte mult.

Am luat mașina lui Julien, pentru că-i mai mare și încăpem toți. Noé e lângă mine, se uită la drum. Are în mână pietricica netedă pe care i-am dat-o, n-o mai părăsește.

Am fost foarte bucuroasă când mama ne-a anunțat că formează un cuplu cu Julien! Ne întâlnim cu ei aproape în fiecare weekend, ne plimbăm prin pădure, mergem la lac, uneori nu facem nimic, și e bine și așa. Mi-ar plăcea mult să locuim împreună, dar mama spune că trebuie timp pentru ca lucrurile să fie bine făcute. Nu prea înțeleg, doar poți face lucrurile rău și dacă le acorzi timp destul, dar se pare

că ea este hotărâtă. De aceea, voi profita de familia noastră redusă până ce vom avea o familie mare. Acum Noé îmi este ca un frate, doar că n-avem rinichi compatibili. Știi, mă învață multe lucruri. Înainte, când oamenii spuneau că sunt diferită de ceilalți, nu-mi prea plăcea, aveam impresia că iau parte la jocul „găsiți intrusul”. Dar, până la urmă, vreau să rămân mereu diferită. Nu vreau s-ajung niciodată ca ceilalți. E o prostie să fii ceilalți când ești tu însăți.

Bine, Josiane, o să te las, prefer să stau cu soră-mea cât mai este aici.

Te pup

Lily

P.S.: nu mai pot suporta căldura asta. Azi-noapte, am lăsat frigiderul deschis ca să se facă răcoare, mamei nu i-a plăcut prea mult ideea, nu-ți mai spun.

ANNA

Este momentul îmbarcării. Julien și Noé și-au luat rămas-bun de la Chloé și s-au îndepărtat ca să ne lase singure. Zâmbesc ca și cum nu mi-ar fi inima zdrobită.

Acum optsprezece ani, era pusă pe mine o ființă de patruzeci și nouă de centimetri, care a ocupat imediat tot locul. În clipa în care fiica mea scotea primul țipăt, mă temeam deja de clipa în care va pleca. Cu un metru și cincisprezece centimetri mai târziu, am ajuns acolo. Sper că voi reuși să înaintez fără să cad în golul pe care-l va lăsa.

Mângâi fața micuțului meu prunc, ea se uită dacă m-a văzut cineva.

— O să fie extraordinar, puișor.

— Știu, îmi răspunde ea ștergându-și o lacrimă care i-a scăpat. O să-mi fie dor de voi.

Lily se aruncă în brațele sorei sale, o strânge tare, apoi se trage repede înapoi.

— Poftim, asta aduce noroc, murmură ea strecurându-i o pietricică albă în mână. Am cules-o din parcarea orașului, așa o să ai la tine ceva de la noi.

Micuțul meu Puișor iubitor.

Chloé mângâie pietricica și o pune în buzunar, apoi îi arată cu bărbia pe Julien și Noé.

— Ei o să compenseze lipsa mea, o să fie bine!

— Nimeni nu-o să compenseze lipsa ta, Chloé.

— Ce vorbești! De un an de zile, probabil te-ai atașat de el, spune ea râzând.

El mă privește de departe, îngrijorat. Știe cât sufăr.

Mă gândesc la momentul în care am oficializat cuplul nostru în fața copiilor. Fetele m-au pus să repet de trei ori. Credeau că-i o glumă. Au derulat filmul și, de fiecare dată când observau un indiciu, scoteau un strigăt. Odată trecută surpriza, m-au asigurat că ghiciseră, dar nu spuseseră nimic ca să nu ne strice plăcerea.

„Ultimul anunț pentru pasagerii zborului Air France 1024 cu destinația Singapore, îmbarcare imediată la poarta 17."

Chloé își fixează privirea într-a mea, citesc în ea un amestec de teamă și de hotărâre. Se aruncă la gâtul meu și mă strânge din toate puterile. Brațele micuțe ale lui Lily vin să ne înconjoare, rămânem mai multe secunde așa, luându-ne încărcătura de dragoste.

— Sunt atât de mândră de persoana care ești acum, fata mea cea mare.

— Datorită ție, mamă.

Cu încetul, ea se desprinde din îmbrățișarea noastră, își șterge fața și se îndepărtează, după ce mi-a strecurat o fotografie în mână. O urmăresc cu ochii până ce silueta ei încețoșată dispare, apoi mă uit la poză.

Este un selfie cu noi trei la Vigelandsparken din Stockholm. În spatele nostru se înalță statuia care ne-a plăcut atât de mult, reprezentând o mamă ținându-și copilul lipit de ea. Lily scoate limba, Chloé se uită cruciș, iar eu râd în hohote.

Călătoria asta n-a schimbat nimic. La întoarcere, facturile mă așteptau, necazurile la fel, n-aveam serviciu, Lily avea dușmani, Chloé avea demoni. Lucrurile nu s-au schimbat. Noi, da.

Chiar și la 17.000 de kilometri distanță, tot vom fi împreună.

Chiar când ele vor avea cincizeci de ani, tot vom fi împreună.

Avem ceva ce nu va dispărea niciodată.

Suntem o familie.

SFÂRȘIT

MULȚUMIRI

De curând, o cititoare mi-a cerut să le mulțumesc persoanelor din jurul meu pentru că-mi permit să scriu. Am fost profund mișcată, pentru că, la fel ca ea, cred că, dacă pot povesti aceste întâmplări, dacă pot resimți aceste emoții și le pot transforma în cuvinte, asta este pentru că sunt înconjurată de persoane care-mi permit s-o fac.

De obicei, mulțumirile mele se referă la contribuția la o carte. De data aceasta, ele vor privi contribuția la viața mea.

Deoarece suntem cu toții în același autobuz, care înaintează inexorabil…

În mod evident, prima mulțumire îți revine ție, draga mea mamă. Acum patruzeci de ani, urcai la bordul autobuzului. Mă așteptai. Îți mulțumesc că mi-ai dăruit atâtea, îți mulțumesc că ai păstrat direcția în ciuda virajelor, a accidentelor și a penelor. Îți mulțumesc că m-ai învățat să mă uit pe fereastră și să văd frumusețea. Îți mulțumesc că ne-ai lăsat cel mai mult loc pe scaunul tău. Îți mulțumesc că ne-ai făcut să călătorim fără să ne părăsim casa. Îți mulțumesc că ai făcut din noi trei o familie și că ai știut să ne dai drumul la mână rămânând în spatele nostru, pentru orice eventualitate. N-aș fi putut visa să am o mamă mai bună decât tine.

Îți mulțumesc, Marie. Cu câteva zile înainte de nașterea ta, se pare că am afirmat că n-o să te iubesc niciodată. Mă înșelam atât de mult… Îți mulțumesc că ai venit cu noi în acest autobuz și că ai devenit micuța mea soră fără păr. Îți mulțumesc că ești așa de sensibilă, de amuzantă, de generoasă, de cârtitoare, de prezentă. Faptul că ignori în ce măsură ești o ființă frumoasă te face încă și mai frumoasă. Îți mulțumesc că ești cea care iubește aceste amintiri împreună cu mine.

Îți mulțumesc, fiul meu. Când vei ști să citești, s-ar putea să găsești aceste rânduri cam dulcege. N-am ce face, când mă gândesc la tine, sângele meu se transformă în miere. În ziua în care te-ai urcat la bordul autobuzului, ai schimbat totul. Cerul a devenit mai albastru, peisajele, mai frumoase, emoțiile mele, mai puternice. Totul a căpătat sens. Cred că și dacă n-ai fi fiul meu, te-aș iubi din toată inima. Ești amuzant, drăguț, atent, tandru, empatic, sensibil și – mai ales – îți place să dormi până târziu. Sper să fie lungă călătoria.

Îți mulțumesc, A. N-ai rămas mult timp la bordul autobuzului, dar e ca și cum ai fi tot aici. De la tine, am ceva în minus, dar am și ceva în plus. Sper că ești mândru de mine. Îmi lipsești.

Îți mulțumesc, dragostea mea. Tu ești persoana cea mai binevoitoare pe care o cunosc, mulțumesc că m-ai ales să fac drumul alături de tine. Mi-e greu să-mi amintesc cum era înaintea ta. Mulțumesc pentru că râzi la glumele mele nu totdeauna hazlii, mulțumesc că mă înțelegi chiar când nu poți, mulțumesc că mă asculți vorbind despre personajele mele ca și cum ar exista în realitate și nu chemi Salvarea, mulțumesc pentru ideile tale, pentru susținerea ta, mulțumesc că ești fericit doar văzându-mă fericită, mulțumesc că ești soțul și tatăl care ești. Când eram mică, îl credeam pe Ken omul ideal. Chiar fără nici o figură de jiu-jitsu, tu îl dobori imediat.

Vă mulțumesc, bunică și bunicule, că nu sunteți niciodată departe, că ușa voastră este mereu deschisă și inima la fel. Mulțumesc că-mi faceți bucate bune când sunt în fază de scris intensiv. Mulțumesc că trăiți această aventură cu atâta bucurie. Îți mulțumesc, tată, că ești așa de mândru. Îți mulțumesc, Mimi, că ești mătușa cea mai fun din univers. Vă mulțumesc, Yanis, Lily, Gil, Céline, Guy, Madeleine, Nicolas, François, Marwan, Laëtitia, Héloïse, Anna, Antoine, Arthur,

Claudine, Marc, Gilbert, Simone, Carole și tuturor celorlalți, familie, te iubesc.

Mulțumesc, Marine Climent, pentru opiniile tale după lectură, care-mi dau aripi, mulțumesc că-mi ești prietenă de atât de multă vreme (bătrânica mea). Mulțumesc, Gaëlle Bredeville, pisicuța mea, pentru prietenia ta, pentru recitirile tale, entuziasmul tău, nebunia ta, tocănițele tale (pe când următoarea?). Vă mulțumesc, Serena Giuliano Laktaf, Sophie Henrionnet și Cynthia Bavarde, că ați devenit atât de prețioase, mulțumesc pentru bunăvoința voastră, pentru râsurile noastre nebune, pentru prezența voastră în autobuz. Îți mulțumesc, Constance Trapenard, că-mi dai impresia că ești persoana cea mai amuzantă și cea mai pertinentă de pe planetă. Îți mulțumesc, Baptiste Beaulieu, pentru frumoasele tale cuvinte și pentru prietenia ta, e plăcut să știu că ești aici, atât de asemănător. Îți mulțumesc, Gavin's Clemente Ruiz, pentru fotografiile tale de fese și *Ghidurile călătorului* care m-au ajutat mult. Îți mulțumesc, Camille Anseaume, pentru persoana care ești și pentru prietenia pe care mi-o dăruiești (chiar când îmi șterpelești Basquella[29]). Îți mulțumesc, Marie Vareille, pentru lectura ta precisă și dreaptă, pentru sfaturile tale prețioase și toate flecărelile noastre.

Le mulțumesc echipelor de la Fayard că-mi oferă șansa de a scrie ce-mi place și că vă place și vouă, mulțumesc că-mi susțineți cărțile cu atâta entuziasm. Îți mulțumesc, Alexandrine Duhin, de-a lungul anilor ai devenit mai mult decât editoarea mea. Îți mulțumesc, Sophie de Closets, pentru cuvintele tale, manuscrise sau nu, care mă emoționează profund. Mulțumesc, Jérôme Laissus, Éléonore Delair, Martine Thibet, Katy Fenech, Laurent Bertail, Pauline-Gertrude Faure, Valentine Baud, Carole Saudejaud, Ariane Foubert, Anna Lindlom, Lily Salter, Véronique Héron, Sandrine Paccher, Marie Lafitte, Marie-Félicia Mayonove.

Le mulțumesc echipelor de la *Livre de poche* pentru energia și pentru amabilitatea voastră și în special dragei mele Audrey Petit, genialei Véronique Cardi, adorabilelor Sylvie Navellou, Anne Bouissy, Florence Mas, Jean-Marie Saubesty.

Îți mulțumesc, draga mea France Thibault, atașanta mea de presă, de a te strădui atât pentru a face cunoscute cărțile mele.

Mulțumesc, dragi librari. La ședințele de autografe, am fost emoționată de pasiunea voastră, de dorința de a propune CEA mai bună carte fiecărui cititor. Este un lucru prețios pentru noi să știm că poveștile noastre sunt în mâinile voastre.

Mulțumesc echipelor de reprezentanți că sunt primii mesageri și cheltuiesc atât entuziasm și atâta fervoare pentru a-mi apăra cărțile.

Le mulțumesc bloggerilor pentru că-și împărtășesc cu pasiune lecturile. Adesea sunt emoționată, impresionată, galvanizată de cuvintele privitoare la cărțile mele. Când este vorba de alte cărți, bancherul meu vă apreciază cu mult mai puțin.

O mulțumire specială lui Fabien, alias Grand Corps Malade, pentru că ai acceptat cu amabilitate să-mi oferi titlul tău „Il nous restera ça”.[30] Până la urmă, a fost ales altul, dar acest cadou m-a emoționat. Așa cum o fac și textele tale de fiecare dată.

În sfârșit, dacă ai greșit o dată nu înseamnă că vei mai greși, termin cu voi, dragi cititori. Nu se spune că păstrăm ce-i mai bun pentru sfârșit?

Cei care-mi scriu mesaje lungi, cei care vin să mă întâlnească, cei care mă citesc discret, cei care le împrumută cărțile mele celor apropiați, cei care le pun sub bradul de Crăciun, cei care mă opresc să-mi vorbească pe stradă, cei care recomandă cărțile mele pacienților lor, cei care-mi trimit fotografii, cei care râd de delirurile mele pe Instagram, cei care dau peste cărțile mele din întâmplare, cei care mă citeau deja pe blog, cei care așteaptă următoarele cărți, cei

care comentează pe rețelele sociale, cei care îi citesc pasaje partenerului (partenerei), cei care subliniază pasaje, cei care îndoaie paginile, cei care citesc de mai multe ori, cei care se identifică, cei care plâng în metrou, cei care izbucnesc în râs la birou, cei care-mi citesc rândurile în case de odihnă, cei care se adună în cluburi, cei cărora li se fură cartea mea pe plajă, cei care-mi oferă specialități culinare din ținutul lor, cei care-i fac pe elevii lor să descopere poveștile mele, cei care plănuiesc să mă citească în curând, cei pe care cuvintele mele îi ajută să treacă peste momente grele, cei care au chef să meargă să vadă Biarritz, cei care nu se mai tem de bătrânețe, cei care citesc în cuplu, cei care-și trimit SMS-uri ca să facă schimb de impresii, aceștia și toți ceilalți…

Când primul meu roman a fost publicat, credeam că va fi vândut în patruzeci de exemplare și toate vor fi cumpărate de mama mea. Dar asta n-avea importanță: îmi realizasem visul de fetiță.

Cu câțiva ani mai târziu, au apărut patru romane și în fiecare zi primesc mesaje magnifice (mama m-a asigurat că nu erau de la ea). Visul meu de fetiță nu era așa de frumos.

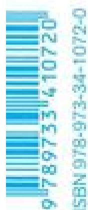
Vă mulțumesc tuturor pentru această aventură fabuloasă, vă mulțumesc că mă citiți, vă mulțumesc pentru cuvintele voastre, pentru zâmbetele, lacrimile și confidențele voastre. Vă mulțumesc că v-ați așezat în autobuz lângă fetița cea visătoare. Călătoria cu voi este minunată.

Primele romane ale autoarei Virginie Grimaldi (n. 1977) au fost toate bestsellere (*Prima zi din restul vieții mele, O să-nțelegi când o să fii mai mare, Parfumul fericirii e mai puternic în ploaie*). În 2018, ocupa locul 6 în Top 10 al romancierilor francezi care au vândut cele mai multe cărți în Franța. *Era și timpul să aprind iar stelele* este cea de-a patra carte a sa.

Ana, o mamă care crește singură o fiică adolescentă și una de doisprezece ani, epuizată de muncă și probleme financiare, simte că a pierdut legătura cu ființele pe care le iubește cel mai mult pe lume. Știe că numai de ea depinde să salveze situația, așa că face un gest nebunesc: pleacă împreună cu cele două fete, într-o rulotă, într-o călătorie în țările scandinave! Pe drum își fac confesiuni, se ceartă și se împacă, află secrete una despre alta, se scaldă într-un fiord norvegian și privesc împreună lumina stelelor. Era și timpul: la sfârșitul călătoriei, nimic nu mai este ca înainte.

„O poveste plină de emoție, umor și tandrețe [...] o carte care îți redă puterile." (Femme actuelle)

„Există o nostalgie caldă care plutește și rămâne, dincolo de glume [...] în relația Anei, personajul feminin principal, cu mama sa și cu fiicele ei. Îți atinge inima, nu-i așa?" (Libération)

ISBN 978-973-34-1072-0

{1} Brevet de tehnician superior (n. tr.).

{2} Habitation à Loyer Modéré = Locuință cu Chirie Moderată (n. tr.).

{3} Corbeau = corb; Renard = vulpe/vulpoi. Aluzie la celebra fabulă a lui La Fontaine Le Corbeau et le Renard (Corbul și Vulpea) (n. tr.).

{4} Actor, scenarist și producător francez (n. tr.).

{5} Corp Mare Bolnav - numele de scenă al cântărețului de slam Fabien Marsaud (care are 1,96 m înălțime, iar la vârsta de 20 de ani a suferit un grav accident la coloana vertebrală) (n. tr.).

{6} Emisiune de televiziune foarte apreciată în Franța, având ca temă marea (n. tr.).

{7} Cunoscut sortiment de cașcaval fermentat (n. tr.).

{8} Numele de scenă al lui Pierre Garand, cântăreț canadian de limbă franceză din Sherbrooke, Québec (n. tr.).

{9} Personaj dintr-un serial de desene animate (n. tr.).

{10} Firmă producătoare de jucării (n. tr.).

{11} Numele francez al orașului Köln este Cologne, de unde vine și denumirea celebrului parfum (n. tr.).

{12} Joc de urcare și coborâre în mare viteză, pe șine în formă de opt (n. tr.).

{13} Joc de cuvinte de la numele lui Stéphane Bern, cunoscut om de radio și televiziune francez (n. tr.).

{14} Amour Eternel Sans Divorce (Dragoste Eternă Fără Divorț) (n. tr.).

{15} Tatăl scriitoarei Laura Ingalls Wilder, autoarea celebrei serii de povestiri *Căsuța din prerie*, unde tatăl său devine personajul Pa; aceste cărți pentru copii au stat la baza unui serial de televiziune foarte apreciat (n. tr.).

{16} Marcă franceză de prezervative (n. tr.).

{17} Cunoscută creatoare de modă franceză (n. tr.).

{18} Lanț de magazine (n. tr.).

{19} Joc de cuvinte intraductibil bazat pe omofonia dintre numele „Lily Copresto“ și *l'illico presto* (imediat, rapid) (n. tr.).

{20} Firmă franceză producătoare de bărci pneumatice (n. tr.).

{21} Diane Tell, *Si j'étais un homme* [*Dac-aș fi bărbat*, n. tr.], ©Tuta Music Inc., 1981.

{22} Jacques Brel, *Ne me quitte pas [Nu mă părăsi*, n. tr.], © Warner Chappel Music France et Éditions Jacques Brel, 1959.

{23} Joc de societate urmărind rezolvarea unei enigme (n. tr.).

{24} În franceză, *ma toux* („tusea mea“) sună exact la fel ca *matou* („motan“) (n. tr.).

{25} Cântăreț, compozitor și chitarist francez (n. tr.).

{26} Premiile César, pentru cinematografie, sunt echivalentele Oscarurilor americane; „Iulius“ este adăugat de Lily (n. tr.).

{27} Cuvântul francez pentru „șobolan“ este *rat*, pronunțat „ra“.

{28} Formula franceză este *à vol d 'oiseau* („în zbor de pasăre“) (n. tr.).

{29} Cremă pentru tartine (din Țara Bascilor) (n. tr.).

{30} „Ne va rămâne asta“ (n. tr.).